

Milan Čolaković
MOJE DRUGO JA

Onaj koji je glavni

„Dobro jutro, gospodine.” Osoba u sakou otvori vrata i nakloni se. Bez odgovora nastavi dalje: „Dobro jutro, gospodine Džejms.”

Ženski glas mu se obrati dok je prilazio i prolazio pored pulta:

„Očekuju Vas u sali, gospodine.”

On samo klimnu, uputivši se ka liftu.

Svi su ga otpozdravljali koji su čekali svoj prevoz, a i koji nisu. Džejms samo prođe, bezizražajnog lica uputivši se privatnom liftu sa crnomanjastim liftbojem, koji ga je već čekao, oborenih ruku.

Kada je direktor ušao, on je laganim gestom pokrenuo lift, pentrajući se ka vrhu zgrade.

„Gospodine, ovo mi je dala gospođica Sara Logan. Rekla je ako Vam sa recepcije ne budu prosledili ovaj dokument, da Vam ga ja predam.” Pružio mu je papir u tamnoj fascikli.

Pogled mu se usmeri ka satu, ne obraćajući pažnju na ispruženu ruku.

„Nemoj da se to više ponovi, Vilijame”, hladno reče. „Uvek postoji zamena. Ako se i sledeći put desi ovako nešto”, prekrpio je sat rukavom, „naći ću nekoga ko ceni svoj položaj.”

Vili je vratio papir u džep i nastavio da gleda u brojke na zidu.

Kada su stigli, vrata se otvoriše a Džejms izađe kao da se ništa nije desilo. Hodajući hodnikom, prilažahu mu sa formularima, raznim papirima, ukoričenim dokumentima poslovno obučene žene, zdepasti, smešni ali i sportiste u smokingu. Sve ih je udostojio odgovora: „Ostavite to mojoj sekretarici, razmotriću čim budem imao vremena” i dok su oni zevali u njega, on prođe kraj njih. „A sada me izvinite”, reče otišavši.

Sve vreme puta do kancelarije su ga uz osmeh, veštački ali i iskreni, otpozdravljali, ali se on nije obazirao ni na šta i ni na koga. Imao je

svoju jutarnju rutu. Kancelarija mu je bila odvojena od svih prostori-ja. Dva čuvara su stajala na ulazu dvokrilnih vrata, koji su mu klimnuli glavom dok im je prilazio. Sve je podsećalo na stil dubajskih šeika. Sa unutrašnje strane bio je jedan široki hodnik u kome se nalazio elegantan sto i računar, za kojim je sedela poslovno obučena devojka bezizražajnog pozitivnog lica. Imala je pločicu zakačenu za sako gde je pisalo *Lična sekretarica, Ketil Vilings*.

Na stolu joj se nalazila hrpa dokumenta, telefon je neprestano zvonio dok je ona ujedno laganim pokretima kucala po virtualnoj tastaturi na zastakljenom stolu.

„Rečeno Vam je da imate sastanak, gospodine. Zakazani su Vam termini u teretani. Golf meč sa Vilsonom Gromijevičem je otkazan.” Na trenutke je bacala pogled ka njemu. „Kompanija Kastelo, izvolite?”, javila se na telefon. „Gospodin Džejms nije trenutno tu. Možete ostaviti poruku. A mi ćemo mu je preneti.” Upisala je nešto u blokče koje joj se nalazilo na stolu i odlučno udarila tačku. „U redu. Javiće Vam se on čim bude mogao. Prijatno.” Pritisnula je dugme na telefonu, prekidajući vezu.

Dejvid Džejms ju je samo posmatrao.

„Dobrotvorna organizacija, na koju su vas organizatori izričito pozvali u Muzej Mali vrt je otkazana, kao što ste želeli”, nastavi dok je i dalje kucala za računarom. „Od važnih stvari još imamo da je kompanija Međunarodni svemir odbila našu ponudu za pripajanje, uprkos njenom sve većem bankrotu i našem delovanju da je dovedemo u stečaj. Javljeno je da ima nepoznatog donatora koji po svaku cenu želi da osnaži njen posao i ojača njeno delovanje. Mediji i političke veze koje smo potegli kako bismo je oslabili nisu imali nekog velikog efekta. Osim malih protesta i smicalica kako će radnici ostati na ulici ili neće primiti plate, ništa više od toga nisu uspjeli da urade.” Ponovo je podigla slušalicu: „Kompanija Kastelo, izvolite?” Slušala je i upisivala.

„Gospođice Vilings, pošaljite mi formulare i pozive koje hitno treba da obavim. I naručite mi espresso.” Prošao je kraj nje.

„Gospodine”, prekrila je slušalicu šakom, „u vezi sa sastankom?”, upita.

„Pošaljite Loganovu.” Ukucavao je kod ispred svoje odaje.

„Loganova se sastala sa predstavnicima Međunarodne banke. U toku su pregovori.” Pomerila je ruku i nastavila da sluša. „Edvard Rebins, preneću mu. Prosledite nam fajlove.”

„Neka prekine sastanak i hitno dođe u Kastelo. Uzgred, kontaktirajte mi Tejlora.”

„Tejlor je na vezi, gospodine. I espresso Vam je već na stolu”, odvratio mu sekretarica.

„Prosledi mi vezu u moju kancelariju.” Ušao je i pre nego je zatvorio vrata, dobaci: „Pronađi mi novog liftboja.” A zatim se izgubi u svojoj kancelariji.

„Gospodine Tejlor, uskoro će Vam se gospodin Džejms javiti, ostanite na vezi!”, reče pa pritisnu dugme za preusmeravanje poziva, a onda podiže telefon osoblja. „Pozovite mi Sali Virgril, šaljem Vam njen CV, a Vilijama Hila isplatite i otpustite”, reče službi za zapošljavanje kompanije Kastela a zatim prekinu vezu.

Skinuo je sako i okačio ga na čiviluk. Pogledao je sliku sebe koja se nalazila na zidu. Portret je imao i te kakav značaj. Barem za njega. Slika preuzimanja Kastela od bivših biznismena mu nije donela samo nezamislivo bogatstvo i moć, nego i samu „besmrtnost”. A slika je sve to opisivala.

Krenuo je niz prostoriju i seo za sto. Potpuno običan, čak i monoton pejzaž kancelarije. Crnobeke boje sa pokojim trofejom, ili nagradom od kojekakvih sportskih, filmskih ili drugih uspeha, a do koje ga je dovela isključivo moć koju je zadobio svojom kompanijom. Na telefonu je treperila lampica. Uključio je monitor, ukucao šifru i prebacio na dijagrame koji su se iscrtavali, neki u usponu, a neki u padu. Sve je to bila skica poslovanja kompanije, kako u Njujorku, tako i u celoj Americi, ali su se isto tako nalazile i van njenih granica.

„Tejlore!” Konačno je pritisnuo dugme na telefonu. „Imaš li neke vesti za mene?”, upita i zavalio se u stolicu.

„U vezi sa Međunarodnim svemirom, pa... ima nekoliko vesti, ali ništa konkretno.” Napravi pauzu kao da bira reči: „Prema istraživanjima koje smo moji ljudi i ja uspeli da prikupimo jeste da se trud da ta kompanija doživi krah i te kako pokazao delotvoran, ali, nažalost, ne i uspešan. Kako izvori javljaju, kompaniju su, žargonski rečeno,

pogurali neki investitori. Zbog čega, zašto, ko i kakve koristi imaju od toga, to nismo uspjeli da saznamo jer su dokumenta, ako je ta kompanija i potpisala sa nekim investitorima, ostaje tajna, gotovo nepostojeća. Dalje..."

Džejms sklopi ruke iza glave gledajući monitor.

"...investitori su takođe sakrili svoj identitet prilikom slanja novca jer je uplaćen preko Kubanske banke sa naloga nekog Džona Smita, koji je takođe lažan. Svi podaci tog Smita su detaljno pretraženi i svi jasno upućuju da ta osoba ne postoji. Kako je banci to promaklo? Pa verovatno je novac i tu odigrao svoju ulogu."

Pritisnuo je dugme ispod radnog stola i vrata terase se na kliz otvoriše.

"U igri je nešto mnogo veće vezano za Međunarodni svemir, postoji mogućnost da za tu kompaniju nije zainteresovan samo Kasteo." Zatim je promenio ton u profesionalan: "Neke poverljive informacije su Vam poslate kriptovanim mejlom. To pogledajte kada budete mogli."

"Tejlora", konačno progovori Džejms, "saznaj mi sve vezano za te investitore, imena, položaje, lične informacije, informacije najbližih, sve. Ne zanima me kako, samo mi saznaj."

Sa druge strane se začulo ponizno odgovaranje:

"Razumem, gospodine Džejms, ali obavezno pogledajte fajl koji sam vam poslao."

Duboko se zagledao u monitor.

"Da li znaš nešto o filijali 'Nova nada'?"

"Paaa...", Tejlor napravi pauzu, "a da, naravno, gospodine. I to vam stoji u mejlu." Zbog male tišine on upita: "Da li je potrebno još nešto, gospodine?"

"Ne, to je sve", odvrati i dalje gledajući u monitor.

"U redu, gospodine Džejms. Pozvaću vas čim budem otkrio nešto novo. Moji ljudi takođe rade užurbano u vezi sa šifrom prisvajanja, i to sam vam poslao mejlom. Pozvaću Vas uskoro."

Džejms ne reče ništa jer su moć i bogatstvo odavno isisali bonton iz njega već samo prekinu vezu, a zatim odmah pritisnu dugme drugog telefona.

„Gde je Loganova?“, upita.

Keti odgovori:

„Gospodine, na putu je za Kastelo. Upravo je prekinula pregovore sa direktorom banke.”

„Kaži joj da hitno dođe do moje kancelarije!“, naredi.

„Gospodine, vezano za sastanak?“, čuli su se glasovi u pozadini, „Momenat...“, odgovori glasovima. „Stranke čekaju.”

„Pošalji Greja.”

Grej je bio Loganin asistent. Da se Džejms pitao, Grej nikada ne bi bio u ovoj kompaniji, ali se nije mešao u Sarin odabir svojih pomoćnika. Barem je koliko-toliko poštovao procenu njenog izbora.

„Gospodine, Grej je od Loganove dobio tri dana odmora. I trenutno se nalazi u Majamiju”, odgovori.

„Pošalji nekog ko nije na odmoru, a Greju pošaljite kaznenu komisiju. Prekršio je ugovor, bez moje saglasnosti niko ne odlazi na odmor.” Sve je iniciralo kao da je ljut, mada mu je glas bio miran.

„Poslaćemo, gospodine. Majkl Levin je slobodan!”

Majkl Levin je bio zadužen za novinarstvo i marketing. Ne baš pogodan za ovu vrstu pregovora, ali ostali koji su i bili kvalifikovani za ovako nešto bili su ili zauzeti, ili na odmoru, ili čak otpušteni.

„Odlično, Vilingsova. Pošaljite njega ali mu prenesite poruku koju Vam budem poslao mejlom”, odgovori dok je kucao nešto po vizuelnoj tastaturi na svom radnom stolu.

„Na usluzi, gospodine. Odmah ću ga pozvati i proslediti vašu poruku.”

„I još nešto, Vilingsova. Niste mi poslali formulare i pozive koje sam Vam tražio a takođe mi ni espresso nije na stolu”, prekorno joj se obrati. Iako je svoju ličnu sekretaricu cenio više nego većinu u ovoj kompaniji, bio je strah i trepet, i prema nikom nije pokazivao ljubaznost.

„Poslala bih Vam, gospodine, ali ste mi napomenuli da ne želite kišu poruka već samo jednu dnevno. A kako su danas objavljena na vaš zahtev otvorena vrata, dokumenti nam samo pristižu”, pravdala se.

„Vilingsova, rekao sam hitne, te kompanije koje mi se same nude i koje hoće da posluju sa nama, ništa mi ne znače. Slobodno bacite

te papire i brojeve telefona. A i isterajte to smeće iz mog hodnika. Recite da je prijem gotov. I da ćemo razmotriti sve predloge. Pa ćemo ih kontaktirati.” Sticao se utisak da je doneo pogrešnu odluku zarad marketinga.

„Kako vi kažete, gospodine.” Nisu se mogle primetiti emocije kod Ketī, zato ju je i Džejms toliko cenio. „Nemate nijedan baš hitan formular, samo telefonski poziv sa zajmodavcima koji rade za vas. Bar em oni tako kažu. A espresso bi trebalo da vas čeka na stolu. Pitaću poslugu gde je”, reče i sačeka da Džejms prekine vezu.

Zajmodavci koji rade posredno za kompaniju Kastelo isključivo služe za pozajmice visokih novčanih svota kompanijama, koje pokušavaju da povrate svoju učinkovitost ili kojima je ta pozajmica preko potrebna, nesvesno prodajući svoju dušu đavolu pod nazivom Dejvid Džejms. Naravno, rade kao samostalne banke iza kojih tajno stoji kompanija Kastelo. A kamatne stope su joj i te kako povoljne. Ali svote koje one pružaju su previsoke za ostale banke. Naravno, i tu firmu je Dejvid dobio kao i većinu koje je osvojio ili su već u njegovom vlasništvu. Otimanjem ili, poslovno rečeno, promenom vlasnika.

Telefon zazvoni.

„Da?”, pritisnu dugme.

„Gospodine, vaš espresso je ostavljen na stočiću desno od radnog stola!”, reče Ketī.

Džejms okrenu glavu i zaista je bio tu. Na podmetaču se nalazila plastična šolja sa oznakom njegove kompanije.

„Rečeno nam je da je to ostavila nova radnica koja nije bila upućena gde da vas očekuje espresso. Zaista vam se izvinjavaju. Rekli su da se neće ponoviti.” Začu se: „Momenat...”, verovatno na drugoj slušalici.

„Sve osoblje i radnici imaju detaljnu obuku pre početka rada u Kastelu. Takođe mi tražimo samo profesionalce, nemamo vremena za amatere”, napravi pauzu. „Neće se ponoviti...”, ponovio je ono što mu je rekla Ketī. „Isplati je i otpusti. Takođe mi nađi njenu zamenu. I ovoga puta neka imaju dobru obuku. I pošalji nekog da odnese ovu šolju i donesu novi espresso”, naredi.

Ketī odgovori:

„Biće kako vi kažete.”

Nikada nije prekidala vezu svom direktoru, već je uvek čekala da on to učini. Jer on je smatrao za drskost da mu neko od njegovih radnika spusti slušalicu. Zato je sačekala dok nije čula ti-ti, glas iz slušalice, pa tek onda nastavila razgovor na drugoj vezi.

Sklonio je grafikon sa strane, otvorio imejl i, zaista, u spam pošti je stajala poruka sa fajlom od Tejlora.

Uzeo je privatnu i javnu šifru, dešifrovao ih i dokument je iznenađeno postao čitak. Počeo je da gleda slajd. Tu su bila imena ljudi koji su radili loše stvari za, ali i protiv njega. Učinkovitost svih njih i statistika koliko je ko opasan ili od kakve koristi. U drugom dokumentu su stajala imena firme na koje je tajno vršen napad od strane kompanije Kastelo i procenat pričinjene štete. Takođe se tu nalazila i kompanija Međunarodni svemir, o kojoj je već sve čuo šta je trebalo od Tejlora. Na jednoj od strana se nalazila i kompanija Nova nada, koja je bila na vrhuncu svog poslovanja, sa abnormalnim prihodima, a bavila se marketingom za većinu poznatih brendova modnih i tehnoloških kompanija. Takođe je u svom sklopu imala i još nekoliko firmi čija je bila direktni vlasnik. Tu su bili i lanci prodavnica i proizvodnje delova putničkih vozila. Stavljeni su pod šifru „OPASNO” zbog, kako je Tejlor uspeo da sazna, umešanosti službenih lica ali i politike u taj posao.

Prelistavao je još neke fajlove koje je dobio od Tejlora a zatim ih sve obrisao, izvukao nešto na ceduljicu i to stavio u džep.

„Ovde Džejms, direktor kompanije Kastelo, treba mi Rebins!”, dr-žao je prst na spikerfonu i čekao.

„Gospodine, Rebins je trenutno otišao. Da li treba nešto da mu prenesem?”, upita ženski glas.

„Recite mu da mi se hitno javi!”, reče i ne sačeka odgovor, već pritisnu dugme i spusti slušalicu.

Ustao je i izašao na terasu.

Kula na kojoj je smestio svoju kompaniju imala je preko sto spratova. Svetlucala je na jutarnjem suncu i odsijavala od reke Ist. Pogled sa balkona je bio fascinant. Kao da je mogao da vidi ceo Menhetn. Bila je uzdignuta iznad svih. Na samom vrhu dosezala je do neba, pokazujući svoju silu i moć u celosti.

Do pre samo deset godina je radio u jednoj firmi F klase, u Agenciji za privredne registre. Tu je skupljao informacije većine kompanija koje su poslovale u Njujorku, ali i šire. Radio je za šalterom. Po profesiji pravnik sa Harvarda, radio za mizernu platu. Vozio je *mustang* i imao jednosoban stan. Devojku veoma pričljivu, ali povrh svega dobre naravi sa kojom je planirao budućnost. Bila je njegov ponos, nekada davno, a i on njen. Voleo je da nakon završene smene šeta ulicama Menhetna sa svojom izabranicom, vodeći dugačke razgovore. Prijatelje nije imao, ali je imao nju.

Tada mu se nisu klanjali i pozdravljali ga. Nisu znali čak ni da postoji, bio je samo senka na koju se niko nije obazirao u najurbanijem gradu na svetu. Voleo je svoju anonimnost.

Obilazio je jeftine restorane brze hrane sa dobrom kafom, uvek ostavljajući male napojnice, čitajući novine o uspešnim poslovanjima i bahatosti kompanija koje su svojom nadmenošću uvek dominirali na javnoj sceni. Bile su tu modne kuće, fabrike gaziranih pića, elitni restorani, brendovi garderoba, tehnike, automobila...

Njihova imena su znali gotovo svi na Zemljinoj kugli. Bili su pronicljivi i tačno znali na koji način da privuku što više kupaca. Imali su moć marketinga.

Na takvom jednom mestu je i upoznao nju. Sofi je bila konobarica u restoranu gde je često svraćao. U početku ne zbog nje, već je imao sto u uglu gde je mogao na miru da prelistava časopise i vodi svoj beležnik registra kompanija. Posedovao je njihova imena, broj žiro računa, PIB, lične podatke koje čak ni on nije smeo da poseduje. Tada nije želeo da im naudi, već je voleo da uredno radi svoj posao, gde nikada ništa nije prolazilo nezapaženo. Voleo je da detaljno analizira svaku firmu i postavlja statistiku. Čak je potajno u svom beležniku vodio spisak pretpostavke kakav će prihod koja kompanija ostvariti, kako poslovati i koliko gubitaka imati. Sa veoma velikom preciznošću je, u većinu slučajeva, uspevao da pogodi njihove ishode. Imao je malu neprofitnu kladionicu koja je bila njegova druga strast.

Iako u većini slučajeva bio neopažen i anoniman, jednog dana je, dok je sedeo u restoranu za svojim stolom i naručivao kafu i kroasan, pogledao u oči konobaricu koja mu je poslala smešak. Ne veštački,

ne cerekanje, već posebni osmeh, kao da ga je samo za njega čuvala. Odlučio je da promeni granicu svoje otuđenosti i samovanja i upustio se u razgovor sa njom, gde ju je nakon završene smene izveo po prvi put.

Sastanak nije bio baš za pohvalu, ali Sofi kao da na to nije obraćala pažnju. Ona je pričala, a on je slušao. To mu je nekada bila prednost u svemu, voleo je da sluša i potajno u sebi analizira osobu nakon razgovora sa njom. Nije bio psiholog, ali prosto je bio takav, temeljan.

Šetali su Tajms skverom i razgovarali. Po prvi put otkad se doselio u Njujork nije bio sam. Pozvao ju je kod sebe i ona je pristala. Život mu se nije više svodio na matematiku i računicu. Počeo je polako da oseća šta znači biti ljudsko biće. Osećaji, emocije. Bio je zbunjen. Ni tokom školovanja nije bio buntovnik, već više bubalica.

Detinjstvo mu nije bilo baš za pohvalu. Dom za nezbrinutu decu je ono što nijedno dete ne bi poželelo. Dobijao je pažnju, ali ju je prezirao. Uvek je iz potaje nakon čitanja kojekakvih knjiga koje je sirotište posedovalo, zamišljao kakva bi mu budućnost bila. Bio je dete previše inteligentno da bi ga mnogo voleli. Više su ga se plašili. Kako njegovi vršnjaci, tako i vaspitači. A on nije oskudevao u preziru i vređanju svih njih. Voleo je samoću i knjige – jedinu stvar koja je uspela da ga odvрати od života kakav je imao. Čak je i psiholog kod koga je često završavao nevoljno započinjao razgovor sa Dejvidom. Znao da je to dete nemoguće promeniti jer nije bilo nemirno niti psihički poremećeno, već bezdušno. Bezdušno do to mere da bi prevario i najsavremeniji detektor laži. Sa toliko malo godina je uspeo da kontroliše emocije i adrenalin, gde je svaki postupak bio prethodno isplaniran. Svaki razgovor sa psihijatrom je uvek završavao u smeru kako je on isplanirao, a ne kako je trebalo da se završi.

Nakon toga je bio poslat u srednju školu sa odličnim uspehom. Završio je ekonomiju i otišao na Harvard. Kao đak generacije je dobio besplatnu stipendiju, ali da bi preživeo, radio je kao savetnik za bračne parove. Veoma često je uspevao da manipuliše svima njima, pa su se neki na njegov zahtev mirili, a neki razvodili. Upisao je čak i kurs psihologije koji je veoma brzo završio. Ispostavilo se da je predavač jedva diplomirao, sa najnižim mogućim ocenama. To je bio poslednji

kurs koji je Dejvid mogao da upiše u toj privatnoj školi. Prijatno su ga zamolili da više ne dolazi kod njih jer je profesor koji mu je držao psihologiju dobio suspenziju a loše glasine o toj školi su krenule da kruže kao nezaustavljiv vrtlog.

Imao je nekoliko devojaka tokom studija ali te veze su trajale veoma kratko da bi im on pridavao značaj. U većini slučajeva su se završavale rečenicama: „Bezdušni idiote“, „Morone“, „Kretenu“, „Idi dođavola“ i treskanjem vratima.

Nije imao vremena za te stvari, nije imao vremena ni za noćne lumperajke, studentske žurke i opijanja. Sve to je bio višak u njegovom životu, koji je probao, ali mrsko ga je odbijao. Jedine stvari za kojima je čeznuo bile su znanje i moć.

Nakon diplomiranja odlazi u Njujork gde započinje svoj život. Iznajmljeni stan u ruralnom delu grada prepun knjiga, časopisa i isečaka kao inspektorova kancelarija su krasili Dejvidov dom. Imao je profil svakog preduzetnika i njegovih radnika ručno sastavljen. A onda se pojavila ona.

Jedina koja je pridodala značaj Džejmsovog rada, mada ga nikada nije razumela. A za razliku od njega, nije bila bezdušna. Uspela je da ga izvede na žurku uz logorsku vatru, gde je protiv svoje, ali uz njenu volju, zaskvirao i gitaru.

Sa njegove tačke gledišta, muzički instrument je jedna pojava koja apostrofira lenjost čovekove psihe i baca je u stanje budističke nirvane. Bez fokusa, bez oštine, bez svesti. Baš kao i pod dejstvom narkotika, muzičari se lelujuju tamo-amo dok izvode „čudo“ ili krešte dok beslovesno mlata po zategnutim žicama.

To veče je uspeo da se izvuče sa kampovanja uz izgovor da ga poslodavac hitno treba, ali se nije izvukao od nje.

Zbrka sa medvedom

Posmatrajući horizont prisećao se svog predašnjeg života i trnovitog strmog puta koji ga je dovde doveo. Uvek kada pogleda sa nebodera svoje kompanije i njene prkosne uzvišenosti nad svim ostalima zgradama i ljudima koji sa ove visine podsećaju na malene užurbane mrave, pomisli na sebe i predašnji život koji je vodio dok je bio nizak i malen kao oni, neko ko je ceo svoj životni vek bio spreman da žrtvuje kako bi samo bio u stanju da preživljava od danas do sutra. Ista priča svaki dan i iste scene svaku noć. Kao da je život jedna gramofonska ploča koja se okreće istim ritmom i na isti način iz dana u dan.

Sa ove visine se mogla videti veličanstvena lelujavost reke Ist, koja je očitó prema svojoj širini malo preterala sa ugljenim hidratima. Reka Ist, koju je nekada u svom pismenom radu opisao kao kanalizacioni odvod za sva sranja Njujorčana. Nakon toga je imao jedan duži tretman kod psihologa vezano za lepo ponašanje. Mada se konačna situacija završila u njegovu korist. Pod izgovorom da se zalaže za zaštitu životne sredine i da je oštar kritičar globalne zagađenosti, nastavnik je protiv svoje volje morao da mu prepravi ocenu, ali je takođe trebalo i da predstavlja školu na gradskom skupu zaštitara, gde se, naravno, nije pojavio.

Sačekao je još koji momenat na tihom jutarnjem povetarcu pre nego se vratio nazad u kancelariju.

Seo je u stolicu. Očitó se nešto nije uklapalo. Po beleškama koje je vodio već duži vremenski period, Međunarodni svemir, pod pokroviteljstvom izvesnog Leonarda, bila je kompanija čija su se poslovna delovanja uglavnom vodila preko banaka koje su sada više ili manje bile u nadležnosti kompanije Kastelo ili nekih sitnih preduzeća, isto tako u njihovoj posrednoj nadležnosti, ali Kuba?

Da li su investitori na taj način pokušali da zaobiđu transfere preko banaka koje je Kastelo posedovao ili su anonimno hteli da ilegalno zaobiđu porez?

Da li je taj potez učinjen iz nekog razloga zbog kamata pa je Kuba nudila najprihvatljivije uslove, naravno ilegalne, ili zbog dobroćinstva investitora u želji da zaista pomogne toj kompaniji koju garantovano očekuje „slučajna” propast.

Bilo kako bilo, po saznanju iz fajla, Međunarodni svemir je osnažio svoju saradnju sa još par jakih ljudi koje je Tejlor proverio i uvrstio među dostojne protivnike, sa kojima Džejms u ovom trenutku nije želeo da ulazi u sukob, a to su sve omogućile milionske donacije od nepoznatog investitora.

Da stvar bude još gora, iako to niko nije napomenuo ni Tejlor ni njegovi istraživači i krtice, Džejms je potajno znao da kompanija Međunarodni svemir ima i te kakve veze sa filijalom Nova nada.

Nije mu bilo prvi put da se upušta u slične borbe, ali ovoga puta ovo je bio neko daleko jači i moćniji od svih ostalih koje je obarao. Jer nijedna politička veza, novinarstvo, insajderi iz te kompanije, pa čak ni ljudi iz kriminalnog miljea koji su bili poslani na adresu Međunarodnog svemira, nisu izazvali ama baš nikakve efekte, iako su ga drugi uveravali u suprotno.

Dok ne sazna identitet investitora, neće krenuti u dalje slamanje a takođe će kompaniju Novu nada staviti po strani. Vreme je da sazna imena osoba kojima nije bitna ni jedna ni druga strana, niti bilo šta vezano za dobrobit zemlje, već očigledno samo Džejmsova propast, kako je pomislio, a po statistici koju je vodio u svom blokčetu, to je označio sa sto jedan posto.

Nakon izvesnog vremena mu se oglasi interfon na telefonu. Kada je pritisnuo dugme, čuo je Ketin glas:

„Gospodine, imate poslovnu posetu. Edvard Rebins je došao.”

Retko kome je dozvoljavao, osim posluži, da mu ulazi u kancelariju pa je zato hladno odgovorio:

„Pošaljite ga u salu tri, recite mu da stižem.”

Sala tri je više ličila na kakav dnevni boravak. Fotelje, niski stočić, televizor u uglu, prozor koji se prostirao preko celog istočnog zida i

šank pored koga je stajala polica sa alkoholnim pićima. Ona je služila samo za svečane goste koji su bili veoma uticajni u svetu a ujedno odani saradnici Kastela. Tu salu su smeli da koriste samo Džejms i Loganova. Ostali sastanci su se održavali u drugim prostorijama, koje su brojale dvadeset i dve u celoj zgradi.

Kao što je i obećao, došao je gotovo odmah nakon njega, iliti pola sata kasnije. Uvek je ostavljao druge da čekaju, kako bi video njihovo strpljenje a i time dokazao svoju uticajnost.

Povukao je kvaku i vrata se uz cak otvoriše.

Senator je stajao blizu šanka pregledavajući alkoholna pića. Kada je začuo vrata i video Džejmsa da ulazi, dobacio mu je nezainteresovano:

„Umesto boca, bolje da si ovde postavio striptiz bar, da ne bih dobio disfunkciju od dosade.” Držao je bocu konjaka.

„Konjak, fini šampanjac iz 1820. godine. Od tih brojki ti se više zavrti u glavi nego od samog pića. Votka”, pogledao je drugu flašu, „kada bih imao rusku hladnu krv, pio bih samo nju, ali i ova ti je opet iz prošlog veka.” Samo ju je izvukao ali ne i potpuno. „Nije to ono čime bih ponudio ni običnu lutalicu na ulici a kamoli jednog od svojih velikih prijatelja.” Vрати flašu pa pogleda ka Džejmsu koji je stajao kod vrata.

„Upravo tako. Ja svoje poslovne prijatelje nudim ciframa mnogo većim nego na tom konjaku, ali mi je isto tako bitna i njihova moć i odanost, baš kao i taj konjak.” Prišao je i izvukao flašu. Pokazao mu je rukom ka sofi: „Izvolite, gospodine senatore.” Uzeo je dve čaše, stavio led u njih, a onda pošao za Rebinsom i seo naspram njega.

„Da li znaš šta se priča ovih poslednjih dana? Da je pravosuđe korumpirano.” Naslonio se i stavio ruke na rukohvate. „Od kada postoje kritičari, čak i za pravosuđe? Koliko je sve otišlo dođavola, još malo pa će nam i Nobelove nagrade dodeljivati kao da smo neka šarlatanska filmska industrija. Mada šta ima kod nas, nema ni na filmovima.” Posmatrao je Džejmsa dok je sipao konjak u čaše. „Mada kada je reč o korumpiranosti, nije baš sve malkljaža. Postoje ljudi duboko u tami, iza velike senke.” Pruži ruku ka čaši pa se vrati u naslon. „Koji ne gledaju iz koje je konjak godine, ili bilo koje stvari oko ometanja rada neke kompanije.”

Džejms ga je na prvi pogled nezainteresovano slušao.

„Kruže neke vesti među našim redovima, ne baš ugodne za nas.” Otpi na eks i odloži čašu uz zveckav zvuk leda. „Nije tako loš kao što izgleda sa ambalaže.”

Otvorio je flašu i ponovo mu nasuo.

„Nisam nešto vičan u pričama ali mi dozvoli da ti nešto ispričam”, dodao mu je čašu i gledao ga kako se zaranjao u sofi. „To ti je više bajka o lisici, gospodarici šume, kojoj su se sve životinje pokoravale, vazduhom koje lete, šumom koje šetaju, pod zemljom koje rove. Sve su one poštovale onog ko je glavni. Imala je svoje ptičice a one su joj javljale svojim cvrkutanjima gde se koja životinja nalazi. Sve je mogla da savlada, kontroliše i u tišini vlada na svojoj teritoriji, osim senke koja ju je u stopu pratila. Nije mogla da je pobedi niti sustigne, ali uspela da je kontroliše. Znala je kada će se i na kojoj strani pojaviti, u koje doba dana će biti najveća i kada će nestati, pa ju je preusmeravala na sopstvenu korist. Sve dok se druge velike zverke nisu pojavile u toj šumi. Bile su ogromne a njihove senke još veće. Gde god su odlazile, pred njima bi drhtala čitava prostranstva, bile su opasne, krvoločne, neustrašive i opake. Njihovo zavijanje je rezalo same kosti a senke su im bile mnogo mnogo veće od bilo čije druge. Dok je lisica bežala, ptice su je odavale a senka otkrivala. Što je više bežala, silovito su je jurili. Da se suprotstavila, rastrgli bi je jednim pokretom svojih čeljusti, jedino što je mogla bilo je da se zavuče u rupu i ostane gde nema senke da je oda niti ptica da dižu dreku kada bude prolazila pokraj njih.” Napravi malu pauzu odloživši čašu. „Da je lisica ranije znala da vukovi postoje, ona bi se već odavno spremila za boj. Ali pošto su je obaveštajci izneverili, i sada je izdaju, lisica mora da bude ono što je po prirodi, dragi naš senatore.” Ovo je rekao veoma ozbiljno.

„Da li ta priroda može da je spasi od sigurne propasti, gospodine Džejms?”, upita Rebins.

„Možda, ali ako bude igrala po svojim pravilima. Znaš zašto je lisica postala najlukavija životinja?”, upita Džejms.

„Zbog načina na koji je zavarala svoje neprijatelje?”, odgovori senator.

„Delimično”, kao da ga je razočarao odgovor. „Počela je da razmišlja van instinkta. Van svoje životinjske prirode. Ali ako hoće da pobedi te svoje neprijatelje, moraće ponovo da uspostavi kontrolu nad svojom senkom, a i nad svojim ptičicama.” Ovoga puta Džejms otpi gutljaj, malo se namršti pa odloži čašu. „Ambalaža je mnogo lepša od ukusa.”

Senator nastavi:

„Pa čak i sve to da iskontroliše, senku i ptičice, kako će tako mala da pobedi te zveri u čoporu?”

Džejms ustade i ode po drugu bocu. Ovoga puta je uzeo tekilu, vrati se i nasu sebi u čašu a zatim zatvori bocu. Sve vreme je ćutao. Naslonio se u fotelju ali iznenada se uspravi.

Osetio je neravninu na sofi i mali ubod. Odložio je čašu dok ga je senator posmatrao.

Lagano se okrenu i zavuče ruku. Kada ju je vratio, na dlanu mu se pojavi plišani meda. Mali braon meda sa dva dugmeta umesto očiju i belom umrljanom njuškom. Desna ruka mu je bila prišivena a isto tako je imao fleku zakrpljenu u predelu stomaka. Očito da je doživio izliv utrobe pa je „hirurškim putem” deo postave prišiven gospodinu medi na stomak.

Bio je začuđen. Muva u zgradi nije mogla da uđe bez njegove dozvole a kamoli ovo malo prljavo stvorenje. Osetio se iznevereno. Kako je dovraga uopšte ovo došlo do sale tri? Bio je zaglavljen između naslona i sedećeg dela sofe, pa ga zato nije ni primetio ranije.

„Lep hobi”, podrugljivo mu dobaci senator, „zar ćeš sada i igrališta da prisvajaš?”

Džejms ga ljutito pogleda. Toliko se osećao moćno, što je i bio, ali ovako nešto nije moglo da se nađe ovde bez njegove dozvole. 'Ot-kud...?', pomisli pa se pribra.

Da ne bi u senatorovim očima ispao nesposoban, kako se sada u dubini duše osećao, reče:

„Neće pobediti te zveri”, nastavi da odgovara na prethodno Rebinsovo pitanje i dalje držeći plišanog medu za ruku, očajno razmišljajući šta da uradi sa njim jer ako senator nešto prenese, o tome bi brujala cela Amerika. A ova zbrka sa medvedom bi tek išla u korist

njegovim protivnicima. „U razmerama snage bi izgubila, ali u lukavosti...”, medved je i dalje bio tu.

„Koju lukavost će primeniti?” upita Rebins, ne primećujući nikakve promeni na Dejvidovom licu.

„Izgladneće ih. Nateraće ih da je jure ukруг, pratiće njenu senku i ptičice koje će je oglašavati. Sve će preokrenuti u svoju korist. A kada iznemognu i ponestanu im resursi hrane, kada im stomaci budu presahli kao korice knjiga, tada će pasti na zemlju i uvideti svoju grešku, ali biće kasno.” Džejms je u isto vreme mogao da priča ali i razmišlja o nečemu sasvim drugom. A glavna misao mu je bila uperena u plišanu igračku u ruci.

Kroz glavu su mu prolazile na desetine misli o tome šta je ovo. Da li ga je senator doneo? Već je isključio tu mogućnost jer je veoma dobro mogao da pročita ljude, a senator je bio veoma glup da unese čak i svoju periku a kamoli ovo. Druga misao mu je bila da nije bomba, zato ga je dok je pričao stiskao, ali nikakva tvrda spravica se nije nalazila u njemu. Uostalom igračkin miris mu je bio poznat. Osećao se na neko dete.

Pošto je odrastao u domu, većina dece je imala nekog plišanog primerka ili lutke u svom krevetu.

Prilikom osвете je znao da njihove igračke utrlja u izmet ili u njih ubaci insekte, i taj miris koji su imale pre nego ih je oskrnavio bio je autentičan ovom, kojim odiše i plišani medved u njegovoj ruci.

Neko će gadno odgovarati, ali nakon što se sastanak sa senatorom završi, kako ne bi posumnjao u njegov autoritet i integritet, tako da je već smišljao šta da kaže vezano za ovu plišanu spodobu.

„Lisici će na kraju ostati izbor da li da im pregrize vratove svojim čeljustima ili ih gleda kako se do smrti iscrpljuju.” Uzeo je gutljaj a zatim nastavio: „Cilj je da pomisle da smo slabi.” Diže među i steže ga. „Baš kao i ova igračka, ali kada budu ostali bez resursa, ostaće i bez moći, a mi ćemo biti spremni da im zadamo smrtonosni udarac, a samim tim i sve ono što poseduju preći će u naše vlasništvo”, odgovori pa spusti igračku na patos pored sofe.

„Oni nas već vide mekane i bespomoćne kao tog medveda, a i njihovi izvori su neiscrpni.” Senator već zabrinut ispruži čašu ka Džejmsu, koji je držao flašu u ruci.

„To je njihov najveći problem, što potcenjuju. A ovo drugo je tvoj posao. Hoću da mi nađeš izvore a kada ih otkriješ, onda je na meni da pronađem izvorišta i njihove vlasnike“, odloži bocu pored mede koji je imao raširene ruke prema tekili. „Potegni političke veze, u pravosuđu, vojsci, policiji, pusti krtice na sve strane. Ako hoćemo da se pripremimo za već započeti rat, moraću da znam kolika je moć neprijatelja.”

„Veoma velika. Mnogi jaki ljudi prezaju od njih, ali takođe i niko ništa o njima ne zna. Kao da su surova mitološka bića koja, po mitologiji, sve kontrolišu ali u stvari ih niko nikada nije video. Samo što ovi nisu mitologija već stvarno postoje.” Senator je izgubio svu radost u glasu.

„Mitologija ili ne, već su započeli rat, a mi treba da ga završimo. Sredstva za ove stvari ćeš dobiti, ali moraš shvatiti da jako cenim odanost.” Oštro je gledao Senatora.

„Znam, gospodine, ali u ovoj bici novac i moć pobeđuju”, reče mu meškoljeći se u naslonu, „a oni su i te kako nadmoćniji u poređenju sa nama. I lisica će se iscrpsti.”

„Gospodine senatore, ne pobeđuju samo novac i moć. Već takođe i brzina i gipkost. Vukovi su veliki i jaki, ali da bi preživeli, potrebno im je mnogo snage a brzina ih daleko brže iscrpljuje nego lisicu, utom će morati da je jure po krivudavim putevima, žbunju, niskom rastinju, gde će ona lakše prolaziti a njihova veličina im neće dozvoliti da prođu tako lako bez buke. Vukovi su uporni i neće stati, ali se lisica neće predati.” Pogleda u mlohavog medu, kome je očito ovaj razgovor veoma dosadio. „Saznaj mi nešto o tim vukovima da moj novac ne bude uzaludno protraćen, a tvoja pomoć beskorisna. I zapamti kako si stigao na to mesto.” Uvek je bio okrutan, a to da li se senator uvredio ili ne, jednako mu je bilo važno koliko i medi što je Džejsms za njega pomislio da je terorista sa bombom.

A naravno, Dejvid je i bio u pravu vezano za „mesto”, jer je na položaj senatora Rebins stigao zahvaljujući kompaniji Kastelo.

Džejsms ustade, zakopča sako i pođe staloženim korakom.

Rebins mu dobaci:

„Do sledećeg viđenja, gospodine.”

Džejms nije odgovorio. Niti se osvrnuo. Već je lagano izašao i zatvorio vrata.

Kada je ostao sam u hodniku, tiho reče: „Prokleta igračka.”

Opet on

Sazvao je hitan sastanak gotovo kompletnog sigurnosnog osoblja, a takođe su tu bili i neki ljudi sa recepcije. Svako je bio odgovoran za ovaj propust ali se ipak pravi krivac morao naći. Ako će Kastelo funkcionisati kao najsuperiornija kompanija i voditi epske bitke širokih razmera, onda se ovakvi postupci ubuduće ne smeju desiti, pogotovo u ovim trenucima. Zar medved nije mogao biti bomba? Zar neprijatelji nisu mogli postaviti prislušne uređaje daleko manjih dimenzija od te igračke? Pre nego je sastanak organizovan, Džejms je naredio da se zatvori cela zgrada, proveru osoblje i prostorije, posebna pažnja obrati na lica koja su danas prisustvovala otvorenim vratima a još su u ovoj kompaniji ili se nalaze u njenoj okolini.

Policiju je odbio da alarmira, sve je moralo ostati u krugu Kastela, nije želeo da nešto procuri do novinskog šljama pa da posle napišu na naslovnoj strani: „*Meda terorista napada Kastelo*“, „*FBI špijunira sumnjive poslove Kastela pomoću igračke*“ ili slično.

Sastanak je više bio ispitivački jer je sve vreme tražio da mu odgovaraju na pitanja šta, kako, gde, ko je radio, gde se nalazio, bio. Gotovo su svi odgovarali preplašenim glasom. Bilo je nezamislivo videti grdosiju od dva metra, svu u mišićima, kako zbunjeno i uplašeno stoji naspram mnogo manjeg od sebe i drhtavo odgovara na Džejmsove optužbe.

Ispitivanje je trajalo svega par sati pre nego ih je raspustio i vratio na svoje položaje.

Niko od njih nije imao nikakve veze sa ovim incidentom, ali posle razgovora sa Dejvidom, osećali su se kao najgori kriminalci.

Posedovao je moć kontrolisanja situacije i urezivanja straha u kosti, ali jedan od aduta koji je godinama usavršavao a sada ga je doveo do savršenstva jeste čitanje ljudi.

Cela zgrada je bila pretresena, mada nisu uspjeli da pronađu ni kakav nagoveštaj a kamoli dokaz. Na kamerama se ništa nije moglo videti, a svi očevici su negirali svaku sumnjivu radnju. Kao da se taj meda jednostavno stvorio tu.

Pomislio je na posluhu koja je jutros bila otpuštena ali i to nije urodilo plodom. Očigledno je ovde imao posla sa utvarom. Koja vole medvediće.

Kompanija je ponovo počela normalno da funkcioniše a osoblje se vratilo svojim dnevnim obavezama. Kao da se prethodnih sati ništa nije dogodilo, sve je bilo potpuno normalno osim...

U Džejmsovoj glavi su nadirala bezbroj pitanja. Nije bilo moguće da se jedna stvar stvori, i to u skoro u najtajnijem kutku zgrade a prođe bez njegovog znanja ili pored obezbeđenja, koje je vredelo kao suvo zlato.

Smatrao je za odgovornim današnji program otvorenih vrata, koji je morao da sprovede jer mu je senator saopštio kako bi time privukao mnoge kompanije koje žele da unaprede svoje poslovanje, a Kastelo bi bio na čelu njihovih transakcija. Ujedno bi tim potezom, što je i važnije, privukao simpatije sa političke scene ali i filmske, novinske, modne... koje bi želele da imaju udeo u najprofitnijoj kompaniji.

Od samog početka je znao da je to velika glupost a da je senator glup kao pečinski čovek koji ispituje sijalicu, ali da ne bi baš potpuno pokazivao Rebinsu odbojnost prema svim njegovim idejama, jer mu je i te kako bio potreban, pristao je na taj predlog, ali samo na jedan dan. Mada je bila istina da ih je obezbeđenje najurilo sat vremena nakon otvaranja zgrade, a dokumenta koja su ostavljena na recepciji su završila u prostoriju za reciklažu.

Dok se vraćao u kancelariju, Ketu mu dobaci:

„Gospodine Džejms, javio se Majkl Levin u vezi sa sastankom”, rekla je spuštajući slušalicu. „Kaže da je prošlo dobro i da su pristali na naš predlog o prisvajanju. Ne odmah, ali je Levin uspeo da ih posle dužeg ubeđivanja omekša i pridobije. Izričito su vam prosledili pozdrave i zahvalnost što ste otpisali veliki dug njihovoj kompaniji i nadaju se da će partnerstvo i ubuduće...”

Džejms je delovao nezainteresovano.

„Gde je Loganova?” upita prekidajući je. „Trebalo je da se hitno pojavi kod mene u kancelariji!”

„Preneli smo joj vaš poziv i potvrdno je odgovorila...” Digla je slušalicu: „Prosledite moj poziv Loganovoj!”, naredi.

Džejms je ukucavao kod i prislonio svoj prst.

„Napomenite joj da hitno dođe”, reče i izgubi se u kancelariji, dok je Vilingsova očekivala da se veza uspostavi.

Za njega je Majkl Levin bio jedna nesposobna figura, i iako je posao obavio i te kako dobro, ipak nije postigao ništa značajno što bi privuklo direktorovu pažnju. Da nije bilo tog nesposobnjakovića, verovatno bi taj posao predao čistačici ili nekom dostavljaču pice. Fajl koji je prosledio je do u tančine imao smernice na koji način sastanak treba da se odvija, samo što mu još nije stavio i muzičke note kad i kojom intonacijom nešto da izgovori.

Vratio se u svoju stolicu bezvoljno gledajući grafikon. Čak i da iza tih kompanija zaista stoje neki giganti i moćni lutkari koji kontroliši gotovo sve, postojao je način da se dovedu u zamku, baš kao sa majmunom i pomorandžom. Samo je trebalo da im dâ nešto veliko zašta bi se oni uhvatili, a filijala Nova nada je, po Džejmsu, bila ta pomorandža na koju će giganti nasesti.

Šarada i maskarada sa Kubanskom bankom je način da se istraga odvuče u pogrešnom pravcu, ali koji pravac je pravi? Zašto su otišli toliko daleko zbog Međunarodnog svemira? Ako im pod pretpostavkom ta kompanija nije bila toliko značajna, zašto su milionski novac potrošili za njenu odbranu od Kastela? Zašto?

Dok je razmišljao o svemu tome, jedna misao mu pade na pamet. Taman je posegao da pritisne dugme kako bi rekao Ketu da ga spoji sa Tejlrom, kad se telefon oglasi.

„Gospodine Džejms, Loganova je stigla”, začu se sekretarica.

„Pusti je unutra”, i pre nego prekine dobaci: „Pozovite mi Tejlora, recite mu da je hitno”, a zatim poklopi slušalicu.

Nakon nekoliko sekundi začu se interfon na vratima. Pritisnuo je dugme i u prostoriju dospe njegova zamenica.

U kaputu, poslovnim pantalonama i sa torbicom u ruci tapkala je štiklama dok je prilazila. I izgledala pomalo ljutito. Zacrvenjeno u licu i zadihano.

„Zar nemaš nikog drugog danas da šetaš osim mene? Te sastanak sa Međunarodnom bankom, pa onda, Saro, otkaži to, idi na drugi”, širila je ruke dok je stajala naspram njegovog radnog stola, „pa onda je taj otkaz, dođi hitno... A onda dva sata stojim ispred zgrade jer si odlučio da ne puštaš nikog, i na kraju mi kažu da kasnim.” Ljutio ju je njegov bezizražajni i nezainteresovani pogled. „Ako misliš da nisam prikladna za ovaj posao, bar tebi ne bi bio problem da me otpustiš. Ali nemoj da me smatraš za nekog potrčka jer na takav ugovor nisam pristala.”

Džejms je ustao i pokazao joj rukom prema kožnoj fotelji koja je stajala sa njegove desne strane, baš na ono mesto gde je i ranije stajao espresso, a drugi još nije dobio.

Gledala ga je kao razjareni lav, ali je na kraju užurbano otišla i sela.

„Keti, pošalji u moju kancelariju *margarita* koktel i jedan *džek de-nijels*”, pritisnu dugme i prekinu.

Nije voleo koktele, ali se nije mešao u Sarine izbore, čak je dozvolio da se oni prave u zgradi kompanije.

„Loganova, banka i sve ostalo može da sačeka, sada imamo daleko veću brigu vezanu za opstanak Kastela.” Gledao je kroz prozor.

„Briga o slanju kaznene komisije mom asistentu?”, osećala se ironija.

„Daleko veću. Labavog si karaktera, zato sam preuzeo na sebe da se kazni svaki nerad i izgovori. Slobodne dane ni ti ne koristiš a kamoli tvoj asistent. Nego vratimo se na stvar!” Nije skretao pogled a bio je miran kao statua.

Gledajući u njegov profil, ona reče:

„Kao prvo, nisam labava, a drugo, ja ne koristim slobodne dane jer nema sata u koji me tvoja sekretarica ne zivka zbog tebe. Koliko si mi puta i godišnji odmor prekinuo pod izgovorom da je hitan sastanak, a još da uzmem i slobodne dane. To bi bio luksuz za mene.”

Ženski hormoni, kao i uvek, na to se Džejms nikada nije obazirao.

„Sve će ti biti nadoknađeno”, odgovori hladno, što je nju još više razbesnelo. „Sada imaš jedan zadatak koji jedino tebi mogu da poverim.” Napravi pauzu da bi video njenu reakciju.

„Nadoknađeno?”, cinično se nasmeja. „Kada bi mi nadoknadio sve dane koje si mi uzeo, do svoje penzije ne bih morala više ništa da radim.”

Okrenu se od prozora i priđe. Veoma ju je cenio kao osobu, čak tolerisao i vikanja, za razliku od drugih, koji bi i na samu takvu pomisao već leteli iz Kastela.

Sa jedne strane mu je to bilo i simpatično, kada je vidi kako crveni i kipti od besa, mada mu to nije bila namera.

„Uozbilji se, Loganova”, reče joj.

„Da se uozbiljim? Dobro, šta predlažeš ovog puta, da idem na večeru ili bal glumeći tvog telohranitelja? Pregovaranje sa grupicom biznismena koji su za dlaku pobjegli grobarovoj lopati, gde sam morala megafonom da razgovaram. Ili glumim tvoju ucveljenu verenicu da bi sa kongresmenovom ženom ogovarala tebe ali i saznala nešto o kongresmenu.” Nasloni se i uzdignu glavu: „Koja ti je sada glupost na pameti?”

Začu se interfon na telefonu. Dejvid pritisnu dugme, „Gospodine Džejms, piće je stiglo, posluga je ispred vrata”, začu se Ket. i.

Dejvid se nagnu:

„Pustite je da uđe, i neka bude brza!”

Vrata Džejmsove kancelarije je mogla da otvori i Ket. i sa svog sekretarskog stola ali samo i isključivo za poslugu, za sve ostale je Džejms otvarao.

Svečano odelo i sako je krasio novu služavku sa logom kompanije na ramenu, koja je veoma oprezno i profesionalno prišla, stavila dva podmetača, sa Sarine strane *margaritu* a sa suprotne strane stočića čašu *džeka*. Naklonila se i napustila prostoriju.

Video je Sarin oštar pogled pun ratnih manira kao da će se ustremiti na njega svakog trenutka, pa onda nastavi:

„Imamo velike probleme u prisvajanju kompanije Međunarodni svemir.”

„Kompanije koju si rešetao svojim tajkunima sa svih strana?“, upita podrugljivo.

„Da baš te“, nije obraćao pažnju na njen sarkazam. „I na našu žalost, sva sredstva u nadi da ćemo je oboriti i prisvojiti su pala u vodu.“

„I šta sada hoćeš od mene?“, uze čašu ali ne otpi. „Da uzmem koplje, štit i odoru Spartanca pa mlatim tamo koga stignem? Ili pozajmim tenk od Ministarstva odbrane i bombardujem ih?“, otpi.

„Nećemo da ratujemo. Bar ne fizički. Ali ima nešto drugo što sam tek sada otkrio.“ Seo je naspram nje naslonivši laktove na kolena. „Međunarodni svemir je samo maska. Skrenuli su nam pažnju sa nje kako ne bismo ušli u trag njihovim transakcijama, a do koje smo očigledno bili jako blizu. Takođe sam saznao da svesno kontroliše sve naše poslove. Kontroliše čak i Kastelo.“

„Neko kontroliše tebe?“, upita spuštajući čašu. „Ma nije moguće!“

„Loganova!“, preteći joj dobaci da se ne šali.

„I šta sada ja treba da radim?“

„Pošto neću moći da prisvojim Međunarodni svemir sve dok ne saznam njihove identitete, od kojih čak i senator preza, moraću da imam insajdera u njihovim krugovima.“

Znao je da je to opasan posao, ali takođe je imao na umu i njenu sposobnost.

„Znači pronašao si gladijatora. Ja sam taj insajder?“, Očekivala je ludu ideju, kao i uvek.

„Ne ti. Ti mi trebaš“, ispravi se, „trebaš kompaniji Kastelo. Tvoj zadatak je da ubaciš insajdera unutra. Nekog u koga imaš apsolutno poverenje. I za koga misliš da je dorastao ovom poslu, ali to niko van ovih zidova ne sme da zna, samo ja, ti i tvoj insajder, jer su ovi ljudi mnogo opaki i moćni. Čak i za mene.“ Ispio je džek na eks.

„Čak i za tebe?“, izdahnu. „Pa jedino verujem svom odrazu, ali ogledalo verovatno ne dolazi u obzir.“

Džejms je i dalje samo hladno piljio u nju. Kao da gleda u sliku na zidu, njegov klasičan stav.

„Pošto me trebaš“, opet je pokušala da ga provocira, ali zbog toga što to nikad nije urodilo plodom, nastavi: „onda ću naći nekoga. Ali mi moraš dati detalje kako bih ga pripremila!“ Ponovo je uzela čašu.

„Gde da ga ubacim, kako da nađemo ono što niko ne može da nađe? Koji trag da sledi kada nema traga? Moraš mi dati više detalja.” Ostavila je čašu i izvukla blokče prelistavajući ga.

„Oni misle da nisu ostavili trag. Ali su se prevarili. Uskoro ću potvrditi te sumnje. Ti ne možeš da budeš insajder zbog svog položaja u Kastelu. Bilo bi providno. Moraš da pronađeš nekog ko nikad nije čuo za nas a kome ti i te kako veruješ. Nepostojeći trag koji ću uskoro naći se nalazi upravo u filijali Nova nada”, razmišljao je naglas. „Sakrij tamo gde ga svi vide. Baš bih i ja tako uradio”, opet joj se obrati: „Tamo pošalji svog insajdera!”

Zapisala je nešto u blokče, zatvorila ga i ubacila u torbicu, a onda ustala.

„I još nešto”, obrati mu se, „napomenuo si slobodne dane. Pa kada bi ti odgovaralo da ih uzmem?”, znala je odgovor ali ga je ipak upitala, kao i obično ironično.

Trijumfalno se nasloni na fotelju ali se zatim munjevitom ispravi razrogačivši oči. Besno se okrenu i zaroni ruku iza sebe izvadivši plišanog medu sa uživenom flekom na stomaku, baš kao mađioničar zeca iz šešira. Nikad nije videla takav izraz Džejmsovog lica, zbog toga je ustuknula jedan korak.

Razjaren i u čudu, držao ga je za nogu dok su mu dugmići piljili u nalickanog čoveka iz ugla slepog miša.

„Opet on”, kao izbezumljeni bik Dejvid procedi kroz nos.

Vivi

Bio je skoro kraj smene. Današnji dan je protekao i ne baš tako dobro kao što je Džejms očekivao. Nesposobnost njegovog osoblja je dovela do toga da se dan protraći uzaludno.

Sekretarica Ketī je takođe bila ispitana jer je ona jedina mogla da odobri pristup kancelariji samog direktora ali je ispitivanje kratko trajalo. Fizička nemogućnost je verovatno bila propust da se i bez njenog znanja taj meda neprimetno uvuče pored Ketinog radnog stola u Džejmsovu kancelariju. Ali kako su, za ime boga, znali da uđu? Jer da bi se kancelarija otvorila, bila su samo dva načina: Džejmsov otisak ili otisak sekretarice. Na nju nije posumnjao jer nije bilo potrebe za tim.

Naredio je da se proveri da li je neko probio mrežni sistem u toku dana. Želeo je sva sumnjiva lica sa sigurnosnih kamera i kompletni pretres čitave zgrade. Čak je naredio i da se mrvice sa poda kuhinje pretraže i proveri ima li kakva sumnjiva stvarčica postavljena ispod.

I nakon kraja smene osoblje je zadržano dok nije bila otklonjena svaka sumnja sa njih.

Takođe ni na postavljeno pitanje ko je uzeo medveda iz sale tri, nije bilo odgovora. Pretres je bio izvršen. Stvari su ispremetane i vraćene u prvobitno stanje, ali što je najčudnije, medved koga je Džejms ostavio na podu sale se tokom prvog pretresa tamo nije nalazio.

Bio je razočaran svojim neodgovornim obezbeđenjem. Znali su zašto vrše pretres, ali ga niko od njih nije obavestio da je igračka nestala iz prostorije. Taj njihov nagon da što pre završe kako bi mogli na miru da se odmire i popiju kafu, ovoga puta će ih koštati posla.

Najverovatnije, pomisli Džejms dok je sedeo na klupi u kantini, koju je retko, gotovo nikad obilazio, pretpostavio je da su u to bili umešani oni vukovi.

Senator mu je napunio glavu ljudima iz senke, Tejlor opasnim tipovima koji rade za Novu nadu, čak je i ovaj dan bivao i te kako misteriozan.

Bezbroj puta je imao napade na Kastelo, dojavu o bombi, naoružane likovi u zgradi, pokušaj nasilnog upadanja ali nikada i niko nije uspeo da bez njegovog znanja dođe na sam vrh zgrade, do njegovog najtajnijeg kutka a da on to nije odobrio.

Ako i jesu ti vukovi bili u pitanju, onda mora da požuri kako bi otkrio ko stoji iza tog alibija. Treba mu samo ime ili jedan trag a onda kao lovac u šumi, neumorno će pratiti dok ne nađe svoju lovinu.

Znao je da od Tejlora neće biti neka velika korist jer njegovi protivnici su i te kako prepređeni da bi ostavili tragove na internetu. Čak je Tejlor bio jedan od njihovih aduta kako bi se poigrali Džejmsovim tragačima.

Senator možda može da učini nešto, ali to je šuplja tikva. Da je bar malčice prepređen, nikada ne bi zadržao mesto senatora. U to je Džejms bio siguran.

Jedina nada mu je Sarin izbor insajdera za filijalu. Iako prepuna ženskih hormona i emocija, moći će, verovao je Džejms, da ispuni zadatak.

Otišao je do mašine i kliknuo na dugme za espresso. Mrzeo je kafu iz automata ali su sada svi radnici bili na putu svojim kućama ili u sali za ispitivanje ili u čekaonici. On je od toga već odustao jer je to bila pogrešna smernica i gubljenje vremena. Ali ju je ostavio svojim pravnicima kako bi urezao strah u kosti osoblju. Moraju znati da šta god naume ili pokušaju da urade protiv kompanije Kastelo, biće razotkriveni i primarno kažnjeni.

Sišao je u kantu u potrazi za svojim mirom. U ovo doba bi ga vozač već odvezao kući ali je želeo malo predaha od celodnevnih razočaranja. Pre nego je otišla, naredio je sekretarici da mu odloži termin u teretani. Iako je bila njegova, dozvoljavao je eliti da se u njoj razgiba za razumnu cenu dok on nije tu.

Probao je espresso i pljunuo u čašu, bacivši ga u kantu za smeće. Nikad goru stvar nije popio od kada je postao direktor svoje kompa-

nije. Moraće da usput svrati do restorana Vilang kako bi imao pošten obrok a i savršenu kafu, koja neće završiti u kanti za otpatke.

Sara, naravno, nije bila ispitana. Dobacila je kompliment Džejmsovoj igrački i odustala od slobodnih dana koje mu je uvek kroz sarkastičnu šalu tražila. Na izlasku je dobacila Ketu da pripremi legiju psihijatara jer je direktor pošandrcio.

Nije bila potrebna legija, ali da je bila alarmirana kompletna zgrada bez izuzetka, to je bilo tačno. Džejms je kipteo od besa, mada mu se na licu ništa nije primećivalo.

Seo je još malo zagledan u uglu. Ovih godina od kako je postao direktor firme, malo je vremena proveo u druženju, veselju, više je bio mislima odsutan, poslovne sastanke je prosleđivao svojim radnicima, a on je iz dana u dan mozgao kako da uništi i prisvoji još pokoji kompaniju. Voleo je izazov, a kada bi našao dostojnog protivnika, kao Međunarodni svemir, danima je bio izgubljen u mislima, vodio svoj spis, retko je o a još ređe trenirao. Sklapao je saveze, a onda ih rušio. Vodio je epske bitke nadmudrivanja a emocije i ljudskost, koje je nekada posedovao dok je imao Sofi pored sebe su potpuno iščezli iz njega kao vegetacija u pustinji. Vratila se ponovo ona hladnoća iz detinjstva, a Sofi, pa to je bila jedna neispričana priča. Ni on nije znao šta se dogodilo sa njom. Jednog dana je samo ustao dok se ona izležavala naga i polusanjiva pored njega na krevetu, obukao se i otišao. To je bio i poslednji put kako je posedovao ljudskost. Šta se zapravo dogodilo tog dana u njemu? Ni on nije mogao, ali ni želeo da zna. To su neke od stvari koje je zakopao, baš kao i kada je bio dete. Nije želeo da se nikad više toga priseća.

„Uffff... Kakav dan!”, oglasio se žensko dečiji glas iza njega.

Prošla ga je jeza. Pomislio je da je opet medved. Ali onda se okrenuo i vide da mu prilazi loknasto čupava devojčica u prljavim pantalonima sa haljinicom preko njih, teksas jaknicom koja više nije bila toliko jarke roze boje kakvu je imala u svom prvobitnom stanju, već svetlije nijanse, majčicom ispod sa jednorogom i rancem sa slikom Else iz zaleđenog kraljevstva.

Nosila je dve čaše u ruci. Imala je plave oči baš kao ta slika na njenom rancu. Obišla je sa druge strane, stavila čaše na sto, rukama

se uprla popevši se na klupi i kao puž klizala u stranu dok nije došla do ugla zastakljenog zida koji je gledao na ulicu, ujedno pridržavajući čaše u ruke.

„Hmmm... Odlično miriše, za razliku od tvog iz bureta!” Pružila ih je Džejsu, ali zbog svojih kratkih ruku jedva je odvojila čašu od ivice stola. „Probaj, svideće ti se. Kada se predstaviš kao Džejsova sekretarica, u ovoj zgradi dobiješ sve prvoklasno!”

On je samo zabezeknuto piljio u nju. Gledao je, posmatrao. Nije mogao da je analizira. Bila je jedna sasvim obična prljava devojčica, ali po govoru...

„Kako je moguće da toliko ljudi ceni jednog mutavog čoveka?” uzela je srk, dok joj je ostajala pena od kapucina na gornjoj usni. „Pogled nije baš za pohvalu kao sa viših spratova, ali hmmm... nije ni toliko loš”, zevala je kroz prozor.

Džejs se pribra.

„Kako si ušla ovde?” Delovao je mrgodno.

„Pa nije bilo teško. Električna ograda i psi čuvari se ne nalaze dole, tako da je izvodljivo.” Nešto je bilo čudno u vezi sa njom.

Nije uzdizala ramenima. Ruke su joj bile mirne, lice dečije, ali bez ikakvih naglih promena, osim prsta koji je pokazivao u nekom pravcu.

U normalnim okolnostima Dejvid Džejs bi to protumačio kao agresivno ponašanje ili, usled nedovoljnih sposobnosti objašnjavanja, prinuđeni gest, ali ovo dete nije bilo ni agresivno niti nesposobno, kao da želi da testira Džejsovu moć čitanja ljudi.

„Nisam postavio pse, ali sam izgleda postavio ljude sa inteligentnošću psa”, presamitio se preko stola, dohvatio čašu a onda vratio u pređašnji položaj. Zbog sumnje je nešto isprobao. Postavio je dlan okrenut nadole pored čaše na stolu gledajući u devojčicu.

„Da li gledaš bajke?”, upita ga, ne sačekavši odgovor. „Ja sam ranije gledala. Volela sam da uveče, uz jednu od bajki zaspim. Onda bih u snu promenila sve te likove u moje sopstvene i izmenila bih tok priče. Ti bi verovatno bio usamljeno ružno pače koje je završilo u veštičinoj ložionici. Tako da bi veoma brzo izrastao u pečenu patku. Niko ne voli negativce, a posebno ne deca.” Obrisa usne i ponovo otpi.

Loše je procenio. Devojčica je samo arogantna ali ne i pametna. Verovatno ne ume da pročita ni prevod na filmu, a kamoli govor tela.

„To je bajka. U stvarnosti dobri završe reš pečeni. Koliko god puta pokušaš da promeniš realnost, ona je i dalje ista. Surova i nemilosrdna u kome dobrota nema šta da traži. A sada me izvini“, ustade. „Žurim, naći ću nekog ko će da te otprati do kuće!“

„I dobri i loši umiru. A ni zle niko ne voli. Cene ih zbog bogatstva ili straha, ali kada se pojave neki jači ili bogatiji... I oni padaju omraženi i osamljeni“, napravi pauzu, „baš kao priča o vukovima i lisici.“ Krenu da leluja nogama. „Vidi balon u obliku Else!“, pokaza ka ulici sa osmehom.

Da li je moguće? Blenuo je u nju. Tu priču je izmislio samo zbog glupog senatora kako bi ga ohrabrio, ali je istina da lisica nikad neće moći da pobedi vuka. Odakle ovo derište zna za to? Sala tri je najtajnija prostorija posle njegove kancelarije. Da se kojim slučajem prislušni uređaj ipak nije nalazio u igrački medveda?

„Ne znam nikakvu priču o vuku i lisici!“

„Svejedno“, slegnu ona ramenima u znak nezainteresovanosti. „Da li imaš probleme sa probavom pa ne možeš da sediš?“ Gledala ga je nevinim okicama, pijuckajući svoj kapućino. „Stvarno je dobar. Šteta što je jedan zloća naredio da se ne prave šejkovi u zgradi. A baš bih volela jedan sa jagodom.“

On sede nanovo uzimajući čašu.

„U redu. Hoću da mi iskreno odgovoriš na dva pitanja, zauzvrat ćeš dobiti šta god poželiš, naravno, samo da je razumno, a ako ne, doći će velike čike i izbaciće te napolje!“

„Zvuči mi primamljivo ali ima jedan uslov i jedan mali amandman u tvom predlogu!“ I ona se uozbilji, ostavi šolju i zavalila se u stolicu, okrenuvši dlanove nadole.

Nije mogao da veruje, mala spodoba je sve vreme manipulisala. Tačno je znala šta pokušava da uradi, zato se ponašala neočekivano. Pošto njegova metoda ćutanja i piljenja kao tele nije kod devojčice urodila plodom, jer je njeno ponašanje bilo nepredvidivo, on prelomi:

„Da ćujem.“

Gledala ga je još koji trenutak kao da dominira situacijom pa onda nastavi:

„Uslov je da mi se ne obraćaš tim užasavajućim detinjastim dijalektom. 'Čikica'”, ponovi njegovu reč, a onda nastavi: „A pod promenom podrazumevam odgovor za uslugu.”

Izgledala je nezainteresovano. Džejmsa je to izluđivalo. Očekivao je osobu koja će biti očajna i da po svaku cenu dobije ono što želi ali se izgleda prevario. Njen dobroćudni dečiji i umilan pogled, ali sa druge strane i ledeno hladan, ovog trenutka je stvorio barijeru. Džejms nije mogao da kontroliše situaciju.

Odlučio je. Dobiće odgovore i narediće da je izbace iz zgrade. Niko ne može tako da se ophodi prema ozloglašenom direktoru, pritom da ga razoruža, a pogotovo ne jedno derište.

„Dogovoreno. Samo nemoj da pokušaš da me slažeš jer ću sigurno znati.”

Klimnu glavom.

„Razumem, gospodine Sveznalice.”

Prokletstvo. Kako mu se to obraća. Morao je što pre da završi ovu maskaradu.

„Da li si ti ostavljala plišanu igračku u mojoj kancelariji i sali tri?” upita.

„Nisam.” Bila je potpuno mirna, kao pred kraljem.

Dejvid u sebi oseti razočaranje ali to ne pokaza. Ako nije ona, onda ima daleko veći problem. Zgrada mu je postala kompromitovana. U nju ulazi svako ko kako hoće. Te igračka a sada i ovo prljavo derle.

„Izgubila sam ga”, napravi pauzu. „A sada mi je i otet. Mada, nažalost, otmica medveda od krzna i vune se ne računa kao krivično delo. Što je velika greška!”

Znao je da ga zavatlava.

„Kako si ušla tamo?”, upita.

Nasmeja se veštačkim osmehom, mada je samo razvukla usne,

„Ne tako brzo. Usluga za odgovor. Nije te valjda tvoja nestrpljivost načinila dementnim?”

Proklete dete, pomisli.

„Znaš koliko sam ja moćan?”, upita.

„Znam. Tvoju moć je uzdrmao mali slatki meda. Ali uslugu mi i dalje duguješ!” Gledala je kroz prozor fascinirana balonima.

Oseti nelagodu. Retko ko je uspeo da iznervira njega, nedostižnog Džejsma, ali ovo dete je očito pogodilo u centar, istinom ga je uzdr-mala.

„Šta hoćeš?” Bio je drzak, a ujedno i poslovan. „Balon?”, pogleda gde i ona.

„Vivi.” Pomeri kosu sa lica. „Hoću Vivija!”

„Ne bavim se otmicom, šta god da ti je to!”, strogo odgovori. „Kaži nešto drugo.”

„Lažeš...”, iz topa mu dobaci.

Kako se usuđuje ova mala spodoba da mu tako nešto kaže?

„Rekao si da ćeš znati ako lažem. Pa evo i tebi odgovora. Ti sada lažeš. Oteli ste mi mog Vivija a sad još tvrdiš da nisi otmičar!”, glas joj je bio začuđujuće miran.

Razmisli na trenutak.

„Vivi”, reče. „Medved?”

„Ekskalibur”, dobaci ironično. „Hoću da mi se vrati.”

Ovo dete ga je opet nasamarilo. Da je odmah rekla da želi svoju lutku, prvo pitanje bi preskočio. Prokleta derište.

„Vratiće ti na izlasku iz zgrade. Narediću.” Nasloni se lagano na naslon, pokušavajući da uspostavi dominantnost, ali ova devojčica ga je oduvala u samom startu. Potcenio ju je. To je bilo zlatno pravilo još od dečaćkih dana, ali upravo ga je prekršio pa je zato dobio po egu. „A sada mi odgovori na drugo pitanje. Kako si dospela u te odaje?” Ispravi se. „Ne zanima me u stvari kako si ušla u salu, nego kako si dospela u moju kancelariju.”

Okrenula je glavu ka njemu.

„Kroz vrata. Nadam se da i ti tako ulaziš u prostoriju?”

Nije mu bilo smešno. Ali sa zurenjem i ćutanjem, ta taktika nije palila kod ovog čupavog gnjavatora.

„Problem je što kroz ta vrata mogu da prođem samo ja, nikom drugom to nije izvodljivo!”, krenuo je drugom taktikom. Igraće njenu igru.

„E pa vidiš da si se prevario!”, reče mu i dalje zevajući u balone.

E sada je bilo dosta, ustao je.

„Ako nećeš da poštuješ pravila, onda neka bude. Ne interesuje me. Imam pametnija posla nego da se zamajavam sa nekom iritantnom devojč...”

Ona ga prekide:

„Pre nego obrazložiš svoje nebuloznosti, ispraviću te, ja sam poštovala pravila koja si postavio, ali ti ne znaš da preformulišeš racionalno pitanje.”

„Vrdanjem odgovora ne znači da poštuješ pravila.” Držao je jednu ruku u džepu dok je drugu uperio u nju.

„Tvoja neosnovana optužba nikoga ne zanima. A za vrdavo pitanje ćeš dobiti vrdav odgovor. Pre nego mi postaviš, razmisli kakav odgovor očekuješ da ćeš dobiti. Zar veliki direktor Kastela to ne zna da uradi?” Klatila je nogama, glavom okrenuta ka prozoru. Nasmeja se nečemu spolja.

„Kako si ušla?”, ponovi, ali ovaj put se osećala ljutnja u glasu.

Uzdahnula je:

„Pošto tvoj ograničeni intelekt nije u mogućnosti da sastavi razumno pitanje, sastaviću ga sama i odgovoriti.” Prekrsti ruke na grudima. „Kako si uspela da prođeš moj sigurnosni sistem ispred vrata i dospeš u moju kancelariju?”

On ju je samo posmatrao. Nije više želeo da sedi sa ovim derletom. Osećao se ranjivim pored nje.

„Pa najverovatnije je da je usled evakuacije cele zgrade, čak i bezbednosnog osoblja, bilo prostora da se do tvoje tajne jazbine užasa dospe neopaženim putem, a pošto je došlo do provere celog sprata. Na tvoju žalost, i pored mogućnosti da se vrata sama zatvore, nisu ih potpuno pritvorili pa je dete nalik meni moglo da uđe i vidi taj luksuzni očaj sa onom groznom slikom u desnom uglu”, stala je sa pričom.

Nije znao da li laže ili govori istinu. Ta vrata su bila automatska. Čim se ne pridržavaju, sama se zatvore. Ali verovatno je postojala mala šansa od 2,5 posto da se možda nešto pokvarilo.

Narediće sutra proveru funkcionalnosti cele zgrade i da se sve šifre, kodovi i lozinke promene. Nije šala kada neko dospe u njegovu kancelariju a pritom nije prošao proveru.

Okrenuo je leđa i krenuo ka izlazu. Imao je još mnogo pitanja, ali ovo derle je ulivalo neku dozu slabosti u njemu. To je prezirao više nego emocije.

„Usluga za odgovor!”, viknu mu.

„Reci na portirnici šta želiš i dobićeš. Uz to čekaće te auto ispred da te odvezu kući.” Mahnuo je poluuzdignutom rukom, ne okrećući se dok je odlazio.

Neko će debelo odgovarati za sve. A takođe i za ovo nadureno derište. Zar da se upusti u sukob sa najmoćnijim kompanijama u zemlji uz ove nesposobnjakoviće? To neće dopustiti.

Biće potrebno izmeniti veći deo ljudstva, a ove šarlatane neće hteti da vidi u blizini bilo koje kompanije ili objekta koje kontroliše Kastelo.

Pre nego je nervozan napustio zgradu izgovori: „Prokleta igračka.”

Arapska senka

U povratku kući svratio je do restorana Vilang, kao što je prethodno sebi obećao.

Da bi se uživalo u luksuzu tog restorana a ujedno i hotela, moralo je da se rezerviše, ali rezervacije su bile popunjene gotovo do idućeg proleća. Tu su dolazili najugledniji građani Amerike ali i šire. Hrana koja se nudila bila je jedinstvena, piće veoma kvalitetno i unikatno, ali cene su i te kako opisivale celoviti luksuz.

Po pristizanju ispred restorana, čovek sa kapom je otvorio vrata auta i Džejms je izašao.

Profesionalno se naklonio i ispruženom rukom mu pokazao ka ulazu. Prolazeći kroz restoran, osoblje ga je sa osmehom dočekivalo, a napred na recepciji, plava vitka figura sa zaslepljujućim belim osmehom je rekla:

„Gospodine Džejms, drago nam je da ste nas posetili. Nismo znali da dolazite pa nismo vam pripremili sto. Ali osoblje već radi na tome, izvolite.” Napustila je svoje mesto i krenula u smeru gde je pokazivala rukom. „Gospodin Širin vam se duboko izvinjava i poručuje da sve što poručite ide na račun kuće. Takođe vam je pripremio nešto specijalno.” Dovede ga do zastakljenog dela, uzvišenog od cele sale, sa neverovatnim pogledom na plažu.

Sto je bio postavljen i nalickan. Escajg od zlata i srebra, kožna fotelja sa konturama stolice i svečano mermerni sto veoma nežnog izgleda.

Povukli su mu stolicu kako bi seo, a onda se udaljili, svi osim plave recepcionerke.

„Obrok vam se sprema. Ovo je poslao naš direktor.” Uzela je bocu od konobara koji je prilazio: „Špansko vino, berba 1802.” Otvori i nasu mu u čašu.

Osetila se jačina a penušavost je bila veća nego što je očekivao za tu godinu.

Šrina je smatrao za prevaranta i lupeža, ali pošto je imao barem toliko mozga da shvati ko je Džejms i da treba da puži pred njim, ali se uvek začudo izgubi kada on navrati, odlučio je da ga sačuva.

Kao i većine stvari u Njujorku, kompanija Kastelo je bila vlasnik i ovog restorana, tako da Džejmsu nije bila potrebna rezervacija. Uvek je imao svoje mesto u Vilangu. Hranu nikad nije plaćao, iako su mu uvek spominjali da je na račun kuće. To ga je iritiralo. Ako je na račun kuće, a glava kuće je njegova kompanija, onda je to na njegov račun.

„Skloni ovo”, hladno joj odgovori. „Donesi mi čašu za viski i *džek denijels*, takođe hoću mariniranu piletinu u paradajz sosu, rakove barene na tajlandski način i *almas* kavijar. I...”, dobaci joj dok je upisivala narudžbinu, „pozovi mi odmah Šrina ovamo.” U restoranu je vladao tihi žamor sa finom muzikom pa je zbog toga tiho i odmereno govorio. „Jer u suprotnom će se kroz dva minuta restoran zatvoriti a poslugi, gosti i svi zajedno sa njim leteti na ulicu. Prenesi mu to.” Izvuče telefon. „A sada se gubi!”

Kao da se trgla kada joj je to rekao i hitro se udalji sa konobarom. Mrzeo je ulizivanje, a ovaj šljam koji misli da ga osmehom potkupi je prezirao više nego pse koji mu u cik zore laju ispred ograde. Zbog toga je morao da, dok šinteri koje je zaposlio ne urade svoj posao, spava pod zatvorenim nebom.

Sa komšijama nije bilo nikakvih problema jer ih nije ni imao. Raselio ih je davno pre nego je počeo izgradnju svoje vile na kanjonu nedaleko od urbanizovanosti grada.

Bila je grandiozna. Dva bazena, veliki betonski zid, u dvorištu leje šarenolikog cveća, fontane, teren za fudbal, košarku i tenis – kuća u kojoj je čak i Minotaur mogao da se izgubi. Prepuna garaža sa automobilima i motorima. Pista za helikopter. Dvospratno zdanje ga je koštalo devetocifreno. Bila je osigurana kamerama ali i kojekakvim senzorima. Kućice je prezirao pa zbog toga ih nije ni unajmio. Ali takođe nije posedovao ni bizgove sa kućecim mozgovima, dovoljni su mu bili alarmi.

Okrenuo je broj i pozvao, zvonilo je dugo dok se konačno nije čuo glas.

„Gospodine Džejms?“, začuđeno upita.

„Tejlore“, oslovi ga strogim glasom, „kako ide istraživanje?“

„Pa uff... sada, nisam našao još ništa konkretno“, izgledalo je da je u nekom veoma čudnom poslu, a Džejms ga je prekinuo.

„Da li su ti javili da sam te tražio?“ Nije mu trebalo mnogo da shvati šta je omeo.

„Da, naravno, javili su mi, ali baš sam nešto istraživao iiii...“ Začu se ženski glas u pozadini.

„To što si istraživao mene ne zanima. Interesuje me filijala.“

„Naravno, gospodine, samo momenat...“ Kao da se izvlačio ispod nečega.

Džejms je prezirao osobe koje su podložne svakojakim iskušenjima. Zbog jedne žene pola muškog osoblja je moglo da zanemari ozbiljne poslove u kompaniji Kastelo, pa je zato uveo drakonske kazne i krivične postupke. Morali su biti kao evnusi dok su obavljali zadatke, u suprotnom bi bili najstrože kažnjeni. A samim tim da Kastelo kontroliše veliki deo američke industrije, privrede, banke, nekretnine, trgovine, niko nije želeo da navuče Dejvidov bes na sebe. Pa su bez pogovora slušali naredbe, ali ovo...

„Tejlore“, reče Džejms, „da li znaš koje su posledice?“

Nije se pretvarao. Svako ko je iole poznao Džejmsa, takođe je znao da ne mogu da ga prevare.

„Oprostite, gospodine. Neće se ponoviti“, pokorno odgovori.

Mogao je da mu se ne javi. Da isključi telefon i uključi ga kad sve to završi, ali je i pored svog ispada takođe bio veran kompaniji.

„Proveri mi filijalu. Njene transakcije, zaposlene, vlasnike, skrivene vlasnike, ljude iz senke koji rade sa nju. Tragove, vidljive, ali i nevidljive. Hoću da mi nađeš i ono što ne postoji.“ Zanemari predašnji ispad, „Označio si sa *OPASNO*, ali ne i neoborivo. Obezbedi mi dokaze a sve što iskopaš, da me sutra očekuje u mejlu. Proveri mi bezbednost svih telefonskih linija i mrežnih sistema. I, Tejlore...“, reče dok je gledao kako se Rob Širin približava, „još jedanput i odgovaraćeš pred kaznenom komisijom Kastela!“ Zatim naglo prekinu vezu.

„Gospodine Džejms”, dobaci lelujući rukama, „čast nam je što ste nas posle dužeg vremena posetili.” Stao je pored njega. „Nadam se da je sve u redu sa uslugom. I izvinite ono sa flašom španskog vina. Potpuno ste u pravu, kome još treba njihovo pešćano vino...”

„Sedi, Širine!”, naredi prekidajući njegovu makljažu.

Iz stopa sede. Zdepast sa kapicom koja je ličila na zvono i končićem na vrhu, sav u nekoj crvenoj nošnji, najverovatnije turskoj, stro-pošta se na stolicu.

„Šta to izvodiš?”, upita ga dok mu je konobar točio *džek*.

„Donesi i meni jedan”, zatraži Rob, smišljajući odgovor.

Pre nego konobar svom šefu nakloni glavu Džejms mu se obrati indirektno, motreći na Širina:

„Tvoj poslodavac neće ništa.”

Konobar je čas gledao Džejmsa, čas Roba. Nije znao kako da odre-
aguje dok mu se Rob naposletku ne prodra:

„Skloni se, glupane!”

Sa Džejmsom se ne da šaliti. Osetio je na svojoj koži i sam Širin. Godinu dana je jedva krpario kraj sa krajem. Nije se obazirao na Džejmsovu ozbiljnost, shvativši je olako, pa je kroz šalu odgovorio. Izbacio ga je bukvalno na ulicu. Tako je zabranio i većini kompanija, prodavnica, svugde gde bi konkurisao bivao bi odbijen, dok naposletku nije vraćen na direktorsko mesto. Istu grešku neće ponoviti. Zamalo da postane prosjak ali ga je Džejms ipak nanovo vratio na staro mesto. U to vreme kompanija Kastelo je imala veliki uticaj a sada još i veći.

„Dakle?”, upita Džejms.

„Imam elitne goste. Dolaze iz Azije pa sam mislio da im se na ovaj način dodvorim”, odgovori brzo i drhtavo.

„Šta hoće, cirkuskog majmuna?” Otpi gutljaj.

Širin je spustio glavu. Možda je i preterao, ali je zaista hteo da se dopadne svojim gostima, koji imaju i te kako veliko bogatstvo iza sebe.

„Ko su ti gosti?”, upita ozbiljno.

Džejms je već znao odgovor, ali je prosto mrzeo kada ga njegovi saradnici ne obaveštavaju. U kriptovanoj poruci koju mu je Tejlor

poslao jutros je stajalo: *Princ nafte dolazi u jedan od Vaših restorana. Planira da kupi hotel. POVERLJIVO.*

Razmišljao je kako da odgovori. Pre bilo kakvog poteza je trebalo da se konsultuje sa kompanijom Kastelo, ali to nije uradio. Ni sam nije znao zašto.

„Arapi, gospodine. Hoće da kupe naš hotel, ili budu suvlasnici.”

Sada se osećao kao izdajica. Čekao je Džejmsovu reakciju.

Bio je hladan. Pogledom je streljao direktora Vilanga, ali ustinu je delovao i dobroćudno.

„Oprostite. Nije trebalo bez vašeg znanja, ali nam je uistinu taj hotel samo teret. Veoma su skupi porezi, računi ali i klijentela nikakva”, pravdao se, bilo ga je lako pročitati.

Preplašeno majmunče kome igra peteljka na kapici. Da je znao da se smeje, Džejms bi se pokidao od smeha kako je ova cirkuska marioneta sada izgledala.

„Ako želite, otkazaćemo sastanak?” Bio je snužden, oborenih ramena.

„Kako si ih pronašao?”, upita i dalje nepomičan.

„Preko nekog Muhameda, koji je svratio na večeru. Veoma bogat. Rekao je da njegov ujak drži platforme nafte i želi da prebiva malo u Americi. Hoće i ovde da osnuje neki posao pa je tražio od Muhameda da mu pronađe pogodnu priliku.”

On ne liči samo na majmuna već i misli kao majmun, pomisli Džejms.

„Kako je znao da poseduješ hotel?”

„Prvo je hteo da otkupi restoran, ali sam mu rekao da nije na prodaju. Onda mi je ponudio veliku svotu, gospodine Džejms”, napravi pauzu, „od koje se čoveku zavrti u glavi, ali sam ipak odbio. Pošto smo nastavili razgovor, došli smo do teme hotela i ponudio sam mu moj...”, video je ledeno hladan pogled pa se ispravi: „naš hotel, i on je pristao.”

Pitao se zašto ga je postavio na ovo mesto a ne na neku farmu svinja pa tamo da pametuje.

„Da li si spominjao Kastelo?”, znao je odgovor.

„Jesam, gospodine. Spomenuo sam mu da naša firma posluje pod pokroviteljstvom Kastela, ali nažalost on nikada nije čuo za njega.”

Nasmeja se ali se brzo uozbilji. „Pitao je da li je taj Kastelo na prodaju...”

Džejmsu to nimalo nije bilo smešno. Osoba sa tolikim resursima dolazi tek tako i pokreće razgovor sa ovakvim tupadžijom. Od obučenog majmunčeta koji izgleda kao da je utekao od dreserskog biča iz zoološkog vrta bi se i pijanica na ulici koja prosi zastidela, a kamoli neki šaik.

„Kada dolaze?” Možda će porazgovarati sa kojim od njih. Da on prokljuvi u njihove planove. A ako imaju iole veze sa vukovima, odavde će otići kao ogoljene kokoške.

Širin ga čudno pogleda, a Džejms shvati i pre nego reče:

„Pa ovde su, gospodine, njegov ujak Harun je stigao!”

Odveo ga je do zasebne prostorije, gde su konobari stajali pored dugačkog stola napunjenog kojekakvim specijalitetima. Za stolom su sedeli Arapi u belim haljinama sa prekrivenim glavama. Bili su svi bradati ali veselih lica.

Mrzeo je ovakve privatne prostorije, mogao je da ima bilo koju u ovom restoranu, ali on je to izbegavao. Više je tražio javnu u uglu, sa lepim pogledom, ali da ga niko ne uznemirava.

Širin ga je vodio sve do šeika koji ih je radoznalo posmatrao. Žamor je prestao i svi su piljili u Džejmsa, koji je koračao odmereno, fokusirajući pogled samo na glavnog.

„Gospodine Džejms, ovo je gospodin Harun”, pokaza ka jednom u haljini. „Gospodine Harun, ovo je Džejms.”

Arapin nesigurno pruži ruku, pogledavši zbunjeno u Širina.

Džejms mu je prihvati:

„Drago mi je.” Stegnu je malo jače kako bi skrenuo pažnju na sebe.

„Gospodine Harun, dozvolite mi da se predstavim.” Arapin mu uz odobravanje pokaza ka stolici koja je bila namenjena za Širina. „Hvala vam, ali zaista nemam vremena. Došao sam samo da vam se zahvalim na interesovanju za naš hotel koji želite da kupite!” Video je kako u bunilu gleda u Širina. „Kao što je Gospodin Širin već i ranije naglasio, moja kompanija Kastelo je posredni vlasnik tog hotela i on već neko vreme ne pokazuje kvalitetne rezultate. Ali se gospodin Širin nada da

ćete vi, kao jedan od uspešnih biznismena i vlasnika nekoliko naftnih platformi, moći to da promenite.”

Arapin ga je pomno slušao.

„Moja kompanija jako ceni vašu zainteresovanost za naša mala preduzeća, pa bih želeo da vas pitam šta vama u stvari treba.” Arapin nije znao kako ovo da protumači. Možda je to način sporazumevanja ovih Amerikanaca pa onda nastavi: „Hoću za svog sestrīća da kupim i obezbedim nešto čime bih ga poslao ovde u veliki svet da sam razvije svoj biznis.”

Džejms ga je pomno posmatrao. Nije lako utvrditi istinitost ovih reči. Jer svaka njegova rečenica je delovala kao da se posle nje sprema da aktivira eksploziv koji verovatno nosi oko pojasa. Okrenu se, namesti stolicu i sede, ali ne za sto nego naspram Arapa.

„Biznis. O kakvom biznisu to pričamo?”

„Porodičnom biznisu. Veoma unosnom!” dobaci mu i nazdravi sa ostalim Arapima.

„Porodična stvar treba da ostane u krugu porodice”, video je šeika koji klima glavom u znak odobravanja, „ali ne postoji unosan porodični posao. Postoji samo šverc kao unosan posao.” Upravo je pogodio metu.

Ovako su izgledali teroristi pred samu eksploziju. Džejms je od početka znao kako će odreagovati, ali je baš to i želeo da doživi.

Svi su ćutali, niko više nije nazdravljao, a Arapin se okrenu ka Džejmsu:

„Šverc je unosan i kao porodični posao, a za porodicu ubijam.” Strogog i mrgodnog lica ga je gledao. Njegov arapski naglasak je delovao još jeziviji.

Širin se presekao od straha, gotovo izvršivši fiziološke potrebe tu, na licu mesta.

Džejms ga je samo posmatrao. Ćutali su i jedan i drugi kao pred dvoboj pištoljima, još je falilo da pustinjnski žbun prođe između njih.

„Da li si voljan za biznis?”, upita ga iznenada.

Džejms je bio i dalje kamenog lica, a onda mu se obrati:

„Zar ti je potreban čitav čopor da bi vodio razgovor sa mnom?”

Oči mu se zacrveneše. Džejms kao da je namerno provocirao strance, i pored toga što je bio svestan njihove moći i verovatno mutnih poslova.

Razdra se svojim Arapima na stranom jeziku, gde svi poslušno ustadoše i izađoše. Džejms se okrenu u pravcu pretrnulog Roba, koji je stajao kao gipsani stub naspram njih.

„Izađi.”

Odmah je istrčao napolje gotovo poletevši. Džejms je hteo da mu kaže da ne pušta nikog ali on se već izgubio.

Arapin je uzeo jednu čistu čašu i nalio vino Džejmsu a zatim je nasuo i sebi.

„I, šta kažeš, da li ćeš se i ti pridružiti porodici?” upita, „A uz to možemo da te oženimo mojom sestričinom. Držali bismo pola sveta. Ti ovde. Imaćeš sve što poželiš!”, reče mu Harun očigledno oduševljen njime.

Nije otpio ni gutljaj već odloži čašu.

„Ne!”, oštro reče.

Na licu Haruna su se videli bes ali i razočaranje. Takvu ponudu niko ne bi odbio.

„Što si onda došao?”, upita. „Nudim ti nešto mnogo veće od partnerstva!”

Čitao je Arapina kao novine.

„Ne zanima me tvoja sestričina, niti tvoja moć, oružje koje si doterao u južni deo Meksika, niti ono koje planiraš da prebaciš preko Atlantskog okeana na Floridu, niti nafta koju ilegalno dopremaš u luke SAD, ali me nešto drugo zanima – osoba koju plaćaš da ti omogući sve te ilegalne pristupe, a pri tome da prođeš neopaženo. Hoću ime osobe kojoj si doterao na tone oružja i tehnološke sisteme. Daj mi ime a za uzvrat ti nudim bezbedan povratak u tvoju zemlju!” Naslani se na stolicu i uze čašu, ispivši je na eks.

Nasmeja se Arapin.

„U redu. Kako hoćeš, ali znaj...”, i on se zavalio, „da te moji ljudi neće goniti. Ali ne tvrdim da neće i ona osoba koja me je danas kontaktirana u vezi sa tobom”, napravi pauzu kao da pokušava da bira reči. „Nekome si smetnja. A ta smetnja će ubrzo biti otklonjena.” Ustade

i namesti haljinu krenuvši ka izlazu. „U svetu postoje male i velike ribe. Grabljivice, kako bi ih moj sestrić nazvao. A ti i ja spadamo u jedne od njih. Ali iznad postoji neko veći. Koga zovemo ribolovac. Njemu si se debelo zamerio, a pošto si odbio moju ponudu, a ujedno i njegovu, taj ribolovac ne može da te obuzda.” Pre izlaza mu dobaci: „Tražio si ime, reći ću ti: Senka. A ti se spremi da budeš uhvaćen u mrežu!” Izađe iz prostorije.

Džejms se nije okretao za njim već je i dalje zurio u mesto gde je sedeo. Ta prokleta igra mu je išla na živce, a ako ne želi da bude uhvaćen u mrežu, moraće da naoštiri zube jer je sada uvideo pravu moć svojih rivala.

„Da li kupuju hotel, gospodine?“, sav zadihan upita Širin koji ulete u salu.

Kuća strave

Pre nego se uputio dalje, Džejms je pojeo svoj obrok. Piletina je bila izvrsna, kavijar isto tako ali su sa rakovima omanuli. Izgleda da im Tajland nije jača strana.

Širin je bivao razočaran zbog Arapa ali to nije smeo da napomene Džejmsu, već se samo sa osmehom udaljio od njega. Naravno, tek će kasnije saznati da je Džejms naredio da se hotel otuđi od restorana Vilang, gde, na Robovu žalost, nijedna provizija neće kapnuti u njegov klovnovski džep, već će dugo sa ovom kapicom izigravati cirkuškog majmuna.

Poslao je svoje špijune koji će nadzirati Arape ali i tragače. Njemu je ostalo da završi svoj *džek* i pozove vozača koji će ga odvesti kući. Sutra će biti potrebno uraditi još neke stvari kako se današnji dan ne bi ponovio.

Napustio je restoran i seo u auto. Katkad bi sam vozio, ali samo u slobodno vreme, a sa posla se uvek vraćao u službenom automobilu.

Odmorio je malo u mislima dok nije pristigao ispred velike dvo-krilne kapije. Imao je svoj čipovani uređaj koji ju je automatski otvarao kada se približavao.

Vozač ga je ostavio ispred samog ulaza i odvezao se dalje. Sve zakazane sastanke za to veče je naredio sekretarici da odloži. Nije mogao više da glumi uljudnost prema ljudima koji mu ništa u životu ne znače, a to su uglavnom bili svi.

Istuširaće se i zaroniti u divovski krevet sa čaršavom od egipatske svile.

Začudo, ona čudovišta što su po celu noć lajala i razbacivala buve po celoj okolini Džejmsove vile, sada su bivala mirna.

Izgleda da su šinteri konačno naučili da rade svoj posao, pomisli pa zađe u kupatilo sa velikim udubljenjem. Tuš se nalazio u samom

plafonu, prostorija je cela bila pločasta, a kada bi se voda pustila, kroz prostoriju bi se razvukla magla kao kroz tropske oluje. Na dugme pored te bazen-kade, koja se stapala sa okolinom, bili su oslikani mehurići. Čim je pritisnuo, iz plafona potekoše voda i pena. Čak je i brisanje zamenio toplim vazduhom, koji opet na pritisak dugmeta počeo da duva sa bočnih strana. Postojao je i televizor preko celog istočnog zida, tu u kupatilu.

Obukao se, oprao zube i bacio u krevet. Zadihan je gledao u zvezdano nebo. Mogao je po želji da pomeri zastakljen krov i oseti svežinu, ali zbog pasa divljaka je prestao da ostavlja otvoren plafon presvučen blagom zaštitom protiv insekata i vode.

Nije mogao odmah da zaspi. Razmišljanje ga je odvelo do Vila Nikolsa, prethodnog vlasnika kompanije Kastelo. Bio je veoma harizmatičan i prijateljski nastrojen. Ali to mu je bila velika propast. Jer njegovo poverenje ga je i dovelo dotle da mu Džejms otme kompaniju a Vila izbacilo na ulicu. Nije osetio ni trunku sažaljenja kada je na kole-nima ceo dan klečao ispred zgrade, plačući. Džejms je i sam za sebe tvrdio da nema emocije, pa mu je džaba bilo što je tu cmizdrio toliko dugo. Svako neki put dobije lekciju koju će pamтити do kraja života. A Džejms mu je dao jednu.

San je polako nadolazio i Dejvid mu se prepusti.

Kao da je spavao samo nekoliko trenutaka dok ga sigurnosni alarm nije prenuo iz sna. Zvečao je kao lud, a svetla su se kroz celu vilu upalila. Celo brdo se osvetljavało kao jelka na Badnji dan.

Iskočio je hitro, paleći sigurnosne nadzore, i na svim ekranima posobama se oslikao prostorije. Kamere su lelucale tamo-amo dok je alarm pištao. Glava samo što mu nije eksplodirala, a uz alarm je i telefon tandrkao. I fiksni, i njegov mobilni.

Zar jednu noć ne može na miru da odmori? Kada nema proklete džukele, onda ove šklopocije tandrču na sve strane.

Pritisnuo je dugme ukucavši kod za gašenje alarma. Sa druge strane se začu ozbiljan glas:

„Gospodine, zovemo da proverimo da li je sve u redu. Sigurnosni sistem vam se oglasio i patrola je već na putu ka vašoj kući”, začu se ženski glas.

Gledao je u monitor, ali sve je bilo čisto.

„Otkazite patrolu”, napomenu joj, „Sve je u redu. Šifra 9544, kraj” i prekinu vezu.

Da ironija bude veća, kućići ponovo zalajaše pa je pomislio da je jedan od njih, ako ne i čitav čopor, odgovoran za ovaj incident. Nekoliko puta je imao nameru da uzme oružje, doduše čitav arsenal koji je posedovao dole u podrumu, i tako naoružan izađe i obračuna se sa dlakavim partijašima. Ali je morao da poštuje nebulozu od zakona o zaštiti životinjskih prava. Koji nije baš do slovceta zvučao tako.

Sišao je do kuhinje i zastao ispred frižidera koji je bio visok kao Zid plača u Jerusalamu. Morao je da popije nešto, jer od današnjeg *džeka* je malo dehidrirao. Uzeo je uz đus i činiju rolnica sa slaninom i sirom i sve postavio na pult. Seo je na stolicu i uključio televizor.

Nije ni stigao da zagriže kad mu se oglasi interfon. Hteo je da ga ignoriše ali se on oglasi još nekoliko puta.

Pogledao je na ekranu. Jedan zdepasti, a drugi sasušeni policajac sa naočarima kao da prži pustinjsko sunce, a ne da je mrkla noć, stajali su ispred.

„Izvolite?”

„Javljeno nam je da se ogласio sigurnosni alarm pa smo došli da prov...”, ali utihnuše pre nego završiše rečenicu jer ih Džejms preduhitri.

„Sve je u redu. Želim vam prijatnu noć.” Prekide vezu interfona, a samim tim ugasi svetlo ispred ostavljajući ih da u mraku džonjaju sa naočarima za sunce.

Vratio se. Celi prethodni dan se urotio protiv njega, to neće dozvoliti da se desi i ovu noć.

Na televizoru su odzvanjali zvuci crtanog filma *Tom i Džeri*. Pomisli da je spremačica tog jutra čeprkala po njegovom televizoru. Već ujutru će pozvati agenciju i zatražiti njenu zamenu jer osoblju je strogo zabranjeno da se koriste stvarima iz kuće osim ako to nije u poslovne svrhe. A takođe će pregledati i nadzorne kamere odmah izjutra pre nego pođe na posao. Sada mu je ostalo samo da se odmori i pripremi za novi dan.

Pokušao je da dohvati rolnice ali je u tom pokušaju omanuo, spustio pogled i ugledao praznu činiju. Nevoljno je bacio pogled ka đusu koji se više nije nalazio u čaši.

Bio je zatečen. Kako su dovraga iščezli? Odskočio je od stolice. Pomislio je da ode dole po oružje ali bi to potrajalo čitavu večnost, jer da bi se odobrio pristup, bili su potrebni veliki tehnološki protokoli. Najsigurniji način je da ode odakle je došao. Odjurio je do spavaće sobe po telefon. Ova prokleta igra vuka i lisice će mu doći glave, ali niko, pa čak ni oni, neće od njegovog doma napraviti kuću strave. Uhvatio je uređaj i okrenuo broj.

„Pošalji mi obezbeđenje odmah!”, naredi dok je držao bokal u ruci od prosipanog đusa.

Pogrešan trag

Ušao je u zgradu. Svaki dan ista rutina. Pozdravi, smeškanje, mahanje. Već mu je dosadila ova uljudnost. Planirao je da u budućnosti napravi svoj privatni ulaz kako ne bi morao da svaki dan prolazi kroz istu gungulu. Jedina novost je bila nova devojka koja je pokretala lift. Na bedžu je pisalo *Sali Virgil*. Pozdravila ga je klimanjem glavom. Bila je skamenjena sa prekrštenim rukama napred. Kada je ušao, automatski je pritisla dugme vrativši se u prvobitan položaj. Kao da je stajao naspram kipa.

Naslonivši leđa i zabacivši glavu unazad, pokušao je da ublaži migrenu. Već mu se dopadao ovaj kip. Zna svoj posao i tako se ophodi. Dok bi ga svako drugi upitao da li mu je dobro.

Vrata se otvoriše i on izađe, osvrnuo se da je pogleda ali je ona i dalje stajala nepomična dok se vrata ne zatvoriše.

Pogledao je na sat. Skoro je sedam. Zbog sinoćne zbrke nije više ni oka sklopio. Pretražili su čitavu kuću. A policiju koja, na njegovu žalost, nije otišla već je stajala ispred kao sasušeni balvan u mraku, morao je nanovo uljudno da otera. U svakom slučaju, ustanovljeno je da u njegovoj vili nema nikog, a da poslugi nije uopšte dirala TV uređaj, kako su tvrdili iz agencije, mada je svedjedno tražio zamenu.

Danas je odlučio da će užurbano raditi kako bi pronašao te vukove, a ostale poslove će prepustiti drugima.

„Gospodine Džejms”, dok je prolazio pored nje, sekretarica Ketu mu se obrati. Znala je da je mrzeo pozdrave pa jednostavno to nije ni praktikovala. Zbog toga ju je još više cenio. „Za danas nemamo ništa hitno osim mejla koji vam je Tejlors prosledio. Hotel koji ste juče naredili da oduzmemo od Širina je sada u potpunom vlasništvu kompanije Kastelo. Ubrzali smo pravni proces preko naših veza.” Ovog jutra je telefon nešto slabije tandrkao. „Ovo vam je predao senator”,

prosledila mu je list papira. Džejms ga prihvati. „Prvo je poslao svog asistenta da nam ga donese a zatim je i sam došao”, pokaza očima. „Očekuje vas u sali tri.”

Na papiru je stajao natpis, zaokružen, *Milerovi*.

„Šta je ovo?”

„Ništa nije rekao. Čeka vas u sali pa je bolje da njega pitate.” Snuzdila je lice. „I veoma se čudno ponaša.”

Džejms pomisli na priču o vukovima i lisici.

„Neka sačeka. Taman da prestane sa čudnim ponašanjem.” I sam je imao prethodnu uvrnutu noć. „Ima još nešto?”, upita.

„To je sve za sada”, pogleda u monitor. „Samo momenat”, otvori dokument, „i još nešto, tražio vas je neki izvesni Harun Džemat Al Kiba Sahim?”, upitno ga pogleda.

Džejms samo klimnu, ukuca kod i otvori vrata.

„Gde je Loganova?” Zastao je.

„U svojoj kancelariji, gospodine!”

Posle dugog niza vremena da se i ona nalazi u ovoj kompaniji.

„Pozovite je u moju kancelariju. Recite joj da je hitno i neka mi neko donese espresso!”, naredi pa se izgubi unutra.

Svežina koja se osećala izjutra je bila fascinantna. Kao i svako jutro, odložio je kaput na čiviluk, pogledao sliku a zatim se uputio ka stolici.

Za radnim stolom ga je već čekao espresso, ali izgleda da Ketij nije stigla da mu to kaže jer je brzo zatvorio vrata. Ranije je malo slušao ljude, ali te manire je davno izgubio. Sada je očekivao od svakog samo da njega sluša, a za sve ostalo je slao druge.

Rebins će sačekati. Džejms je mnoge stvari prezirao a jedna od njih je da mu neko dođe nenajavljen ili bez poziva. To je smatrao za drskost.

Upalio je računar, otvorio mejl, dešifrovao i prelistavao. Šaka jada, kako bi on to nazvao. Bolje da mu Tejlror nije poslao ništa nego ovako nešto. Jedina stvar koja je malo vredela je obaveštenje o šeiku, koga su nadzirali.

Odmah nakon što je otišao iz Vilanga, uputio se ka kanadskoj ambasadi. Naravno, dalji pristup nisu imali njegovi tragači.

Podigao je slušalicu i sačekao da se javi.

„Izvolite, gospodine!”, začu se Ketin glas.

Pre nego je išta rekao spustio je slušalicu. Hteo je da pozove Tejlora i kaže mu da proveriti sve kanadske veze sa Međunarodnom bankom ali je shvatio da je to najverovatnije bila udica. Ako su vukovi stvarno prepredeni, a očito da jesu, znaće da su Džejmsovi ljudi pratili Arape nakon sastanka. A samim tim će ga po ko zna koji put naterati na stranputicu. Ali ne i sada. Ići će na drugi način, samo je trebalo da sačeka da se Loganova pojavi.

Takođe je mrzeo da čeka, a Sara je baš vešta u kašnjenju. Bio je malo i na tremu a kada se vrato, ona još nije došla. Pozvao je Keti i rekao joj da je ponovo nazove.

Dvostruki poziv ne bi trebalo da odbije. Bolje da dođe živčana nego da je čeka čitavu večnost.

Kao što je i pretpostavio, brzo se pojavila i uletela kod njega u kancelariju poput pljačkaša u banku.

„Zar ti nemaš noge pa da dođeš kod mene ako ti baš toliko hitno trebam?” Pramen crne kose joj je pao preko lica. „Juče sam trčala zbog tebe od Forest Hilsa, a isto to si mogao da mi pošalješ mejlom. A sada ti je teško da napraviš pedeset koraka do moje kancelarije.”

Zar se ženski hormoni nikada ne smiruju, pomisli.

„Sedi, Loganova!” pokaza joj rukom na sofu.

„Kaži šta imaš jer žurim. I ostali imamo posla ovde. Nemaš samo ti.” Stajala je naspram njegovog stola.

„Lepo je to čuti. Ali može malo da pričeka, sedi.” Ustao je i uputio se ka fotelji.

Pre nego je seo, primetio je ponovo među koji se izležavao na koži. Izgleda da ga deratizatori nisu izbacili kao gamad kada su juče premetali njegovu kancelariju. Sve propust do propusta. Dohvatio ga je i krenuo prema kanti za smeće.

„Ja se neću igrati igračkama sa tobom ako je to ono zbog čega si me pozvao.” Sela je.

Kao i uvek, ignorisao je njenu ironiju. Meda nestade u kanti a za njim se i automatski zatvori poklopac.

Vraćajući se, upita:

„Kako je prošlo sa insajderom?”

„Fenomenalno. A da me nisi prekinuo, možda bih ga i pronašla.”
Uzdizala je prste dok su joj ruke bile mirno prekrštene na kolenima.
„Kako mogu bilo šta da uradim kada me non-stop zivkaš?”

„Nisi pronašla nikog?” Njen bes mu je izgleda bio zanimljiv ali je prekrrio svaku emociju. „U redu. Proslediću Tejloru taj zadatak, nego zvao sam te zbog nečeg drugog. Moraćeš da pregovaraš sa Arapima.”

„A ne, ne”, nasmeja se prezrivo. „Nećeš mi oduzeti posao koji sam započela. Prosledi Tejloru Arape, a ja ću završiti sa insajderom”, vrтела je glavom.

„Filijala Nova nada može i bez tebe. To je i bila samo pretpostavka o njihovoj povezanosti sa moćnicima koji žele ili mogu da naude našoj kompaniji, ali Arapi su siguran trag.”

„A to je, kao i uvek, posao koji želiš da obavim isključivo ja jer navodno samo u mene imaš poverenja?”, upita ga sarkastično.

„Baš tako.”

„Pa pošto toliko imaš poverenja u mene, onda mi je potrebna jedna usluga”, delovala je izazivački.

„Ne”, oštro odgovori, „ja izdajem naređenja, a ne primam ih.”

„Onda će tvoji Arapi sačekati”, nije popuštala.

Džejms je, po svojoj prirodi, čitao svaku mimiku i gestikulaciju na njenom telu, a što je uspeo da pročita bilo je da neće odustati.

Sačekao je minut. Ustao, otišao po espresso a zatim se ponovo vratio.

„Samo da je razumno!”, naglasi joj.

„Nadam se da ti kafa prija jer si mene u mojoj prekinuo.”

„Koja je tvoja usluga?”, upita kada je spustio šolju.

„Veoma poslovna, kao i uvek.” našali se, ali to kod njega nije davalo efekta. „Treba mi pratnja. Drugarica sa univerziteta organizuje proslavu pre venčanja. Dolazi joj čitava kraljevska porodica ovde u Njujork.”

„Nisam poslovna pratnja. To je ispod svake časti. Tako da ne. Nađi nekog drugog”, odgovorio je gledajući razočaranje na njenom licu.

„Samo jedno veče. Ne možeš da spustiš taj prokleti ponos samo na jedno veče?”, upita.

„Ni na jedan tren. A kamoli čitavo veče”, zastade, pa nastavi: „Ako ne budeš našla nikog za tu svečanu dosadu, onda ću ti ja proslediti nekog. Ali lično da se pojavim tamo, to od mene ne očekuj. Uostalom imamo previše briga da bismo se sada opterećivali nekim buržoaskim balovima.” Ustade. „Vilingsova će ti reći termin kada ćeš imati sastanak sa Arapima, a sada si slobodna.” Vratio se u svoju stolicu.

„Zašto si otpustio Vilija?” Stala je naspram njegovog stola.

„Ko je to?” Znao je odgovor ali je jednostavno voleo da zvuči kao da mu niko od njih ne znači, čak ni toliko da im imena zapamti.

„Tvoj liftboj.” Raširi ruke kao da je očigledno.

„Pomešao je svoje zanimanje. Nije znao šta mu je posao.” Pogleda je. „Takvi nisu potrebni kompaniji.”

Naslonila se na njegov sto.

„Zašto onda nisi barem uzeo papir koji sam ti prosledila?”

Uzdahnuo je kako bi pokazao da ga razgovor zamara.

„Nije bilo potrebe da uzmem papir. Znam šta se nalazilo u njemu. Ali kao i prethodnih jedanaest puta ćeš dobiti isti odgovor: ne prihvatam tvoju ostavku.” Napravi kratku pauzu kao da bira reči, ali njemu se to nije moglo desiti. „Loganova, previše značiš ovoj kompaniji da bismo te otpustili. Iako nisi svesna toga, ti si drugi stub Kastela.” Video je njen ljutiti osmeh. „Zaista mi je žao što ne mogu da ti glumim pratnju ali se ja tamo jednostavno ne bih ni uklopio. Mrzeli bi te zbog mene.”

„Već me mnogi i mrze zbog tebe. A i Vil je jedan od njih”, podseti ga.

„Ne smeš da budeš sentimentalna. A sada, Loganova, izgubili smo bespotrebno previše vremena ovde oko gluposti. Vilingsova će ti zakazati sastanak sa Arapima, dobićeš smernice šta treba sa njima da pregovaraš, a ako ti baš znači taj posao sa insajderom, onda je tvoj. Prihvataš?”, dobroćudnim glasom upita.

„Idi dođavola. A kad-tad ćeš morati da prihvatiti moju ostavku.” Krenula je ka izlazu.

„Odlično je što si prihvatila”, odgovori Džejms i ukuca nešto na tastaturi.

„Zvala je Međunarodna banka”, dobaci mu nevoljno sa vrata. „Uvređeni su što si im preko mene prekinuo sastanak. Traže odgovore i zakazivanje novog!”, reče mu i zatvori vrata.

Ta banka je i te kako imala veliki značaj za kompaniju Kastelo. Nije bio baš pametan potez prekinuti sastanak od ključnog značaja za buduće poslovanje u interkontinentalnom smislu. Sav novac je išao preko te filijale, a ako oni jednostavno odluče da Kastelo više nije pogodan partner i saradnik, banka će lako moći da zamrzne sve resurse i zatvori svaki račun kompanije ali i preduzeća koje kontroliše Kastelo, što bi za Džejmsa značio i te kako veliki krah. Zbog toga je nevoljno naredio svojoj sekretarici da kroz dva dana organizuje ponovni sastanak sa Međunarodnom bankom, uz veliko izvinjenje, i da će ovaj put pregovore voditi on lično.

„Rebinse?“, izigravao je začuđenost kada se pojavio na vratima sale tri.

Očekivao je da će senator odustati ili zadremati, ali ni jedna ni druga scena ga nije zatekla kada se, pretvarajući užurbanost, pojavio u prostoriji.

Senator je sedeo. Zagledan u pejzaž, očigledno zadubljen u svoje misli. Trgnuo se kada su se čula vrata.

„Gospodine Džejms“, ustade.

„Žao mi je što si čeka“, ne, neće da se pravda. To ne bi radio ni ispred samog predsednika, a kamoli ove vreće sala.

Odmahnu glavom.

„Gospodine, imamo problem.“ Brisao je znoj sa lica.

Džejms shvati da mu se guzica kuva ali ne reče ništa. Njihov problem nije problem kompanije, a kamoli Džejmsov.

Nasuo mu je *džek*. Ako nastavi ovako da dolazi, uvešće cenovnik na celokupan asortiman. Smeštaj, piće i dragoceno vreme koje mu je sada oduzeo.

„Zašto nisi ostavio poruku? Zbog čega si morao da dođeš?“ Seo je.

„Vukovi, gospodine. Oni sve znaju!“, mucao je. Podbradak mu je igrao dok je govorio. „Znaju za jučerašnji razgovor mene i vas. Znaju sve. Svi su dobili naredbu da prekinu kontakt sa vašom kompanijom, a takođe sam i ja juče bio priveden. Agenti su me ispitivali gotovo dva sata.“ Otpi sve iz čaše i namršten nastavi: „Predstavili su se kao FBI, ali sam siguran da oni nisu FBI.“

Od tolikog znojenja upropastiće mu sofū.

„I šta je toliko hitno?“, upita nezainteresovano.

„Pa to, gospodine. Znaju sve. Ne možemo da ih nadmudrimo. Sve vide i sve čuju.“ Ponovo ju je dohvatio ali čaša je ovaj put bila prazna. „Da li ste pročitali poruku?“, upita ga.

Da je znao da će ovde izigravati popišanu kukavicu, verovatno bi naredio da ga izbace napolje ili poslao nekog drugog da razgovara sa njim, a ne traći Džejmsovo vreme. Ovo je bilo ispod časti. „Još jedno prezime. Tražio sam ti trag, a ne prezimena!“

„Pa to je trag“, piskavo šaputav glas, „to kruži po našim krugovima. Milerovi. Ljudi iz senke. To su vukovi, gospodine Džejms.“

„Proveriću.“ Skrenuo je pogled. Nije mogao više da ga gleda tako cmizdravog. „To je sve?“

„Mnogo su opasni. Strahujemo za svoje živote, gospodine.“ Preklopi maramicu pa ponovo protrlja čelo. „Možemo da pokušamo da ih odobrovoljimo. Ako mi dozvolite, raširiću vest kako hoćete pregovore. Sigurno će stići i do njihovih ušiju.“

„Neću pregovore“, preseče a i strpljenje ga je izdavallo. „Ako imaš imalo mozga, možeš da shvatiš da oni neće saradnju, neće prijateljstvo, neće blagostanje. Hoće rat, ali sada trenutno testiraju našu moć.“ Pogleda u njega. „I odanost mojih ljudi.“ Napravi prezirni izraz. „A ti umesto što mi cmizdriš i drhtiš kao čivava na ledu, mogao si da preispitaš te krugove među kojima se i šire te navodne vesti. Onda bi shvatio da neko njima blizak stoji rame uz rame sa tobom u Senatu. Samo što je on lukav i prepreden a takođe odaniji saradnik nego što si ti.“ Ustade i namesti manžetne. „Bez moje dozvole nemoj ništa da radiš na svoju ruku. Ispitaću te agente, a ti mi javi ako sledeći put budeš imao neki zaista pravi trag. I proveri svoje kolege.“

Znao je da će ovako nešto Senka preduzeti jer je Senat velika funkcija u državi, sa velikom moći koja bi im, kada bi se okrenula protiv njih, donela gadne probleme. Ali na njihovu sreću, senator je i bio baš po njihovom ukusu, strašljiv. A Džejmsa je to izluđivalo. „I nemoj mi više dolaziti bez mog odobrenja“, naredi i krenu ka vratima.

„Gospodine“, dobaci senator razočaran tokom razgovora, „tražila vas je neka devojčica. Otišla je nešto malo pre nego ste došli. Tačnije,

tražila je svog medu." Uzdigao je obrve. „Da li i taj meda ima neke veze sa vukovima?“, upita očajan što je umalo zaboravio.

Pobogu, zar je ova zgrada postala šetalište pa da svako kroz nju prolazi kako hoće? A i ta prokleta devojčica. Sigurno je ona ista iz kantine. Pre nego je napustio zgradu predašnjeg dana, samo je nagovestio da se u kantini nalazi smeće koje treba hitno da izbace. Ali izgleda da im je i to promaklo. Ovoj ludoriji i neodgovornosti mora doći kraj, a pošto je završio za danas sa svim obavezama, može na miru da se pozabavi propustima u svojoj kompaniji. Tako da više niko u njoj neće vršljati bez dozvole.

Da bi delovao profesionalno, a i smirio Rebinsonovu strašljivu prirodu, zakopča dugme na sakou i pre nego izađe reče:

„Više ne. To je pogrešan trag. Kao i tvoji Milerovi. A sada se baci na posao!“

Zatim ga ponovo ostavi samog da džonja na sofi, ništa manje u strahu i bunilu nego pre razgovora sa Džeјmsom. Odloži maramicu u džep i uz veliki napor se dočeka na noge, sporohodno se gegajući ka izlazu.

Spisak zvanica

Sunčevi zraci predvečernjeg sunca su već bili na izmaku kada se Džejms svojim kolima uputio ka Muzeju Mali vrt. Propise o ograničenju brzine retko kada je poštovao pa je samim tim i svoj *mercedes* zatamnjenih stakala vozio prebrzo nego što je taj put dozvoljavao.

Odlučio je da ipak ode na prijem dobrotvorne organizacije koji je otkazao a uz to i sebi malo dâ predaha od prethodnih dana ali i dana koji, želeo on ili ne, tek dolaze.

Začudo mašina je bila jako tiha s obzirom na to da je išla brzinom od 260 km/h. Muzej Mali vrt je i te kako bila veoma udaljena lokacija od njegove vile, ali s obzirom na to kako je vozio, vrlo brzo je tamo stigao.

Na prijemu dobrotvorne organizacije je trebalo da se nađe i Loganova, kao i razni visoki državni činovnici, političari i pokoji biznismen. Prijem se održavao povodom sakupljanja novca u medicinske svrhe. Koliko je Džejms bio obavešten, sve donacije je trebalo da se daju u svrhe lečenja cerebralne paralize, na polju neuroloških bolesti i pomoći deci koja boluju od kancera. Nije voleo da previše zalazi u tu tematiku jer ga medicina uopšte nije zanimala.

Otprilike je znao kako će se celovečernji događaj odvijati. Prvo će ga dočekati ljubazna dobrodošlica, od koje on svaki put dobija osip po koži, zatim će biti malih istraživanja po arheološkim trofejima i trofejima kojekakvih umetnika čija su dela, umesto na deponiji, završili ovde da bez razloga samo skupljaju prašinu. Posle će biti neka prezentacija na polju medicine i poremećaja. Pa malo uzimanje para, da bi ih na kraju, uz velikodušne osmehe, naravno ne zbog ljubaznosti nego svote koju su prikupili, uz aplaudiranje, ispraćali na vratima kao odrane ovce.

Prisetio se kada ga je Sofi tokom starih dana vodila na Havaje. Ona je toliko bila uzbuđena zbog tog putovanja da mu je celim putem ponavljala kao dosadni papagaj: *Aloha, Mahalo, Kamehameha* i još neke reči koje je uspela da izgugla. Dok je on u sebi ponavljao mantru: 'Neće ovo dugo da traje, neće ovo putovanje dugo da traje'.

Na njegovu žalost, tu su ostali deset dana. Po prvi put je upotrebio dasku za surfovanje, i pri tome utvrdio da nije baš zgodno stati na pufnastog morskog ježa.

Sa nogom kao Guliverovom je tri dana samo ležao na plaži, dok je Sofi bila živahna i puna entuzijazma. Ali baš mu je ta njena živahnost dala prostora da u samoći ponovo bude onaj stari. Da bude opet on. Dok je igrala odbojku, ili ronila, skupljala školjke i radila kojekakve stvari, Džejms je ležao na ležaljci i mudrovao oko računica, gde je prvi put ugledao kompaniju koja mu je sada dala moć. Doduše njen prvobitan naziv je bio Trojstvo, da bi je po preuzimanju preimenovao u Kastelo.

Tada ju je samo stavio u obeleživač i obećao sebi da kada bude imao vremena, proveriće njenog predstavnika, ni ne sluteći da će on biti njen budući vlasnik.

Veće u kojem je zaista osetio nešto posebno je bilo baš na tom odmoru, dok se po trotoaru gegao levo-desno kao pijanac, dok je hodao i prilazio jednom baru gde ga je za stolom čekala ona. Bila je u havajskom stilu, sa lisnatim kostimom, a on u košulji i pantalonama boje snega. To je bio jedini put kada mu je srce poigralo i tada je zaista osetio strah, ne da će je izgubiti, već strah svoje nemoći. Ovu situaciju nije mogao da kontroliše. Emocije su išle protiv volje, protiv njegove matematičke računice, mudrovanja, noćnih bdenja nad novim informacijama. Taj strah će biti rezultat Džejmsovog misterioznog odlaska kroz nekoliko meseci, od devojke koja je razbila čelični zid oko njegovog srca.

Iako je dobio njenu ljubav na poklon, koju mu je ona u nekoliko navrata spomenula, i pored te svoje čudne i samotne naravi Sofi je, činilo se, sve više ulazila u Džejmsov život.

Kao razlog zbog kojeg je napustio ni dan-danas nije imao odgovor.

Svetla su bleštala i osvetljavala gotovo čitava nebesa iznad Muzeja Mali vrt, još im je samo nedostajao Betmenov simbol na nebu. Usporio je auto i lagano prišao kapiji.

Ispred su bile kolone automobila, ali to elitu nije brinulo jer bi se posluga pojavila, uzela ključeve i odvezla auto, a njih bi sproveli i proverili na kapiji da li su na spisku, pa ljubazno vodili ka velikom betonskom kompleksu muzeja.

Usput je sreo i senatora. Nije mu se javio, već samo klimnuo glavom i nastavio dalje.

Da se njihovo prijateljstvo ili, tačnije, poslovno partnerstvo ne bi mnogo eksponiralo u javnosti, oni su se pravili neznancima. Retko kad bi se i rukovali a još ređe popričali javno.

Usput je sreo i par direktora sa kojima je razmenio nekoliko ljubaznih reči, koliko je to bilo u njegovoj moći, i uputio se dalje ka velikim ulaznim vratima.

Tamo ga je sačekao konobar i pružio mu čašu šampanjca koju je Džejms odbio na veoma ljubazan način. Nije ni pogledao prema osobi sa ispruženom rukom, već je prošao pored njega kao pored oluka.

„Prepun manira kao i uvek!”, prilazila mu je jedna gospođa sa krznom oko vrata. Sa tolikom grivom bi verovatno pobedila pola afričkih lavova.

„Gospođo Gomez!”, nakloni glavu.

„I dalje ste zanosni, gospodine. Recite mi šta vas dovodi u ovu otmenu i dosadnu družinu”, mahala je sa čašom šampanjca, „Hej, dečko,” okrenu se jednom koji je kao saksija stajao uza zid, „donesi mi drugu!”, pružila mu je čašu i mahnula rukom da ode.

„Kao i uvek, volim dobrotvorne skupove i zalaganje za decu”, reče ironično.

„Ma da. Džejms voli decu kao pirati trgovce.” Veštački se nasmešila. „Da ti organizuješ ovaj donatorski prijem, to bi bilo u svrhe abortusa. Zato mi reci šta stvarno radiš ovde.” Bila je nešto malo viša od njega.

Njen pokojni muž je bio vođa kartela i veoma visoko rangiran u trgovini narkoticima, tačnije kokainom. Dok je ona bila modni stilista kojoj su muževljeve pare učinile da njeni krojevi i modeli stignu do

Milana, Pariza, Njujorka. Imala je zaštitno lice i posedovala moćne firme koje su i te kako bile uspešne. Džeјms ih nikad nije želeo, ili tačnije te firme još nisu stigle kod njega na red.

„Prijatna atmosfera. Umetnička dela, ljudi kojima je stalo do dobroćinstva, a kao i uvek, tu su i političari koji dobro vode našu državu.“ Znao je da je i nakon muževljeve smrti i krivice koju je preuzeo, ona ta koja je vodila a vodi i dalje njegov posao u tajnosti. Za razliku od muža, imala je toliko mozga da se ne promovise kao vođa klana.

„Da, salasti morževi. Da nema posluženja, nikad ne bi došli na ovaj prijem.“ Besno je streljala jednog pogledom.

Imala je problema sa vlašću, uspeo je do proćita to iz njenog pogleda.

„Šta tebe dovodi ovde? Sigurno nisu krpice iza kojih se kriješ.“

Vratila je pogled ka njemu pun besa.

„Krijem se?“, a zatim se nasmeja glasno. „Nisu, dragi moj Džeјmse. Naravno, tebe je nemoguće prevariti kao ove rošave. Došla sam u potrazi za magarcem koji će preneti moje krpice iz Meksika, a već vidim jednog baš po mom ukusu“, nasmeši se i mahnu onom debelom kojeg je malopre streljala pogledom.

Džeјms se okrenu. Naravno, to je bio niko drugi do debeli senator. Nije postojala podobnija osoba za njenu mutljivinu sa švercom kokaina od uštogljenog Rebinsa.

„Zašto baš senator? On nije ni za magarca“, upita.

„Da sam htela da radim sa pametnim, predložila bih tebi, ali pošto znam tvoj odgovor, onda mi je potreban neko sa lavljim položajem i životinjskim mozgom. A vidi koliko ih ima ova dobrotvorna organizacija“, dovitljivo mu odgovori. „Zato me čudi zašto su tebe pozvali. Od ovih bi iznudili pare i da kažu da je pomoć za rast kose vanzemaljaca, ali zbog čega su tebe pozvali?“ Bilo je sumnje u njenom glasu.

Kako je Džeјmsu ovo promaklo? Zaista, ni on nije znao razlog. Retko kada je donirao u dobrotvorne svrhe, tačnije nikad. Došao je ovde kako bi se malo odmorio od današnjeg dana, a u stvari nije uradio detaljnu analizu poziva.

Da stvar bude još sumnjivija, upravo mu je sinula još jedna misao: 'I Loganovu su zvali?' Ona je bila zamenik, ne direktor. Zbog čega

neko ko ne poseduje veliko bogatstvo biva pozvan na ovakvu svečanost? Moraće brzo da je pronađe kako bi saznao odgovor a ujedno i sebe spasio iz ove spletkе.

„Gospodo Gomez, drago mi je što sam vas sreo.” Nakloni se dok mu je ona pružila ruku.

Mrzeo je ugladenost, ali preći će preko toga da bi prikrio zabrinutost pred krijumčarkom.

„Moraću da vas napustim. Želim vam sreću u odabiru poslovnog partnera.”

Uzela je čašu od nonšalantnog konobara.

„Sreća?”, nasmeja se. „Nisam ni ja mnogo drugačija od tebe, gospodine Džeјms. Mi nemamo sreću, mi koristimo razum, suprotno od ovih praznoglavih idiota”, šapnula je a zatim mu mahnula. „Videćemo se kasnije!”, dobaci dok se udaljavala, uputivši se ka senatoru.

Bacio se na posao. Dok je veselog izgleda mahao i otpozdravljao poznanike, u sebi je tajno pravio analizu. U veselom društvu donatora, od kojih očigledno nisu svi došli, nalazila se jedna manja grupa koju uopšte nije poznaо.

Prema gestikulacijama i mimikama, selekcijom te nepoznate je odvojio još jednu manju koju je mogao da smatra za sumnjive goste. Sačekaće organizatore, koji se očito još nisu pojavili, kako bi saznaо nešto više o pozivu. Do tada će morati da bude na oprezu.

Očekivao je da mu se neko od ove grupe koju je odvojio približi i započne razgovor, dok se on nezainteresovano uputio u halu umetničkih dela, gde su eksponati ili visili sa zida, ili ležali na postolju, ili bivali zatočeni u staklenim kutijama.

Razmenjivao je par reči sa pojedinim ljudima, ali ništa bitno kako bi tu i ostao. Iščekivanje ga je dovelo do ludila. Jurili su ga sa posluženjem i pićem ali je on odlučno odbijao. Osećao se kao žaba koju su ovom prilikom navukli u vodi i postepeno je zagrevaju. Ako ne bude igrao po svome, uskoro će biti sveže skuvan.

Zastao je ispred slike. Znao je taj crtež jer ga je više puta viđao u udžbenicima, ali je i njegove kopije susretao u životu, koje je naslikao depresivni samoubica. Što se Džeјmsa tiče, mogao je da naslika lepšu sliku dok bi se jednom rukom držao za liticu, a drugom vitlao

četkicom. Mada umetnost je umetnost. A on nije bio njen ljubitelj. Štaviše nije ni znao šta traži ovde. Postojala su mnoga druga mesta gde je mogao da se odmori od današnjih događaja. Ali on je izabrao najgore.

Od Loganove nigde ni traga. Možda je proključila zamku pa se nije ni usudila da dođe. Predvidela je smicalicu i jednostavno se nije pojavila. Tražio ju je u više navrata, ali što je dublje zalazio, to je bilo više lica koje nije želeo da vidi, a kako bi se sklonio od njih, stao je da zuri u jednu samotnu sliku koja verovatno вреди čitavo bogatstvo.

„Ima dosta zvezda na slici?“, začu se glas.

Znao je da će se kad-tad neko pojaviti. Njegovi proračuni su bili tačni. Ovo jeste zamka, prvo će razgovarati oko neke besmislice a posle će slediti ono zbog čega su ga i pozvali. Zurio je u sliku. Kakve veze zvezde imaju sa njim, osim ako se ne odnosi na zvezde padalice? Možda hoće da kaže da i najsajniji moraju pasti.

„Mnogo je zvezda, ali jedan je mesec!“, hteo je da izazove taj glas. Očekivao je aroganciju ali... „Dosta je mršav i osušen. To ne bi bio odabir slike koju bih gledala.“

Bilo je nešto čudno u glasu. Bez arogancije, bez ozbiljnosti i prepredenosti, bez zrelosti. Analiza je nailazila na jednu barijeru, pa je morao da se okrene.

Na njegovo veliko iznenađenje, pored je stajala devojčica. Ona ista iz kantine. Prljave pantalone, sa haljinom preko, teksas jaknica, majica sa jednorogom, ranac sa slikom Else. Sve isto. Okrenuo se da vidi da li je neka provokacija, ali niko se nije obazirao na njih.

„Nije baš najbolji izbor za skrivanje ispred slike samoubice“, kao da nije imala pojma gde se nalazi, pričala je sasvim normalno. „Slikar je Van Gog ali mislim da tebi ona ne priliči. Previše je šarenolika za dosadnog direktora. Tvom karakteru bolje priliči ona tamo kamenčuga iz rozete. Može da slaže koliko god puta hoće a da opet ostane hladna.“

Začudio se na trenutak kako ovo derište zna sve to.

„Šta ti znaš o karakteru?“

„Znaš šta predstavlja ovaj pejzaž?“, gledala je u umetničko delo dok je on zevao u nju. „Delimičnu istinu“, napravi pauzu.

„Slika je slika, a ova škrabotina je daleko od istine”, pokušao je da se stabilizuje.

Kako je derište ušlo na prijem? Koliko god da su vukovi prepređeni, ne bi pustili jedno prljavo derle na ovu večeru na koju dolazi sama elita. Ili bi?

„Znaš da su u starom Egiptu slikama nazvanim hijeroglifi pisali pisma, sudili, izražavali emocije, beležili istoriju. Takođe prvi pećinski ljudi su slikama komunicirali i ostavljali jedni drugima poruke. Nije valjda da si pomislio kako su oduvek koristili *Facebook* i dopisivali se preko njega?”

„U svakom slučaju slika ne može biti istina, ona je uobraženje nekog viđenja, ili fantazije, ili snoviđenja”, dobaci. Derište ga je izluđivalo.

„Pa vidiš, direktore, da je ova slika uobraženje zvezdanog neba iznad Sen Remi de Provans, to je istina. A ovo selo ispod je laž koja je ubačena kako bi krasila ovaj crtež. E pa kao što ovo opisuje umetnikov karakter, tako opisuje i tvoje obećanje. Takođe lažno!” Čačkala je remen na rancu.

„Lažno obećanje? Postoje neispunjena obećanja.”

„Neispunjeno obećanje se odmah svrstava u laž. Takav odgovor nisam očekivala od direktora neke tamo čudne kompanije, mislila sam da si...” Pogleda ga pa vrati pogled na sliku. „U svakom slučaju, prazna obećanja može da ima samo osoba bez časti i obraza. Tako neka osoba dođe ispred ovakve slike i blene u nju kao šimpanza u ogledalo. Da si ti junak iz bajke, verovatno bi bio Pinokio. Nestašan lažljivi dečak!” Klatila se na petama i prstima.

Bila je niskog rasta i plave kose. Mada joj je ona bila malo umazana i iz ove blizine se videla da je slepljena. Kao da zaista razgovara sa pećinskom devojčicom sa slikom *Zaleđenog kraljevstva* na rancu.

„Neke tamo kompanije”, bio je uvređen. „Ne postoji jača kompanija u Sjedinjenim Američkim Državama od moje. Kastelo parira sve-mu što postoji!”, dobaci ponosno.

„Da u Nedođiji. U stvarnosti pa nije baš tako. Imaš *Apple*, *Coca-Cola*, *Microsoft*, *Google*, *IBM*, *Amazon*... Nije baš za pariranje.”

Izluđivalo ga je to njeno klaćenje napred-nazad. Zar neko derle udara po ponosu i superiornosti njegove kompanije, a i njemu lično?!

„Ko je dao to primitivno ime Kastelo? Deluje mi kao neki krimi klan iz Italije?” Plave oči je okrenula ka njemu pa ih opet vratila. „A i ova slika je više dosadna. Sigurno neće da oživi. To je mogla da uradi samo Džej-Kej Rouling da je pisala o ovoj slici.” Okrenula se od njega i sitnim korakom uputila dalje.

„Kastelo nije neki bogati klan.” Nesvesno ju je sledio. „To predstavlja hitrost, snagu brzinu, telo u kasu. Nikad ne staje, nikad ne posustaje i nikad se ne predaje.” Zastao je kad i ona ispred neke egipatske slike, koju čak ni on nije poznavao.

„Zar u kasu ne idu samo konji?”, veselo mu dobaci. Imala je taj dečiji osmeh koji bi raznežio i najledenije srce, ali ne i Džejmsa. On je mrzeo decu. „*Lov na močvari*. Izvanredan primerak. Za stare Egipćane. Možda nije ni trebalo da vade ovaj crtež iz grobnice!”

Džejmsu je ponos bio pogođen. Uvek je obuzdavao sebe i gotovo nijedna stvar, nijedna sitnica nije uspela da stvori buru u njemu i uzdrma ga, ali ovo derište...

„Zašto od vlasnika ovog muzeja ne tražiš da stavi Diznijeve sličice za album umesto ovih starudija?”

Kao da ga je osećajno pogledala.

„Onda se ne bi zvao muzej nego Diznilend. Moraš da praviš razliku oko toga s obzirom na to koliko godina imaš!”

„Šta ti znaš o meni?”, nezainteresovano i uz prezriv osmeh izusti, stavivši ruke u džepove.

„Da vidimo. Nevoljeno siroče koje je bežalo od realnosti, budilo prezir a i strah svakome, duboko povučeno u sebe, završilo Harvard zahvaljujući donacijama, ukralo kompaniju od nekog naivnog sirotana i postalo moćno uz pomoć svojih spletki i unesrećivanja drugih ljudi.” Dečiji piskav glas, a tako je otmeno govorila, bez trunke zlobe.

Smešak mu osta.

„Lepe uspomene”, a onda se uozbilji. „Sada je na mene red. Nesrećno derište, sa nasilnim roditeljima, koje živi u kući od smeća. Nezrela, ali i nevoljena pa prihvata činjenicu da je rođena kao gubitnik. Veoma pametna ali ne i dovoljno kako bi kontrolisala situaciju.” Nije uspeo da joj vidi izraz lica koji je jako priželjkivao. „Voli da se vucara kod drugih ljudi kako bi uspela da izleći samoću na koju ju je život

osudio. Verovatno bi volela da ima nekog pored sebe sa kim bi delila detinjarije. Iz dana u dan proklinje svoje roditelje i mašta kako će biti uspešna u budućnosti. A taj ranac koji nosi joj olakšava snove, gde sebe zamišlja kao ledenu kraljicu Smeća." Osluškiavao je žamor iza sebe ali devojčica je ćutala. „Umem i ja da čitam ljude. A tebe sam pročitao lakše nego oglas na reklami za sniženje. Da sam slikar, tvoj život bi mogao da stane na mali list blokčeta, ali zbog prevelike sramote stari Egipćani bi se zastideli da ga stave i ispod bačve vina u mračnom podrumu a kamoli da stoji ovde u muzeju. A sada me izvini, neću više da ti smetam." Stavio je ruke u džepove i okrenuo se da pođe. „Učiniću ti uslugu, neću reći da im je upalo neko derište bez pozivnice, ali se moraš držati podalje od mene tokom večeri!" Napravi korak da krene.

„Kada bi bar malo koristio vid i rasuđivanje, a i svoje sposobnosti čitanja, shvatio bi da onaj tamo proćelavi kod statue grčkog boga Aresa već duže vreme samo blene u tebe." Pođe i ona suprotno od nje-ga. „Ovaj odgovor je gratis. Neću ti smetati, ili njemu, jer vidim da je sramežljiv. Prema opažanju koje si već verovatno obavio, desna ruka mu stoji naslonjena na kuk, to može da znači kako tu ima revolver ili neki češki pištolj. Mrgodan i ozbiljan, a čim ga pogledaš, kao zeva po freskama, što znači da hoće da ostane neprimetan. Anoniman, ćelav, u svečanom odelu sa kravatom na štrafte – najverovatnija slika plaćenog ubice. Nisko čelo i zadebljane jagodice, nije baš nešto pričljiv. Široka ramena sa izraženim grudima i debelim šakama, očito je u formi, vidi se da trenira. Tako da prema mom skromnom mišljenju, verovatno je bivši policajac, ili marinac, ili odbegli robijaš, u svakom slučaju plaćenik. A pošto sam jako osetljiva na krv, kao što rekoh, učiniću ti uslugu gratis, neću ti se više približavati." Dok je hodala, njen ranac je skakutao levo-desno, kao da mu i on salutira. „Srećno ti po-znanstvo!"

Kada ga je Džejms prostrelio pogledom, čovek ga je zaista nepri-metno promatrao. Modri podočnjaci i crvene beonjače su izražavali ledenu zver bezosećajnog ubice – još jedna stvar koja mu je proma-kla. Izvukao je telefon i ukucao nešto a zatim se uputio dalje.

„Kako si znala?“, prišao je devojčici.

„Kada maštaš da si ledena kraljica, naučiš ponešto. A sada me izvini, izazivaš mnogo nevolja, a i neću da ti smetam u poznanstvu. Uostalom, nisam ja ta kojoj nedostaje pozivnica. Da si malo obratio pažnju na ljude sa prijema, uvideo bi da se na spisku nisi ni ti nalazio, nego je glas jedne osobe iz slušalice navelo čuvara da te pusti.“ Pružila je ruku ka kopiji zavetnog kovčega, ali ne toliko da ga dotakne.

Prokletstvo, kako to nije primetio? Šta mu se to dovraga događa? Zar je počeo da veruje ljudima više nego što je bilo potrebno? Ova situacija će ga dovesti na ivicu ledine. Igra je izgubljena, barem na neprijateljskom tlu. Moraće smesta da se gubi odavde. Ali je isto tako znao da će pokušati da ga zaustave. Moraće nešto da smisli.

Pogledao je u devojčicu, bila je potpuno mirna, bez osmeha, sa dečijom glavom ali vrlo nezgodnom pameću. Kako je uspela da shvati da ih neko posmatra a da nije ni pogledala u tom pravcu?

„Mogu neprimetno da te izvučem sa prijema ako hoćeš da te ne izbace ili uhapsu, ali moraš da radiš tačno šta ti kažem!“ Na konto nje bi se bez nekih većih problema izvukao sa vešala pod izgovorom da se derište skroz uprljalo i mora da je odvede kući kod majke.

„Ne, hvala. Sama ću!“, dobaci veselo.

Bilo je nešto veoma čudno kod nje što ga je potpuno iritiralo, a još i ta njena tvrdoglavost i arogancija...

„Zar nećeš da odeš na neko veselije mesto za decu, ili u Diznilend, ili kući?“, mirno je govorio dok je čas gledao u nju, a čas krajičkom oka u revolveraša.

Situacija je i bila malo napeta, osoba koja je zurila u njega se postepeno i neprimetno približavala, kao da se interesuje za umetničke radove na zidu, bočno se primičući mestu na kome je Džejms stajao. Takođe je isto tako primećivao da još neki iz one grupe koju je ranije selektovao zure.

„Aaaa, ne. Volim umetnost. Ostaću još malo. Zar tebi nije stalo do skeleta tiranosaurusa?“ Opet se uputila dalje.

Proketo derište ga tera da ga juri. Ubrzao je hod kako bi sustigao devojčicu.

„U redu. Završimo sa ovom igrom. Šta hoćeš, malo čudovište?” Očima se smeškao osobama koje su ga pozdravljale dok je prolazio pored njih.

„Ti voliš da se igraš. Ja ne. Zato i gubiš jer je igra za decu.” Plavi uvojci su joj poskakivali dok je hodala.

Izašli su napolje prema zadnjem delu dvorišta, ka veoma prostranoj leji. Pogled je dosezao do lavirinta od žive ograde, ispred kog su se nalazile fontane, venci od drveća, žardinjere sa šarenim ružama, prikaz je oduzimao dah.

„Ne gubim i hoćeš li više prestati da lunjaš kao pijana veverica? Reci šta želiš”, nikad nije bio ovako nervozan. Možda zato što je osetio da mu je život u opasnosti.

„Da li voliš da čitaš knjige?”, upita ga prilazeći jednoj fontani.

„Hoćeš neku knjigu? Dobićeš ih na hiljade, ali se moraš pretvarati da ti nije dobro i da želiš kući.” Ljudi su oko njih šetali u svečanim odelima, žene u haljinama dok je on stajao sa jednim prljavim derištem. Nesvesno, prateći je, došao je u ćorsokak, drugi izlaz ne postoji, jedino kroz salu gde ga onaj kauboj očekuje na dvoboju. Šta se to bes-traga dešava sa proračunima? Da nisu baterije otkazale na njegovom imaginarnom digitronu?

„Baš mi je lepo ovde. A i odlično se osećam. Nego sam htela da ti napomenem o romanima Agate Kristi, Donata Karizija, gde se uvek desi neko misteriozno ubistvo. A neretko je bivalo i na pokojim svečanostima. Bez svedoka i uglavnom su stradale lepe žene ili namćorasti biznismeni. A ovo me baš podseća na jedan od romana.” Veselo mu pokaza glavom ka zastakljenoj terasi, gde se nazirala skulptura kauboja.

„Ne zanimaju me trileri.” Namestio je sako. „Odustajem. Ti si nemoguća. Odoh ja, a ti se sama snalazi sa svojim crtaćima kada ti iz mraka budu izleteli manijaci.”

„Slagao si. Obećao si nešto i slagao. Negativce uvek stigne pravda na kraju.” Dohvatila je vodu iz fontane i popila.

„Ništa ti nisam obećao. A i ovo nisu filmovi. Negativci vladaju.” Uputio se ka izlazu, a takođe se i silueta uputila ka istim vratima, samo u suprotnom smeru. Išla je ka Džejmsu.

„U filmovima umeju malo da preteraju. Ali ipak se i tamo uglavnom obećanja ispune!” Zaobišla je fontanu i krenula prema kompleksu lavirinta.

Džejs je već na oprezu ustuknuo nekoliko koraka unazad, dok je silueta lagano izlazila napolje primičući se mestu gde je on stajao. Na ovom svetlu je uspeo da razazna crte. Kao da je bio Arapin, tamniji ten i podšišani brkovi.

Napravi polukružni okret i uputi se i on za devojčicom, koja je već zašla daleko u prostranstvima žive ograde.

„Zbog tebe smo završili ovde zaglavljeni!”, držao je korak dok je ona razdragano skakutala.

Vreme provedeno u lavirintu je bilo uzaludno potrošeno a pre svega što je dvadeset minuta nije mogao naći.

„Da nisi pravio gluposti i sticao neprijatelje, ne bi imao ko da te proganja, a samim tim, da nisi baš toliki baksuz, možda bi i ja mogla da uživam u renesansnim, egipatskim, srednjovekovnim i drugim umetnostima.”

„Ma daj. To je sve đubre. Da ne stoji ovde, verovatno bi završilo na nekoj deponiji.” Nije voleo avanture, a ovo putovanje kroz hodnike, iz hodnika do čorsokaka pa opet, nanovo ga je izluđivalo.

„Ako ne počneš malo zrelije da razmišljaš, i ti ćeš završiti na istoj deponiji.” Pokaza prstom: „Mislim da je ovde.” Okrenu se pa nastavi da skakuće.

„Da li ti uopšte znaš gde ideš?”, raširi ruke. „Lutamo već pola sata, zar je ovaj prokleti lavirint toliko veliki?”, razdra se ali samo u sebi, dok je pričao, bilo je normalno.

„Imao si šemu pre ulaska, postavljenu na metalnom stubu, ali očito da ni to nisi zapazio?” Smešila mu se. „Znaš šta bi Elsa uradila?”

„Ne zanimaju me bajke. Koliko puta to treba da ti ponovim. I ne, nisam pogledao šemu zbog jednog nebitnog razloga, ZATO ŠTO ME JE JURIO MANIJAK SA PIŠTOLJEM!”, povisi glas kod ove zadnje rečenice.

„Odakle ti to da je imao pištolj? Opet si poslušao svoje lažljivo rasuđivanje?” Okrenu se. „Baš šteta”, slegnu ramenima. „Mislim da je ovde!”

„Nemoj više da misliš, nego nas izvadi iz ove bestragije. I ti si mi napunila glavu da čovek ima pištolj!” Bio je na ivici. Spaliće ovo mesto čim nađe izlaz a veseli monstrum ga je sve više izluđivao.

„I ti si poverovao detetu od šest godina? Znaš da deca žive u bajkama, pa i sam si napomenuo.” Poslala mu je veseli kez.

Pokušao je da umiri srce kako ne bi dobio napad. Zar se spustio na nivo da sluša sve druge osim sebe? Prokleti vukovi, ovih dana su doneli toliko rastrojstvo u njegovom životu da je i sam sebi postao stranac. Mora da prestane sa promenama.

Potraži telefon kako bi pozvao svog vozača, ali kao i u svakom krimi filmu, nije ga našao na mestu gde ga je ostavio pre samo nekoliko minuta.

„Gde mi je prokleti telefon?” Nastavio je da se pipka po džepovima. Verovatno, po njegovoj pretpostavci, dok ga je vraćao posle poruke, promašio džep od žurbe i ostavio na podu u muzeju pored poremećenog portreta. Prokleti kauboj.

„Evo ovamo!” Krenula je da trčkara sitnim korakom.

„Nije tamo, već smo tu prošli sigurno deset puta. Usporil!”, dobaci joj trčeći za njom.

Zašla je ponovo za ugao, a on je usporio. Proketo dete, šta njega ono zanima? Ako je već toliko arogantno, neka ide glavom bez obzira, nije ga briga. Pronaći će je spasioci, ako uopšte ikog bude zanimao njen nestanak. Ali ovog trenutka je počeo da se brine za sopstveni život, da li će njega neko početi da traži jer je prošlo već poprilično vremena otkad je zapao u ovu bestragiju a od telefona ili izlaza ni traga.

Zašao je za ugao. Zamalo da se sudari sa detetom koje je stajalo ukočeno.

„Znala sam da je ovde!” Pokaza mu rukom da pođe pa potrča.

Ispred je bilo nešto nalik odmaralištu. Klupe, fontana na sredini, skulpture, staze cveća i sve smešteno ukrug, odakle su se putevi iz lavirinta završavali ovde. Stigli su u njegovo središte.

Tiho i pusto, a zvezdano nebo i mesečeva svetlost obasjavali su ovaj kompleks. Svetlost lampe je bila prigušena kao da su na izmaku snage.

„Zašto smo došli ovde?“, pitao je ljutito, a ujedno i razočarano što je kvalitetno vreme izgubio na besmislene stvari.

„Sviđa mi se ovo mesto.“ Uprla se rukama kako bi se popela na visoku klupu a zatim napravila hitar zaokret da bi sela. „Uskoro bi trebalo da se pojavi!“

„Pojavi šta?“ Prišao je.

„A zašto si ti došao?“ Naslonila se na svoj ranac. „Zar nisi imao neka pametnija posla večeras?“

Seo je pogledavši u nebo.

„Večeras mi je ovo delovalo kao najrazumniji posao. A sada mi reci ko je bio onaj kauboj i šta ti tražiš ovde“ Sumnjao je da je sve njenih ruku delo. Nije hteo da pokuša da je tumači preko pokreta, jer je jednom pokušao pa je sve otišlo dodavola.

„Zar kauboji nisu izumrli?“ Često je imala naviku da klati nogama. „Ako su oživel, pa možda su jurili Indijanca!“

Pogledao je njenu nemirnost, potpuno suprotno od njega, kao mali je bio veoma smiren, svaki pokret je bio unapred isplaniran,

„Znaš na koga mislim!“

„Ćelavi čovek sa šarenom kravatom. Pa i ne liči baš na kauboja. Pre bih rekla na izbledelog Šreka.“

„Opet bajke“, pokušao je da prekrije prezir. Non-stop mu je spominjala te crtane gluposti. „Više bi mu priličilo da je kauboj. Šrek nema oružje!“

Ona skupi obrve.

„Ja nisam videla oružje kod njega. Više anomaliju ruke ili kuka. Po svemu sudeći, bio je šlog.“

„Pa ti si rekla da se drži za revolver ili neki tamo pištolj!“, povisi ton.

„I bez rasuđivanja si poverovao. Izgleda da glasine o tebi nisu toliko tačne. Više se ponašaš kao derište.“ Mahala je glavom.

Mali monstrum ga je nasamario.

„Po svemu sudeći, ti si htela da večeras budem ovde. A sada mi reci u čemu je stvar.“

Ona uzdignu ramena.

„Nisam htela. Jer hteti je želja. Znala sam da ćeš ti večeras biti ovde. I ti moraš da si odgovoriš u čemu je stvar.“ Pogleda u nebo pa se

nasmeja: „Vidi onu zvezdu, otišla je na bolje mesto”, pokaza ka zvezdi padalici.

„Ta zvezda je pala. Nije nigde otišla. A ja sam ovde zbog tvoje izmišljene priče sa pozivnicom i zbog kauboja.” I on se naslonio prekrstivši ruke.

„Nije paranoja nego tvoja histerija. Znaš šta je to kada čovek od moći poludi”, okrenu šakom, „pa postane blesav. A da si bio smiren, zaista bi potvrdio moju priču sa pozivnicom.”

„Kako si ponovo ušla u zgradu Kastela i pričala sa senatorom?”, hteo je da sazna gde se nalazi propust.

„Dužan si mi dve stvari zbog našeg poslednjeg dogovora a na to pitanje sam ti već odgovorila”, pokaza prstom ka nebu. „One zvezde tamo su Veliki Medved, kažu da je to jedno od najvećih sazvežđa na severnoj strani hemisfere. A isto tako i obećanje čovekovo je veoma velika stvar. Njegova visina se meri njegovim postupcima, a tvoji su lažljivi.” Bila je jako mirna.

Sada je shvatio. Nije se setio njenog odgovora ali je znao da nije održao obećanje, štaviše nije ga to ni zanimalo. Godine su ga prevaspitale da gleda samo ono što je u njegovom interesu a sve ostalo je nebitna stvar na koju uopšte ne mora da obraća pažnju.

„Znači to je bio tvoj podli plan od samog početka?” Pogledao je, njen veoma ozbiljan izraz lica. „Zato si ponovo došla u zgradu Kastelo?”

„Nije podao nego lukav. I sigurno nisam došla da gledam u tvoje iritantne prijatelje”, namrštila se. „Nisi mi vratio mog Vivija!”

„Vivi?”, nasmeja se poletno. „Šta te je asociralo na to ime, mucavac koji kupuje Vino?”

„To je više....”, zastade na trenutak, „simbolično značenje, ali i pored toga ti nisi održao obećanje.”

„Zašto misliš da bogati ljudi moraju da održe obećanje?” Vratio je pogled ka nebu.

„Bogatstvo ne gradi karakter. To samo tupoglavci misle. Već razum.” Pogledala je u njega. „Ne moraš da budeš bogat kako bi postao zloća niti siromašan kako bi bio heroj!” Ustade sa klupe. „Da više gledaš bajke, mogao bi i da naučiš tu pouku.” Pokaza na nebo. „Ovo je

ono zbog čega si ovde!" Vatromet se rasplamsa po celom nebeskom svodu. Ceremonija donatorskog prijema je očito počela, pa su se zbog toga na visinama razlagale šarenolike boje uz buku i prasak. „Čak i u najvećoj tami postoji svetlost, koja može da je obasja i omekša. Tada na trenutak i ta tama oseti draž i toplinu svetlosti. Ali ti si odavno izgubio osećaj za svetlost. Namćorast čovek retko postaje kralj u bajkama, već mu se smeši velika propast." Uхватила se za ručke ranca i uputila ka jednom od izlaza.

Nebo je svetlucalo i grmelo. Nije znao kako da odreaguje na kritike jednog čaknutog derišta, a onda hladno upita:

„Gde ćeš?"

„Imaš šemu lavirinta zakačenu na zid ograde odakle smo došli. Valjda ćeš ovoga puta pogledati u nju pre nego uđeš u lavirint." A onda potrča u drugom pravcu.

Gledao je za njom dok mu se nije izgubila iz vida. Sačekao je još koji trenutak posmatrajući šarenoliko nebo. „Noćna svetlost!" Osmeh mu nadre na lice dok je ustajao „Dečija naivnost!" Uputio se ka pravcu odakle je došao. Naravno, imao je memorijsko pamćenje a isto tako znao ovaj kompleks kao svoj mali nokat. Nije mu bila potrebna nikakva mapa da izađe odavde, ali lukavstvo koje je primenio je ovoga puta protraćio na očito najveću glupost koju je mogao da uradi za večeras.

Devojčica nema veze sa vukovima, već je obično derle sa ulepljenim plavim uvojcima. Sada je došlo vreme da se vrati na zabavu i porazgovara sa svojim prijateljem koji mu je učinio uslugu i obukao se kao ratni veteran, kauboj, Šrek, koga je Džejms unajmio za ovu priliku, ne nadajući se da će naići na ovu balavicu. Očekivao je neku zaista opasnu zverku da mu spremi zaveru. Ali u svakom slučaju, kao što doktori preporučuju, „šetnja je dobra za organizam". Tako da će se lagano prošetati nazad barem malo ulažući u svoje zdravlje. Pošto je u svakoj situaciji pronalazio neku korist, i ovde je delimično uspeo da izvuče nešto. Prvo da se ovog derleta otarasio jednom zasnagda a drugo, da nikada, ali nikada neće poželeti da ima jedno svoje. Prošao je kraj table i, ne obazirući se, zašao u hodnike lavirinta.

Dok se vraćao ka muzeju, razmišljao je o predašnjem ne toliko uzbudivom razgovoru. Iako je ovu devojčicu smatrao za ludu, opet je bio delić nečega što je u njemu izazivalo divljenje, a jedno od toga je bilo na koji način je zavarala njegov sigurnosni sistem i ušla u zgradu Kastelo. Preispitao je skoro kompletan razgovor iz kantine kada se prvi put susreo sa ovom malom bubašvabom. Do detalja je uspeo, gotovo slikovito, da opiše taj nemili događaj ali najbitnija informacija mu je izmicala. Koliko god utvrđivao bezbednost Kastela, toliko će ona više puta provaljivati u zgradu dok ne bude saznao uzrok problema. Verovatno trebati da se zapuše sve odvodne i kanalizacione cevi, odakle se ova mala gamad pojavljuje.

Izlaz iz lavirinta nije bio toliko dug kada nemaš koga usput da tražiš. Sa jednom rukom u džepu, a drugom slobodnom, koja se lelujala na svaki njegov pokret, oprezno je i odmereno napustio ovu lavirintsku prašumu, dolazeći do fontane kod koje se nalazio kauboj.

„Gospodine Džejms”, odmah je naklonio glavom, „gde ste nestali? Tražio sam vas, ali...”

Bio je hladan. Nezainteresovano ga je prekinuo.

„Neću da preispitujem tvoj zadatak, Vizli, jer me to sada zaista ne zanima, ali mi reci šta tačno nisi razumeo oko toga da ostaneš neprijetan?” Kauboj je pokušao nešto da kaže ali ga Džejms preduhitri: „Čak te je i derišće provalilo!”

„Gospodine”, drhtao mu je glas, „uplašio sam se za vašu bezbednost.”

„Uplašio si se od derišća?”, pogledao ga je besno ali smireno. „Znaš šta, Vizli? Najbolje bi bilo da ti sada odeš kući. Ne želim da mi više stvaráš neprijlike?” Okrenuo se ka muzeju i odlučno krenuo.

„Ali, gospodine”, raširio je ruke. Nije znao šta bi drugo rekao ili uradio.

„Više nisi potreban ni meni ni kompaniji. Dođi sutra po formular za ostavku.” Udaljio se. Iako je Vizli bio jedan od njegovih starijih

pripadnika osoblja za bezbednost, Džejms nije voleo ispade, a ovo je smatrao za veliku nesposobnost.

Atmosfera se iznutra nije bogzna koliko promenila. Osim što su sada svi bili okupljeni u glavnom holu muzeja, gde su kamere i foto-reporteri bili raspoređeni svuda po sali, i uz škljocanje blicom, slikali i snimali svakog donatora koji je potpisivao ček i ubacivao ga u kutiju uzdignutu na improvizovanoj impozantnoj bini. Neki su držali pokoji srceparajući govor, od koga je Džejmsu u par navrata pripalo muka, a neki su samo sa papirićem na kome je pisala cifra, stajali i smešili se dok ih je beličasta svetlost obasipala.

Zaista se zapitao šta je kog đavola i on tražio ovde. Nema sile koja će ga navesti da se tamo gore krevelji pred kamerama dok ubacuje svoj dragoceni novac u prokletu kutiju.

„Možeš li da zamisliš”, dobaci mu ženski glas koji mu se otpozadi približavao, „da su do sada ovi bezglavci donirali skoro dvadeset miliona? Možda promenim i ja profesiju i postanem organizator ovakvih skupova?” Gomezova je stala pored njega skroz na kraju hola uz zid.

„Ne verujem da bi neko žrtvovao toliko unosan posao oko *belih* krpica”, naglasi belo, „zarad ovog očajnog skupa.”

„Naravno. Kao i uvek pravo u centar, gospodine Džejms”, smešila mu se, „postoje i mnogo lepši načini da se uzme novac od ovih praznoglavaca.”

„Ucena, otmica, krađa, na šta tačno misliš?”, upita. Razgovor ga nije previše zanimalo, pogotovo sa narko-bosom i krijumčarem, ali bolja osoba za razgovor verovatno se trenutno u ovoj prostoriji sada ne nalazi.

„Sviđa mi se tvoj način razmišljanja. Možda bi trebalo da se ujediniimo?” Ćutao je, nije odreagovao, samo je zevao u binu. Nasmeha se Gomezova. „Naravno da se šalim sa tobom, gospodine Džejms, bio bi odličan partner, kao i bezbroj drugih koji su završili sa ovozemaljskim životom kada mi više nisu bili potrebni. A i ti imaš previše lepo lice da bih mogla tek tako da ga odsečem satarom.” Uzela je gutljaj šampanjca. „U svakom slučaju, neko je upravo prihvatio moju ponudu i večeras, uz malo jahanje”, pokaza prstom ka bini prema čoveku koji se upravo peo gore, „dobiću svog novog poslovnog partnera.”

Budala, pomisli Džejms. Senator je upravo rezervisao svoju giljotinu zbog napaljenosti. Uskoro će okrenuti ceo Senat protiv sebe, a vukovi, koji god da su, verovatno će saznati za njegovu povezanost sa trgovinom droge a i ljudima sa kojima će u budućnosti raditi.

Zar je morao baš ovu budalu da pogura u Senat? Video je kako ubacuje milionski papirić u kutiju i smeši se pred kamerama. Osmeh mu se razvukao preko čitavog lica, a da je Džejms mogao, ovog trenutka bi ga polio benzinom i sa zadovoljstvom zapalio.

„Čestitam ti na izboru.” Namestio je rukave. „Izvini me ali moram da idem!” Nije želeo da stoji pored nje. Ako bi ga koja kamera uhvatila blizu najvećeg narko-dilera, koja je još zasada anonimna, vukovi bi to sigurno okrenuli u svoju korist, a zarad njegove propasti. Ovo veče je bilo bezvredno i propalo već dok je prilazio kolima kod kapije, a misterioznost koju je noć pretvorilo u besmislicu ovoga momenta mu je to stavila do znanja. Ništa korisno od nje neće izvući.

Nije sačekao odgovor od Gomezove već se hitro dao ka izlazu, ignorišući sve.

Izašao je na glavni ulaz i uputio ka kapiji. Pretpostavio je da su sve zvanice već stigle pošto nikog više nije bilo kod prilaza, a ulaz je, začudo, bio zatvoren.

„Moj auto!”, dobaci osobi koja je nalik na obezbeđenje stajala kod kapije.

Nešto je rekao u bubicu zakačenu na reveru i saslušao odgovor.

„Molim vas vaše ime i prezime?”, upita i zađe u malu prostoriju nalik na portirnicu.

Ključevi su bili poređani na bočnom zidu po redosledu prezimena osoba, a bilo ih je previše.

„Dejvid Džejms!”, dobaci iziritiran ovim tupadžijom što ne zna ko je on.

„Samo momenat!” Uperenim prstom po tabli je tražio.

Džejms ga je mrsko posmatrao a onda baci pogled ka njegovom radnom stolu na kome je stajao računar, iznad se nalazio prorez za prozor koji je posmatrao ka kapiji. Iako je bilo njih više koji su ovde čamili, verovatno se ne nadajući da će neko toliko rano poći sa dobrotnorne večere, gde je početak bio tek u najavi, odlučili su da ostave

ovde šmokljana a oni ugrabe priliku i odu na pauzu. Da Džejms poseduje ovaj muzej, tako nešto se ne bi dešavalo ali mu ova tričava zgradurina nije značila više od istraumarane mačke koja je greškom pregrizla strujni kabl.

Nesposobnjaković je amaterski, prstom uperenim u zid, lagano išao levo-desno, očito se mučeći da pročita nazive na pločicama. Izgleda da mu čitanje i nije bila jača strana.

A zatim je uvideo nešto što ga je i te kako zaintrigiralo. Blokče sa spiskom zvanica. Bez preteranog straha, laganim pokretom se dovuče do stola, uze blokče a zatim dopola izašavši napolje, na taj način onemogućivši čuvara da vidi šta Džejms upravo ima u rukama.

Za razliku od buzdovana, Džejms je po spisku prelazio veoma velikom brzinom i lakoćom. Bez obzira na to što nikakav azbučni red nije postajao, ipak su prezimena stajala prva.

Naišao je na nekoliko interesantnih osoba koje večeras nije video ali i na brdo nepoznatih koji su mu delovali strano, preklonio je blokče i zadenuo ga oko struka pričvrstivši ga kaišem a zatim bolje zakopčao sako. Spisak će predati Tejloru da mu proveri sve sumnjive osobe.

Naravno, lakše bi mu bilo kada bi uslikao sve to i blokče bacio u kantu za smeće, ali s obzirom na to da mu se telefon zagubio tokom večeri, drugi način nije postojao.

„Da li ste ih našli pobogu?“, pokušao je da ubrza nesposobnjakovića, koji je već bio u očiglednom problemu. Pritisnuo je dugme i ponovo progovorio: „Potrebni su mi ključevi od automobila Dejvida Džejmsa.“

Opet mu glas odgovori iz bubice:

„Pa ne nalaze se ovde, dva puta sam prošao prezimena na Dž i nema pod tim inicijalom.“

Kako bi ga Džejms još više spetljao dobaci:

„Požurite. Moram hitno da idem!“

Čuvar se sada vidno počeo tresti.

„Da, naravno, samo... da pozovem,“, opet je nešto mumlao u bubicu. „A da, da. Evo pitaću ga!“, odgovori. „Izvinite, gospodine, možete mi reći koje vam je marke auto“, glas mu je bio pomalo drhtav.

„Da li ti treba i broj šasijske?“, pokazivao je namerno razdražljivost, kako bi ih dodatno unervozio.

„Ne, gospodine, nego da proverimo na parkingu vaš auto, samo to.“ Pojavile su mu se graške znoja na licu.

„Ako ste mi zagubili auto, lično ćete mi kupiti deset takvih.“

Čuvar klimnu, vrativši pogled ka zidu sa ključevima.

„Mercedes benz AMG GT crni!“

Koliko god da mu je zanimljivo bilo kako se ova gnjida trese, ipak je morao sve da privede kraju.

Čuvar je brzo ponovio pa nestrpljivo, kao prebirući po ključevima, iščekivao odgovor.

„Kako se zoveš?“, upita iznenada Džejsms.

On se na trenutak se zbuni, ali brzo odgovori: „Ronald, gospodine!“, ne okrećući pogled ka Džejsmsu.

Ugrabio je priliku:

„Dobro, Ronalde. Reci mi kako se zvao čovek sa prijema, on je sigurno video kome sam predao ključeve od auta.“

Iako je to bilo poverljivo, ovaj zbunjeno mekušac bi trenutno izdao i rođenu majku koliki je strah tada posedovao. Izjava Džejsmsa da će morati da mu kupe novi mercedes, i to više komada, dovela je do toga da ovaj nesrećnik bude napola mrtav.

„To je Paulo, gospodine, šef obezbeđenja a ujedno i nadzornik. Ali on nema nikakve veze jer su pomoćnici preuzimali vozila i odvozili ih sa druge strane ulice, na muzejskom parkingu, a ključeve su nakon toga ostavljali ovde. Da li vi, gospodine, izvinite na neprijatnosti, možete da prepoznate svoje ključeve sa ove table?“, u očaju upita jer više nije znao šta da radi. Očito je novajlija u ovom poslu čim je toliko nespretn.

Zapazio je svoj svežanj već dok je prilazio izdaleka, ali nije hteo odmah da ih uzme već je krenuo od početka da redom lagano obleće pogledom.

„Pre mene je bio jedan sivi *maserati*, gospodin i gospođa Gabinsoni“, ovo je naravno izmislio, prezime je uzeo iz onog blokčeta sa spiska zvanica koje je maločas ukrao, „vlasnici fabrike klima-uređaja i solar-nih panela!“ Gledao je dok mu tupson odmahuje glavom. „Nakon njih

sam došao ja, pre nego mi je Paulo potvrdio rezervaciju, neko je javio nešto preko slušalice o mom autu ali su mi rekli da ništa ne brinem. Da li stvarno ne treba da brinem?"

„Ne...”, zamuca Ronald. „Ne, gospodine. Verovatno je greška. Gospodin Paulo nije bio nadležan za prevoz i parking, već za popis gostiju. Nemoguće!”, čudio se.

Prokletstvo, moraće više da ga pritisne.

„Kako nemoguće, pa on mi je svojim ustima rekao. Hoćeš da kažeš da ja lažem?”, napravio je unezveren i ljutit izraz lica.

„Ne, gospodine, nikad. Sigurno vam je rekao, ali...”, napravi pauzu dok se prisećao. „Verovatno, ako vam je rekao za vaš auto nije bio Paulo nego Kristijan, on je bio zadužen za posebne zvanice koje nisu bile na spisku”, trtljao je ono što je očigledno bilo i poverljivo. Brišući graške znoja sa čela.

Kako ne bi uvideo svoju dugačku jezičinu, Džejms mu zadade mali zadatak:

„Pogledaj ti od kraja, ima veliko *K* na privesku i elipsastog je oblika sa mapom sveta.”

Dade mu potvrđan odgovor:

„Razumem, gospodine!”

„Da, ali su mu javili nešto preko slušalice, verovatno za moj auto, kako ti nije preneo?” Morao je polako da ulazi, da ovog uplašenog cinkaroša ne bi udarila srčka.

„Nije, gospodine”, nagnu se da mu šapne, „to je ipak poverljivo.”

„Poverljivo što su mi izgubili auto?!” razdra se.

„Ne, naravno. Sigurno nije izgubljen. Tu je negde”, užurbano je tražio privezak.

„Pa zašto mi je napomenuo da se ne brinem?”, to je naravno izmislilo.

„Kristijan je verovatno dobio odobrenje da može da vas propusti. Sigurno nije bilo vezano za vaš auto, Ne brinite, gospodine!”, pokuša da umiri Džejmsa ali žarko želeći da prekine razgovor.

„Imao sam pozivnicu, tako da me je očitio bilo na spisku. I takođe znam da je bilo vezano za moj auto. Ronalde, reci mi šta se ovde događava. Šta to kriješ od mene?”, stegao je pesnicu.

„Nemojte da se uzrujavate, gospodine. Sigurno je vaš auto tu, svakog momenta očekujem da mi jave kako se nalazi na parkingu.”

„Pa ključevi nisu ovde!”, reče krajnje besno. „Znam da su mu javili nešto za moj auto. Da ga vaš pomoćnik možda nije slupao dok ga je odvezio ili čak ukradio? Ovog momenta zovem policiju!”

Okrenuo se od table.

„Ne, nije sigurno!” Ako ovo uprska, sigurno mu se sprema otkaz. „Sigurno iz kabineta nije javljeno ništa o vašem automobilu.”

„Odakle vi znate da je javljeno iz kabineta?”, čeprkao je po džepovima kao da traži telefon.

„Znam, gospodine. Čim Kristijan proverava pozivnicu, odmah zove šeficu kabineta Izabelu. Bez njene potvrde niko ko nije na spisku ne sme da uđe večeras na zabavu!”

„Kakve veze Izabela Tomas ima sa mojim autom?”, ovo mu je bilo najuzbudljivije od cele večeri.

„Izabela Skot, gospodine, nije Tomas i ona sigurno nije imala veze sa vašim autom!”, reče naposletku sav u očaju.

Izabela Skot, ko je ona bestraga? Prvi put čuje za tu ženu, ovde je jedna velika mutljivina, a još ne zna razlog zbog koga su ga pozvali.

„Šta se ovde dešava?”, upita oštar i dubok glas.

„Gospodine Kristijane”, dobaci preplašeni tupadžija, „ne možemo da nađemo klju...”

Džejs ga prekinu:

„Ništa se ne dešava. Sve je u redu.”

Dohvati svoj privezak na kome su visili ključevi dok ga je Ronald zbunjeno posmatrao. Uputio se prema izlazu, prolazeći pored grdosije od čoveka.

„Ne smeš da ulaziš ovde. Čitaj šta piše!”, pokaza ka znaku na kome je stajalo *Samo za zaposlene*. Zubi su mu bili stegnuti dok je govorio.

Džejs ga je lenjo pogledao.

„Da neko ovde uopšte zna da radi svoj posao i da ostali nisu pobegli za vreme radnog vremena, očito da klijentela ne bi imala potrebe da sama uzima svoje stvari. Ali pošto ste ovde svi nesposobni, nema mi druge.” Džejs se uozbilji. „Zamalo da pozovem policiju zbog vaše nesposobnosti.”

„Niko ovde nije nesposoban. A sada se gubi, ne smeš da budeš ovde!” Pomeri se kako bi napravio prolaz Džejmsu ka izlazu.

„Ako mi fali ijedan šraf sa auta, ovo će vam biti poslednja noć da imate posao u ovoj državi. A pritom ćete mi platiti milionsku odštetu za njega.” Prošao je pored Kristijana. „I otvorite ovu kapiju, ne želim više ni sekundu da provedem na ovoj prokletoj večeri!”

Dok je izlazio sa poseda muzeja, duboko je razmišljao o onome što je sada saznao, a pritom mu je i sve to bila jedna velika misterija koju tek treba da odgonetne. Istražiteljske serije su delovale smešno za ovu zavrzlamu. Sva ta imena, prezimena, osobe, kao da se čitav svet ovoga trenutka umešao u splet događaja oko njega, čak su i neki Arapi imali udela u ovoj zaveri.

Osoba sa parkinga ga je sprovela do auta koji je bio u jednom komadu. Odmah se uverio da je njegova paranoja o bombi ispod vozila takođe lažna. Jedino ga je čudilo kako nije javljeno onom tupadžiji da je auto pronađen. Očito da ga ni oni nisu uzimali za ozbiljno. Konačno je i ovo gotovo. Probleme i sve ostalo ostaviće za sutra, vreme je za odmor u njegovom udobnom domu. Izvukao je blokče i stavio ga na suvozačevo sedište. Telefon će mu Tejlor sutra locirati, a i nije bilo toliko važno. To mu je bio poslovni. Ništa se u njemu nije nalazilo. Ni dokumenti, imenik je bio prazan a karticu je menjao skoro svaki drugi dan. Tako da ako su ga vukovi uzeli, neće se baš mnogo usrećiti. Ali će ga u svakom slučaju locirati da bi saznao nešto više o njihovom večerašnjem debaklu.

Dok je izlazio sa parkinga, priključivši se ostalom saobraćaju i lagano ubrzavajući, jedna misao mu se javila: kako je ono derište znalo za sve ovo? Kako je znala da se on uopšte nije nalazio na spisku zvanica, kada ni on sam to nije primetio?

Noć crtaća

Izabela Skot. Kada je stigao kući, otvorio je laptop, otkucao mejl Tejloru i poslao spisak zvanica kako bi mu proverio svakog ponao-sob. Prelistao ga je nekoliko puta ali njegovog imena nije bilo u blok-četu. Šta god da su pokušali da mu napakoste, očito su omanuli. Raz-mišljao je o tome da pogleda neki film ali svaki napor kako bi ustao iz kreveta po daljinski upravljač je ostao uzaludan. Pošto je veće bilo mirno i zvezdano, bez ijedne kućeće proslave, pokušaće da zaspi. Oči-stiće misli, ako je to uopšte moguće i zatvoriti oči.

Šta mu je ono derište napomenulo, kako dovraga svaki put nepri-metno završi na poslednjem spratu njegove poslovne zgrade? Znao je da njena svaka reč ima smisla i da ga nije slagala ali ne može da se seti ništa vezano za taj razgovor oko ulaska. U svakom slučaju, koliko god da mu to teško pada, nateraće sutra nekog od osoblja da mu iz kante izvadi onu strašnu igračku i vrate je njenom vlasniku. Ipak da nije bilo devojčice, ne bi ni primetio mrežu koja se ove večeri potajno plela oko njega. Čak je i on tu omanuo.

Ponovo se prisili da sve zaboravi. Otvorio je oči i gledao zvezde. Par trenutka je sačekao tako a onda je iskočio iz kreveta. Mrzeo je kada mu telo nije slušalo zapovesti, ali prebrodiće i to. Otići će po čašu džeka i pogledati nešto na TV-u u dnevnoj sobi.

Već duži vremenski period nije posetio ni svoju niti ijednu drugu teretanu, ova ukočenost koju je sada osećao mu je nagovestila da ako nastavi ovim tempom, moći će da se pomiri sa situacijom kako se uobličava ili transformiše u debelog senatora. Strese se od te pomisli dok se spuštao niz stepenice. Sutra neće preskočiti trening.

Dok je silazio, nazirala se plavičastobela svetlost iz sobe. Zastao je na trenutak. Pokušao je da poveruje kako je to halucinacija, ali koliko god puta da je otvarao i zatvarao oči, ona je i dalje žmirkala iz sobe.

Otrčao na sprat i uzeo iz jedne prostorije japanski mač katanu, skinuvši jednu od dve koje su visile na zidu, izvadivši je iz korice. Šunja se kao samuraj, samo mu je još kostim nindže falio pa da ovo bude *Kill Bill* sa ulogom muškarca.

Nije bio profesionalni mačevalac, znao je da maše isto kao kada bi javorovom granom ganjao komarce. Da nije imao fotografsko pamćenje, već bi sišao dole i pokušao da se priseti da li je televizor bio upaljen ili ne kada je prošao pored dnevne sobe. Ali u ovom slučaju katana je bila jedina opcija.

Spuštao se lagano na prstima, zavirujući sa stepenica da li ima nekoga, sišao i zašao za ugao prislonjen uza zid. Ako su vukovi poslali plaćenog ubicu, garant ima pištolj. Pogledao je u svoj mač i prevrnuo očima. Mogao je i metlom da krene na tenk. Odlučno je izašao gledajući levo-desno a onda se prodra: „Svetlo!” Istog momenta osvetli se cela prostorija.

Otišao je do ulaza i proverio. Alarm nije radio, bio je isključen, a vrata otključana. Zaključao ih je, brzo uključio alarm i obletao od sobe do sobe proveravajući šta je još otvoreno. Na više mesta je imao vrata na kliz koja su vodila do terasa, bazena, dvorišta. Sve je bilo zaključano. Zadnja vrata isto tako. Prozori takođe. Proverio je i gornji sprat, bio je onakav kakav je trebalo u ovim satima, sve u redu. Ali ipak je pozvao obezbeđenje da mu iskontroliše kuću jer, po veličini njegove vile, tu bi mogao da se sakrije čitav puk vojnika, i boravi više meseci a da Džejms o tome nema uopšte predstavu.

Kada su nabildovani i naoružani gardisti stigli, odmah su se bacili na posao, kao i obično bez alarmiranja policije. Sutra će obavestiti osiguravajuću kuću da mu promene alarm jer je ovaj kompromitovan i loš, a ujedno će i tražiti odštetu, mada se on time neće baktati, ima pravnike koji će pregovarati. Čim uzimaju milionske cifre, onda moraju i milionski da odgovaraju za nesposobnost. Dok su gardisti veoma detaljno odrađivali svoj posao, on je odlučio da ostvari svoju nameru od maločas. Odložio je katanu na mermerni šank u dnevnoj sobi i nasuo džek u čašu. Pošao je ali se vratio i uzeo celu flašu. Seo je na kožnu garnituru i alkohol stavio na sto. Uzeo je daljinski i pogledao ka ekranu.

Prošlonoćnu i ovonoćnu situaciju su delile samo dve stvari: prva je ta da je juče alarm tandrkao kao blesav nakačinjući mu čak i policiju na kapiju, a ove večeri nije ni zucnuo, a druga stvar koja se razlikovala je da se crtani serijal koji je juče išao na televizoru razlikovao od današnjeg. Juče je gledao u zelenog stvora kako se mlati sa margarcem, a danas u ledenu kraljicu koja je kao terorista zaledila čitavo svoje kraljevstvo. A jedan od detalja ga je iznenadio. Figura koja je sada vitlala rukom i stvarala pahuljice je ista figura koja se nalazila na rancu one šantave devojčice.

Napad vukova

Pojačao je muziku u autu uputivši se ka prostranim predelima Bruklina. Pošto mu je Tejlor poslao čitav izveštaj o Izabeli Skot, Ketu mu je zakazala hitan sastanak u podne. Želeo je da sazna njenu umešanost sa sinoćnim događajem, ali i funkciju i moguću saradnju sa dotičnim vukovima.

Već su ranom zorom došli iz osiguravajuće agencije i krenuli u demontažu alarmnog sistema. Došli su procenitelji štete, ali, na njegovu žalost, i policijske snage. Veče je bilo burno, a jutro još više. Zatražio je od sekretarice da mu pošalje nekog ko će nadzirati poslove, ujedno i zameniti ga u davanju izjave. Nije voleo policiju a ni gužvu.

Kada je pristigao u svoju poslovnu zgradu, svi su već bili u dubokim poslovima i užurbano radili. Očito da su ispitivanja ovih dana imala i te kakav rezultat na produktivnost njegovog osoblja i radnika. Sastanak na kom se trenutno nalazila Loganova, dok je on bio na putu ka Izabelinoj kancelariji, održavao se u sali u prizemlju. Džejms ih je smatrao za teroriste, pa budu li pravili problema sa bombama, dugim cevima ili sabljama, moći će da ih eliminišu dole, umesto što će ih ganjati po višim spratovima njegove poslovne zgrade. Iako je priželjkivao da čuje detalje tog sastanka, morao je da sačeka njegov kraj. Takođe ga je zanimalo da li je onaj magarac od sinoć i dalje živ ili će morati da potraži drugog senatora, ali je sigurno da će sada to biti mnogo veći problem nego ranije. Postoje igrači koji priželjkuju da i njihovi ljudi budu na toj poziciji kako bi sebi obezbedili sigurnost ali i moć u državi. A Džejms je znao da će kad-tad ubaciti svoje pione kako bi namestili sadašnjem senatoru i uklonili ga. Kolika god da je Rebins budala, on je ipak bio veran saradnik Džejmsove kompanije, šteta što nema mozga.

Prošao je most, gužva nije bilo nešto naročito velika pa je mogao da ubrza. Blindirani džip *toyota* je bio nešto sporiji od jučerašnjeg *mercedesa*, ali to Džejsmu nije predstavljalo problem kada mu se ukaže prilika da pređe i dvesta pedeset kilometara na čas.

U pratnju je poveo i dve crne *škode* koje su ga sledile u stopu. Ipak je na tuđem terenu, a naoružani gardisti će mu i te kako dobro doći u uvom trenutku.

Tejlor je bio na zadatku da locira njegov mobilni uređaj koji je nestao tokom sinoćne dobrotvorne večere ali, na Džejsmovu žalost, od njega još nije bilo traga. Čim ga budu uključili, biće lociran.

Spisak zvanica koji je predao na analizu nije dao baš neke velike rezultate. Pronašao je samo lažna imena, ali ni njih nije bilo mnogo, dvoje ili troje. Sve ostale koje je Tejl原因o proverio, a što mu je i bio posao od prioriteta, bile su legitimne zvanice. Provereni biznismeni, daleko od senke vukova po Tejlorovim istraživanjima. Jedna od vesti koja je Džejsmu značila malo više je ta da ni Gomezova nije bila na spisku. Izgleda da sve sumnjive osobe koje su iole imale udela u večerašnjoj zaveri, kako je Džejsm mislio, nisu bile na spisku već su morale biti odobrene od šefice kabineta Izabele Skot, kojoj se Džejsm sada uputio.

Uzeo je svoj novi telefon, koji ga je jutros čekao na radnom stolu u kancelariji, i pozvao sekretaricu.

„Vilingsova”, reče, „ima li novosti sa sastanka?”

„Nema. Loganova je još na njemu!”

Zapitao se šta li toliko dugo razgovaraju. On je sa Arapima u restoranu pričao jedva petnaest minuta, a Loganova je već čitav sat tamo. Pomislio da je nisu zarobili, ali sigurnosne kamere u toj sali su opovrgnule sumnju. Naoružani čuvari su spremni da odmah upadnu u prostoriju a on bi bio prvi obavešten o dešavanjima unutar zgrade.

„Je l’ je pronađen medved?”

Čim je jutros došao u poslovnu zgradu, naredio je da se pretraži kanta iz kancelarije, pošto je bila uredno ispražnjena, da se pretraži kontejner ispred zgrade, ali je i on takođe bio čišćen dva puta dnevno tako da se igračka ni u njemu nije nalazila. Tražili su prema sigurnosnim kamerama da li je neko uzeo medvedića, ali su samo uspeli da

vide đubretarski kamion kako iznosi sadržaj iz kontejnera. Pomislio je da bi lakše bilo da kupi novog Vivija, kako ga je ono malo čudovište nazvalo, ali je čisto sumnjao da će prepametni stvor prihvatiti njegovu zamenu. Čim je rekla da je ime sentimentalno, onda je i to pocepano čudo isto sentimentalno. Mrzeo je decu.

Poslali su tim ljudi na gradsku deponiju da pokušaju da pronađu medveda, ako je još u celovitom stanju.

„Nisu još. Deponija je prevelika. Ljudi koji su odneli đubre iz kontejnera suzili su nam prostor pretrage, ali kako su napomenuli, gomila se non-stop pomera jer delove otpada pale i uništavaju, pa ga graferom ili radnim mašinama prenose na druge lokacije gde ga vakuumiraju i šalju teretnim brodovima dalje. Stopirali su rad na deponiji ali naši još ništa nisu pronašli.” Začulo se zvono sa druge strane. „Preneli smo im da je to umetničko delo od neprocenjive vrednosti. To je bio jedini način na koji smo uspeali da ih ubedimo da zaustave poslove, a kada su čuli njegovu vrednost, i oni su počeli da traže sa nama. U svakom slučaju, obavestiće nas ako ga budu pronašli.”

Džejsms prekide vezu. Razmišljao je da stopira ovu glupost. Još treba samo da ih proglase đubretarima i ismeju njegovu kompaniju. Ali je ipak Ketu uradila nešto zbog čega je uvek mogao da se osloni na nju. Lažno se predstavila. Poslala je ljude na deponiju sa legitimacijama kompanije Međunarodni svemir. Uz to je obavila i razgovor kao Leonardova sekretarica. Koji je i bio direktor kompanije Međunarodni svemir. Naravno da su i kamere poslate da bi uslikali ljude veselog lica kako čeprkaju po smetlištu sa logom te kompanije na leđima.

Približio se zgradi i zašao na njen privatni parking. Čuvar je potvrdio posetu i propustio ga.

Samo je dvojicu gardista poveo sa sobom dok ga je kezava devojkica sprovodila kroz spratove.

Lifta nije bilo tako da su morali da idu prostranim stepenicama, penjući se nekoliko spratova kao alpinisti. Da on radi ovde, sigurno ne bi držao taj prokleti osmeh na licu kada mora non-stop da glumi brdsku divokozu. Ali je znao koliko neki ljudi bivaju očajni, pristaju na razne poslove pa čak i na ove. Dok se peo i prolazio pored osoblja, svi su u čudu blenuli u njega. Da li je to bilo zbog Džejsmsa ili čuvara

nije uspeo da im pročita na licu, ali nije ni želeo. Sada ga je jedino zamimala umešanost Izabele Skot u sinoćnu spletku sa prijema.

Otvorili su mu vrata i on je zašao u kancelariju, dok su gardisti ostali da dežuraju ispred.

„Dobar dan, gospodine Džejms”, pokaza mu ka stolici, „čemu mogu da zahvalim na današnjoj poseti?”

Prostorija je bila skućena, prozor dvokrilni, polica sa knjigama, pokoja biljka u saksijama i slike i portreti na zidu krasili su ovaj prostor.

Ovo je bilo poniženje za njega da sedi u običnoj bolničkoj stolici nalik čekaonicama, a naspram Izabele se nalazio njen i portret nekih osoba sa dečijeg rođendana iz sveta igračaka. Svi do jednog maskirani.

„Došao sam da vam postavim nekoliko pitanja koje me već od sinoć muče.” Povuče stolicu i sede. „Nadam se da nije neljubazno pošto ja o vama znam samo neke formalnosti, a vi očito mene mnogo bolje poznajete. Čim ste bez oklevanja prihvatili da se sretnete sa mnom.” Pokušao je da pročita njene nesvesne signale. I uspeo je. Imala je neke veze.

„Pa, gospodine”, napravi pauzu preklopivši fasciklu stavljajući je na gomilu, „prihvatila sam jer u ovom gradu ime Dejvid Džejms znači kao nekada Obama ili Rokfelerovi, Gejts, Bafet, Valtonovi, Zakerberg. Mislim da shvatate šta želim reći?” Posla mu osmeh.

„Onda mi recite zašto bi jedna od tih ikona želela da se sastane sa vama?” Pratio je svaki pokret.

„Iz više razloga. Jedan je sumnja, druga strah, treća rešenje, četvrta očaj. Sve zavisi u kakvoj se ko situaciji nalazi!” Isprepletala je prste.

Mrzeo je ovakve dijaloge ali ih je veoma često praktikovao. Razgovor ide u takvom pravcu da se previše ne otkrije, ali da se dâ neki nagoveštaj.

„Onda mi možete reći nešto više o sumnji, gospođice Skot?”

„Polako, gospodine. Ako uzmete zalet nizbrdo, završićete survani i polomljeni, a uzbrdo iscrpljeni. Hodaćemo po ravnici. U međuvremenu da li želite nešto da popijete?” Bila je samouverena i dosta je toga znala, ali je očito sve imalo svoju cenu.

„Ne”, oštro odgovori. „Više volim da se survam jer brzo ustajem, a sada mi recite zbog čega sam ja ovde danas kod vas.”

„Verovatno zbog čuvara koji nije držao jezik za zubima”, dade mu nagoveštaj. „Ili je namerno bio postavljen na to mesto kako biste ga ispitali”, nasmeši mu se.

Shvatio je, ona je glasnik vukova, a sinoćna spletko je uspešno realizovana.

„Zašto ovde?” Bio je miran. „Zašto ti?”

„Pa, gospodine, svi imaju svoje ljude koji sprovode nečije planove. Neki loše, neki dobre.”

Prisetio se devojčice koja mu je nagovestila da nije bio na spisku.

„Zar je elita sada krenula da u svoje redove uvrštava decu koja će obavljati njihov prljavi posao?”

„Decu?” Na trenutak je izvila lice ali se brzo vratila. „Svako ima svoje metode. Vi ste, gospodine, na primer došli ovde pripremljeni. Iskopali ste sve o meni što ste mogli, ili, naravno, koliko vam je to bilo dopušteno. Mi ne radimo tako.”

Prokletstvo, uspeo je da protumači da devojčica nije imala veze sa njima, kako je onda dovraga znala?

„Dok mi ne steknemo neki kompromitujući materijal koji će nam i te kako dobro doći u pregovorima, ne odgovaramo na zakazane sastanke.” Izvukla je fasciklu plave boje na kojoj je stajalo ime *Kastelo*, a od ispod Džejmsovo ime i prezime.

„Gospodine Dejvide Džejms, nemojte misliti da smo mi loši ili želimo sada da vas ucenjujemo. Želimo uzajamnu saradnju između vas i našeg...”, skupi usne, „i nas”, ispravi se.

Džejms uze fasciklu iz ispružene Izabeline ruke. Bilo je tu svačega. Utaje poreza, tajni računi, poslovi sa druge strane zakona, čak je visila i jedna loša slika sa Gomezovom. Pregledao je stranice. To je bilo i više nego dovoljno da se državni tužioci zainteresuju za ovaj slučaj. Našao je još nekoliko fotografija njega i osoba iz kriminalnog miljea, video i sebe za stolom sa Arapima, to je već bila malo lepša rezolucija. Novine bi platile veliku cifru da se domognu te fotografije i na naslovnoj stranici napišu: *Organizatori terorističkog napada*.

„Kao što vidite, gospodine Džejms, to su samo neki od dokaza koji su naši agenti prikupili o vama. Imamo još, ali za sada to je dovoljno.” Trijumfalno se nasmeja. „Mislim da ste shvatili našu poruku!”

Džejms je držao otvorenu fasciklu i pogledao prema njoj:

„Šta hoćete?”

„Obostranu dobrobit”, reče veselo. „Da ne bismo vašu kompaniju doveli u žižu skandala u javnosti a vas pred sudiju, imamo par *zahteva*”, naglasi reč „*zahteva*” a onda se uozbilji naslonivši se na sto.

Videla je kako se osvrnuo i pogledao ka vratima.

„Ni oni vam više ne mogu pomoći. Svi su sklonjeni.” Mislila je na gardiste sa kojima je Džejms ušao u zgradu. „Pošto nam niko više neće smetati, da se vratimo na *zahtev*.” Stegla je isprepletane prste. „Mi od vas tražimo sledeće: da smanjite obim poslovanja u Americi, dopustićemo vam rad u Njujorku, ali opet samo pod našim uslovima. Drugo, bez dozvole nećete uticati na rad drugih kompanija niti ih ometati u radu, poslaćemo vam ljude koji će raditi u vašoj firmi i nadzirati poslove. Vi možete ostati direktor kompanije Kastelo, ali samo formalno, sve poslove će voditi naši ljudi. Od Međunarodnog svemira i filijale Nove nade morate odustati, oni neće više biti u vašem interesu.” Otplete prste, stavljajući šake prislonjene na sto. „Imaćete pun pristup prihodima, ali će opet naši ljudi voditi evidenciju oko toga, i kao poslednje, a najvažnije, prestaćete da se raspitujete za Senku. Za naše šefove, pretpostavljene. Izvršavaćete svaku zapovest i slušati nas ubuduće. U suprotnom sve ovo što smo iskopali o vama biće obelodanjeno u javnosti.” Pobedonosno se zavalila u naslon fotelje.

Prvi put da je delovao uplašeno dok je drhtavih ruku držao fasciklu. Stavio je jednu ruku u unutrašnji džep izvukavši hemijsku a zatim napisao nešto na fascikli.

Onda je vratio ponovo normalan, poslovni izgled, malo previše strog.

„Zaista, ovde ima dosta materijala koji bi me kompromitovao, ali...”, napravi pauzu i pogleda u nju. „Ne pristajem na *tvoju* ucenu, a uskoro ću saznati i ko si ti.” Gledao je Izabelu koja ga je zbunjeno posmatrala,

bar je skinuo njen trijumfalni kež sa lica. „Počelo je klupko oko tebe da se steže, a pošto je mali krug ljudi znao povezanost Kastela sa filijalom Nova nada, uskoro ću te otkriti!” Bacio je fasciklu na sto.

„Otkrićeš me?”, nije razumela dok se naginjala napred. „Ne obraćam se tebi, ništarijo.” Ujedno je izgledala i ljutito i uplašeno. „Govorim onom ko prisluškuje naš razgovor. Kukavici koja se krije iza bubice sakrivene u prvoj fascikli.” A onda se približi štosu papira na stolu. „Iskopao si neke gluposti o meni, ali ako si iole pametan, znaš da ti to neće proći. Moja moć je mnogo veća. Veća nego što tvoj plitki mozak i duboki džep može da zamisli.”

Čuvari koji su ostali na parkingu su ovog trenutka uleteli u prostoriju razvalivši vrata. Nosio je sat sa odašiljačem. Aktivirao ga je odmah nakon što je primetio da su mu neutralisali obezbeđenje koje je došlo sa njim.

„Uvek sam korak ispred tebe”, nastavi da govori prema fasciklama, pokazavši Izabeli da pročita.

Spustila je pogled, gde je pisalo *Pogledaj kroz prozor!* Bila je zbunjena. Ali je ipak ustala. Oprezno je prišla i pogledala nadole. Suze joj navreše.

„A kada stigneš do cilja, znaj da ću ja tamo biti pre tebe. Gledaću tvoj pad i smejaću se. A filijala i Međunarodni svemir, koliko god pokušavaš da ih spasiš, znaj da ću ih oboriti na zemlju a i tebe zajedno sa njima.” Uzeo je svoju fasciklu i hemijsku i pružio je ka Izabeli, dok je ona suzno gledala ka prozoru. Ispod teksta koji je napisao stajalo je još i: *Hoću ime!*

Njen trijumf je kratko trajao jer je sada u suzama i mašući glavom uz negodovanje pokušala da sroči nešto na listu. Uspela je da napiše i pogledala u Džejsa, koji je proverio to što je napisala a onda klimnuo ka gardistima.

„Ubiće me!”, očajnički mu je dobacila. „I moju porodicu.”

Dok je prolazio pored štosu fascikli, izvuče prislušnu bubicu oda-tle: „Spremi se, dolazim po tebe!” i bacio je na zemlju zgazivši je.

Nanovo je pogledao u Izabelu a onda se okrenuo i uputio ka izlazu. Da li je vredelo što je oslobodio njenu ćerku iz ruke otmičara, kako ih je on nazivao „vukova”, to će tek videti kada bude saznao čije

je ime šefica kabineta napisala. Sada mu samo ostaje da sazna kako cure informacije iz njegove kompanije, ali će usput svratiti do svog prijatelja iz restorana, možda će mu on nešto više reći o Arapima.

Ponovo je pozvao da proveri da li je sastanak gotov. Pomisli zbog čega se toliko odužio jer je dobio isti odgovor kao i ranije. Uputio se nazad prema Menhetnu, ka restoranu Vilang. Takođe dok je davao instrukcije Loganovoj u pisanoj formi šta bi ona trebalo da pregovara sa Arapima i da ni pod kakvim okolnostima ne pristaje na šverc oružja i tehnike, napomenuo joj je da ih na lukav način upita za njihovu povezanost sa kanadskom ambasadam.

Premišljao se i da pozove Tejlora i prosledi mu ime koje je dobio od Izabele, ali sumnja je postala veoma velika samim tim što je neko iz bliskih krugova preneo njegovim protivnicima vest da sa velikim sredstvima planira napad na filijalu. Ne mora da znači da je Tejlor insajder, ali veoma veliku količinu podataka kojih se on domogne nekako stigne i do vukova, a to je Džejmsu bila i te kako bitna naznaka da se baš tu nalazi rupa iz koje podaci cure. Suprotno tome, Tejlor ga je i obavestio o nestanku Izabeline ćerke, ali sa druge strane, kako je tako brzo došao do saznanja gde se ona nalazi?

Sumnjao je da su vukovi napravili veliku spletku i sa Izabelom jer su kidnapovanu ćerku šefice kabineta držali u podrumu restorana Vilang i radili u dosluhu sa njenim direktorom. Koju je u jutarnjim časovima Džejms sa grdosijama oslobodio.

Bila je izmučena ali ne i povređena. U svakom slučaju je želeo da ode na sastanak kako bi saznao šta te senke imaju da mu kažu preko Izabele. A što se Tejlora tiče, kako ne bi donosio brzoplete odluke, napraviće mu zasedu, pa ako se upeca, onda će krenuti u akciju. Samo je trebao da nađe slabu tačku tim vukovima.

Dok je usporavao ispred restorana, uvideo je da se veoma velika skupina ljudi i kamermana okupila ispred. Verovao je da za sada ne treba da se nađe u skupini već je dao gas i pozvao sekretaricu da upita šta se to događa u Vilangu. Pomislio je da je Širin izvršio samoubištvo, ali je isto tako znao da prase neće samo sebi prerezati grkljan.

„Reci mi šta se to dešava u restoranu“, upita čim začu podizanje slušalice.

„Restoran Vilang?“, sačeka da čuje Džejmsovu potvrdu, ali nje nije bilo pa onda nastavi: „Niko ništa ne javlja, gospodine. Ni policija, ni doušnici a ni zaposleni iz tog restorana. Vesti objavljuju svakakve priče, ali...“

„Koje priče?“, upita dok je skretao za ugao.

„Otmica neke devojčice. Da se tu nalazi gnezdo kriminalca. Da se tu skladišti droga. Da sarađuju sa arapskim teroristima. Da tu rade državni zaverenici. Belo roblje, svakakve priče kruže“, začuta.

„I zašto me niko nije obavestio o tome?“, nervozno upita mirnog tona.

„Sada smo i mi saznali jer je maločas objavljeno...“, delovala je zabrinuto što se kod nje nije moglo često primetiti. „Ali pre nego što ste pozvali, dobili smo još jednu veoma lošu vest.“

Znao je da samim tim što ih je odbio u Izabelinoj kancelariji, spremili su mu nešto veliko. A koliko veliko sada će saznati.

„Pričaj Vilingsova!“, naredi strogo.

„Zvali su iz Međunarodne banke. Saopštili su nam da su svi računi pogašeni. Ni na drugom sastanku koji smo im zakazali za jutros se nismo pojavili i mislim da je to prouzrokovalo da prekinu saradnju sa nama. Dobili smo odgovor da su naša sredstva prebačena na druge račune i zamrznuta, svi prihodi koji pristižu će biti odbijeni“, zastade na trenutak, „i banke koje rade u sklopu njih, a to će sve, gospodine Džejms, uraditi isto kao i Međunarodna. Verovatno ćemo bankrotirati jer nam već pristižu neizmireni računi.“ Sačekala je odgovor.

Džejms je ćutke vozio dok se nanovo nije našao preko puta Vilanga. Zaustavio je auto i gledao ka masi ljudi, gde su upravo sada pristizali i naoružani specijalci. Ova vest će daleko odjeknuti i narušiti ugled hotela ali ga i dovesti u umešanost sa kompanijom Kastelo. Ne piše se dobro.

„Gospodine“, ona progovori jer je sa druge strane bila tišina, samo su se čule sirene u pozadini. „Pokušala sam da zakažem ponovo sastanak ili da ga odložim ali banka ne odgovara. Verovatno ne žele više da razgovaraju sa nama.“

Oko ulaza u restorana se postavila traka, a policija je udaljavala sve prisutne izvan linije dejstva. Čak je i kombi hitne pomoći došao. Šta se to dovraga događa tamo, pomisli.

Sa interfona telefona se čuo Ketin glas:

„Gospodine,” pa nanovo, „gospodine, je l’ ste tu?”

Džejms vrati pogled ka mobilnom.

„Tu sam, Vilingsova!”

„Šta da radimo, gospodine?”, glas joj je bio očajan. Kao da je izgubila svu dosadašnju profesionalnost. „Šta ćemo bez našeg novca i prihoda, a i neprestano nam zvone telefoni?”

Hladno progovori:

„Nastavite da radite svoj posao.” I pre nego prekinu vezu: „Spoji me sa senatorom!”

Bila je zbunjena:

„U.... u redu, gospodine”, a zatim je začula zvuk prekidanja veze.

Džejms je znao da su svi njegovi prihodi pod apsolutnom vlašću Međunarodne banke, a pogledavši na sat, imao je, po njegovoj proceni, ne više od šest sati da reši ovaj problem inače mu se sprema grandiozan pad, ali ga je sada više zanimala situacija iz restorana Vilang, pa je pozvao Tejlora i zatražio mu da prikrije njegov poziv ka Širinu jer je hteo da sazna šta se to dešava u jednom od najelitnijih restorana koji je, uzgred budi rečeno, njegov.

„Nema potrebe da ga zovete”, reče Tejlor, „neko je pozvao vlasti obavestivši ih da se u hotelu nalazi kidnapovano dete. Saznao sam da su poslate informacije kako su se prethodno veče tu nalazili neki Arapi i da postoji određena sumnja da je vlasnik restorana, koji je priveden, umešan u taj zločin. O tome su bili i novinari obavešteni. Pokušao sam da vam javim ali nisam imao vaš novi broj. Hteo sam da kontaktiram preko Kastela ali su sve linije zauzete”, pravdao se.

Analizom događaja Džejms je došao do zaključka: da kojim slučajem nije oslobodio devojčicu, nego su je ovde pronašli, očito bi to bilo kidnapovanje, a odlaskom kod njene majke naslućivala bi se ucena, što je verovatno i Izabela htela da potvrdi, ali i Širin, kome je bolje da ne izlazi iz zatvora. Bilo kako bilo, policija sada nije pronašla ništa a njihovo neprestano pretraživanje će privući pažnju u javnosti.

Trebalo je sve samo preokrenuti u svoju korist, ali će prvo morati da sačeka da ovaj pretres prestane.

„Gospodine?“, začu se Tejlor.

„Kako si saznao gde se devojčica nalazi?“, sumnjičavo upita.

„Imamo svoje veze u kriminalnom miljeu, gospodine. I ti izvori su me doveli do nekolicine otmičara od kojih sam saznao i one prave. Uz malo podmazivanja nam je otkrio gde se devojčica nalazi.”

„Što nisi podmazao da saznaš i ko su nalogodavci?“, pitao je znajući odgovor.

„Ne znaju. Podmazali smo i više nego što su tražili, ali su nam se kleli da ih je angažovao nepoznati nalogodavac. Ostali su anonimni.”

Previše lako, pomisli Džejms, previše lako su pronašli devojčicu. Ali šta im je značilo sve ovo? Da kojim slučajem Džejms nije saznao za kidnapovanje, očito bi već bio u zatvoru, a cela njegova kompanija, sa sve radnicima, dovedena na ivicu propasti i pred ispitivačkim pukom. Možda je ovo bilo upozorenje.

„Hoću imena svih preko kojih si došao do otmičara a ujedno i otmičara.”

„Poslaću vam na mejl. Da li vam je potrebno još nešto?“, upita nestrpljivo.

„Čućemo se” i prekide vezu.

Nije mu bio problem što će morati da se bori sa jednim od najmoćnijih ljudi sveta, već što je u svojim redovima imao i te kako velike krtice, i to više njih. A on je morao da sazna ko su veoma oprezno, kako ne bi na pogrešnom mestu postavio pogrešno pitanje.

Nakon što se gungula sa policijom delimično završila, Džejms je izašao iz auta uz pratnju i probijao se kroz masu ljudi. Pocepao je policijsku traku i krenuo unutra.

Policajac je pokušao da ga zaustavi ali se grdosija od čoveka našla naspram policajca.

„Hoću da se odmah sklonite sa mog poseda”, naredi pomerajući obezbeđenje kako bi video policajca.

„Imamo nalog, gospodine Džejms!”, pruži mu papir.

Očito se i u policijskim krugovima veoma poštovalo ime Dejvida Džejmsa. Uzeo je nalog i pogledao ga.

„Ovde piše da se obavi pretres, a koliko vidim, pretres je gotov. Tako da mi se sklonite sa puta i iz restorana. A takođe će neko odgovarati za ovu zavrzlamu.”

Blicevi su sevali, a kamermani snimali.

„Ispitujemo osoblje i radnike restorana.”

Znao je da to ne stoji pod nalogom.

„Skloni se!”

Prošao je faktički kroz njega. Dve grdosije je ostavio na vratima da dežuraju a sa ostalim obezbeđenjem ušao unutra. Čak ni policija koja se napolju nalazila nije imala više pristupa unutrašnjosti.

Prišao je čoveku u sakou i kravati, koji je grupno ispitivao osoblje. Veoma strogog govora i sav ulickan.

„Šta radiš ovde?”

„To ću ja tebe isto da pitam”, uneo mu se u lice dok su svi prisutni, ali i specijalci i policija, gledali, „ako umeš da čitaš. Pročitaj šta piše na nalogu!”, zalepi mu list na grudi.

Inspektor pogleda pa se nasmeja, ističući rupicu u obrazu:

„Ovo je mesto zločina i vlada ima prava da ispita svakog koga smatra sumnjivim!”

Džejms iz topa odgovori:

„Sumnja se da je ovo mesto zločina. Ali samim tim, pošto ovde ništa niste pronašli i videli da je vest lažna, morate odmah da se sklonite. Takođe ispitivanje se možete obaviti po nalogu suda u vašim upravama, a za druga mesta bi vam trebao vlasnikov pristanak!”

Uozbiljio se. Dohvatio je nalog i pogledao u policiju pokazujući im glavom ka izlazu.

„Ovaj razgovor nije gotov.” Zaobišao ga je i krenuo ka izlazu.

Džejms se okrenuo ka sali gde su radnici restorana zbunjeno sedeli za stolovima.

„Sklonite mi onaj ološ napolju!”, razdra se na policiju. „Da ne bih podneo krivičnu prijavu zbog toga što ste mi ih doveli ovamo!”

Začu se inspektor iz daljine: „Sklonite ih!” a onda se izgubi.

„Hoćete otkaze kao što je upravo dobio i vaš direktor?”, trgao ih je. „Nazad na posao!”

I dok su radnici restorana užurbano ustajali, on izađe van ka novinarima. Ostalo mu je samo da objavi vest kako su pokušali da mu podmetnu otmicu da bi se superiorna kompanija uzdrmla. Isto tako i da su računi od strane Međunarodne banke blokirali isti oni koji su pokušali da smeste Kastelu. Ali da će pravni proces u zemlji sve to ispitati i svi koji pokušavaju da nanesu zlo njegovoj kompaniji odgovarati pred licem pravde. Par novinara iz prestižne novinarske kuće je pozvao unutra na razgovor, znajući da će prihvatiti da objave u svojim najčitanijim novinama vest da je sam vrh vlasti umešan u današnju izmišljotinu ali i sve ostale malverzacije. Napomenuo je da je došao do informacije kako su ti vrhovni zvaničnici u dosluhu sa kompanijom Međunarodni svemir i filijalom Nova nada, i da će po nalogu kompanije Kastelo obe firme biti ispitane.

Kako bi vest o Međunarodnoj banci bila sutra na naslovnim stranim, Džejms je tajno ponudio svotu od pet miliona rekavši da usput njihova novinarska firma kontaktira banku. A naslov bi trebalo da glasi: *Umešanost Međunarodne banke u podmićivanje dokaza kompanijama i ucene prema ostalim filijalama da se pridruže njihovom protivpravnom delovanju*. Novinari su mu ostavili brojeve telefona u slučaju da se predomisli, a on im je prosledio broj Melona Vajta, direktora Međunarodne banke. Pre nego je pošao rekao je konobaru da ceo ručak ide na račun kuće, a njima se prijatno osmehnuo i uz rukovanje ih napustio.

Ponudili su mu saradnju, ali on je ljubazno odgovorio da će razmisliti. Nije želeo saradnju. Ovoga trena je shvatio moć novinarstva a sve te kuće će uskoro biti njegove. Čim otkrije lice vukova i spravni ih sa zemljom. Onda kreće na novinarski šljam.

Kada se uputio prema svojoj kompaniji, zazvonio mu je telefon. Podigao je slušalicu:

„Ko je to?”

„Ovde senator. Gospodine Džejms, vaša sekretarica mi je prosledila broj i napomenula mi da vam se hitno javim”, nespretno je izgovorio.

Zašto je Džejms mislio da će on biti dobar senator?

„Potrebna mi je vest, Rebinse. Šta se priča po vašim krugovima?”, rekao mu je kao da je logično zašto ga je tražio.

„Ništa, gospodine. Samo ono što sam vam tada preneo”, začuta.

„Nisi ništa znao za restoran Vilang? Za otmicu. Čije si uopšte države ti senator kada uspevaju da zataje to od tebe ti tvoji krugovi?”

Branio se:

„Gospodine Džejms, zaista nisam znao ništa, a ni osobe koje su u mojoj okolini. Vilang se uopšte nije spominjao. Sigurno bih čuo nešto malo da se i šušalo, ali nije ni to.”

Džejms prokle dan kada je upoznao ovog tupadžiju.

„Rekao si da možeš da mi obezbediš sastanak sa njima?”, prisećao se Edvardove preplašene ponude.

„Mogu da proširim po našim krugovima i verujem da će to stići i do Senke!”

Džejms je mrzeo kada je morao da pregovara sa neprijateljem van bojnog polja ali mu ne preostaje drugi izbor.

„Proširi po tvojim krugovima da razmatram da razgovaram sa njima ali isključivo sa Senkom. Njegovi podanici ili učenjeni plačljivci me ne zanimaju.”

„Proširiću, gospodine, ali ništa ne obećavam. Ako želite, mogu sutra svratiti kako biste mi dali instrukcije?”, upita.

Očito je voleo da dolazi Džejmsu u posetu, mada se njemu gadio i mrsko je prihvatao svaki zakazan sastanak sa senatorom.

„Nema potrebe. Verujem u tvoje sposobnosti”, reče pre nego mu prekide vezu. „Proširi vest i javi mi rezultat. U stvari prosledi poruku mojoj sekretarici, a ona će te obavestiti šta dalje. Jer ni ovaj broj telefona neće biti uskoro u funkciji.” Kao da mu je laknulo kada ga je na kulturni način obavestio da ne želi da ga vidi niti čuje.

„U redu, gosp...” senator je prestao da priča shvatajući da se sa druge strane niko se više nije nalazio, samo isprekidani ton „ti-ti-ti...”

Skoro je bio kraj smene a sastanak je trajao već više od tri sata. Šta li je Loganova toliko radila? Igrali su monopol? Zaustavio je auto ispred kompanije, dao ključeve jednom od zaposlenih a svoje obezbeđenje koji ga je celi dan pratilo upravo otpustio. Ušao je u zgradu i uputio se ka sastanku.

Kao da je ušao cirkuski klovn. Svi su mu se veselo smešili.

Sadržaj

Onaj koji je glavni.....	5
Zbrka sa medvedom.....	15
Opet on	23
Vivi.....	30
Arapska senka	39
Kuća strave.....	48
Pogrešan trag.....	52
Spisak zvanica	60
Noć crtaća.....	84
Napad vukova.....	87
Diznijeva utvara.....	116
Večernja zaseda	122
Misteriozna osoba	125
Druga lutka	135
Piratsko mesto	139
Gusarska družina	179
Izabelina tužba.....	194
Veliki metež	202
Bekstvo na štiklama.....	208
Klopka.....	210
Šepajući zaokret	213
Vuk u prasećoj koži.....	219
Nedruželjubivi golubovi.....	232
Mamac za veliki ulov	235
Jahači apokalipse.....	247
Vivi za rastanak.....	261
Barbara.....	264
Pismo prošlosti	267
Senka	276

Ranjenik	286
Moje drugo ja	292
Epilog	300
U raskošno opasnom svetu luksuza, grabljivica i ribolovaca /	
Jelena Dilber	302
Biografija	305